PHILIPPE CURVAL

ENCLAVA

SF SOLARIS

PHILIPPE CURVAL

ENCLAVA

Traducer de Rodica Georgescu

EDITURA BOGDANA, 2003

CAPITOLUL 1

După ce trecu de primul şir de creste, Belgacen se trezi deodată orbit de lumină; albă şi puternică, ea emana din zăpada care îl înconjura. Îi iradia pe faţă asemenea luminilor unei rampe de teatru, subliniindu-i arcadele sprâncenelor, pleoapele inferioare, nările, buza superioară, pometţii scofâlciţi şi ovalul bărbiei. Faţa, şi ea transfigurată de strălucirea zăpezii, îi apărea ca pe un negativ fotografic.

Suspendat la câţiva metri deasupra solului cu ajutorul unui compensator de gravitaţie, Belgacen aluneca în noapte. Tehnicienii Ligii realizaseră un model foarte silenţios de motor liniar pentru a-l propulsa; auzea cu greu zgomotul palelor care i se învârteau cu frenezie deasupra. Bine fixat de trunchi cu o armătură uşoară de plastic, aparatul îl menţinea într-o poziţie orizontală. Belgacen se compara cu un erou de bandă desenată, plutind fără efort de-a lungul negurii scânteietoare a cerului, apropiindu-se uşor de agitaţia permanentă a norilor – cu Superbwana, de exemplu, în episodul în care se lupta cu tâlharii gheţii.

Brazii, straşnici, se scuturau sub vânt şi acele lor, brusc eliberate de zăpadă, se întunecau până la a se confunda cu noaptea. Lui Belgacen îi era teamă: fiecare foşnet de arbore, fiecare zbor de pasăre sau zgomot al micilor vietăţi, fiecare pietricică desprinsă îi accelerau ritmul cardiac. Ar fi vrut să se întoarcă şi să zboare pe spate, cu faţa la cer, pentru a se cruţa de spectacolul neliniştitor al acestor Alpi, plini de zăpadă, în noapte. Dar, aşezat în acest fel, n-ar fi putut să-şi dirijeze zborul iar succesul misiunii sale depindea îndeaproape de precizia itinerarului. Aşa că se constrânse să-şi urmeze alunecarea tăcută, pe burtă, cuprins de nelinişte. Nu putea să se ridice spre cer şi să

treacă dintr-un singur avânt lanţul munţilor fiindcă balizele de supraveghere l-ar fi reperat imediat şi asta ar fi echivalat cu o condamnare la moarte. Belgacen trebuia să se deplaseze la nivelul solului, folosind în zborul său cea mai mică colină, cea mai neînsemnată adâncitură de teren, dacă voia să-şi atingă scopul. După câteva încercări, îşi reglase viteza la zece kilometri pe oră, transmiţându-şi ordinele minuscului pilot electronic care-i ghida traiectoria, ca să se adapteze rapid surprizelor reliefului.

Ameţit uşor de mirosul uscat al zăpezii care-l arunca în faţă scurte pale de vânt şi datorită ciudăţeniei acestei călătorii lente de-a lungul munţilor îngheţaţi, Belgacen se simţea cuprins de o spaimă care îl paraliza; totuşi, temperatura scăzută n-avea nici o influenţă asupra lui; o peliculă de protecţie, mulată pe corp, îl termoproteja fată de atmosferă ca un cocon; în plus, o mască îi încălzea aerul pe care-l respira. Frica îl sugruma. Exista un element al misiunii sale pe care îl neglijase: în faţa pericolului, spiritul său reacţiona instinctiv. Intră într-un con de umbră proiectat de un pisc.

*

Cu câteva ore în urmă, era calm, tocmai aterizase la Geneva. Bine aţi venit în Confederaţia Helvetică. „Elveţia, întotdeauna primitoare!” apoi rectifică în minte „Scuze, Confederaţia Helvetică”, ca şi cum poliţistul care se pregătea să-l interogheze i-ar fi putut auzi gândurile. Bine aţi venit în Confederaţia Helvetică: ce lipsă totală de umor în etalarea învechită de afişe multicolore din jurul aeroportului, ilustrând şi lăudând în scopuri turistice cele mai frumoase peisaje ale Alpilor. Pentru care turişti? Elveţia era atât de săracă de când se desprinsese din Piacom, încât trebuia cu orice preţ să atragă câteva devize.

Reprezentantul autorităţilor îl culesese pe Belgacen la coborârea din avionul invizibil; oamenii Ligii atrăgeau

întotdeauna atenţia poliţiştilor din orice ţară. Dar asta nu-i împiedica pe aceştia din urmă să fie politicoşi. Făcuseră câţiva paşi pe terenul de aterizare de mărimea unei podgorii, aşezat exact în vârful uneia dintre colinele care dominau oraşul, oraşul stratificat, plin de tunele, care se contura jos, găurit ca un şvaiţer. Belgacen era calm, încântător de calm în acea clipă; urmărea deplasarea luminii pe malurile lacului Leman, pe măsură ce, pe cer, un nor uriaş şi buhăit se extindea, divizându-se apoi în smocuri albe, care pătau cu tot atâtea puncte întunecate lacul de argint. Attia avea o încredere nestrămutată în reuşita misiunii sale; se bucura în secret de importanţa pe care ea i-o va conferi brusc, îi era suficientă această bucurie intimă, căci nu-l sta în fire să se impună în faţa contemporanilor, chiar dacă existau toate premisele pentru a o face fără dificultate.

— Numele şi naţionalitatea dumneavoastră?

— Belgacen Attia.

— Din...

— Liga ţărilor Ex-comunitare.

— Scopul vizitei dumneavoastră, vă rog…

— Este trecut în paşaport.

Poliţistul luase cartela magnetică pe care Belgacen i-o întinsese şi o cântărise în mână, ca şi cum şi-ar fi închipuit că prin acest gest ar fi extras informaţii inedite.

— Aşteptaţi un moment aici, vă rog, o voi verifica printr-un terminal.

Introdusese cartela internaţională de circulaţie într-o fantă luminoasă. Ultimii pasageri ai zborului dinspre Saigon dispăreau prin culoarul de ieşire. Situaţie şi formalităţi obişnuite pentru un locuitor din Ligă.

*

Literele se aprinseseră brusc pe un ecran. „Treceţi.” Era un răspuns sobru de genul: „Bine aţi venit în Confederaţia

Helvetică.” Bănuitor, poliţistul tot mai palpa cartela magnetică ce fusese ejectată, caldă încă, din fantă. Belgacen încercase să interpreteze gândurile celuilalt după expresia feţei; se antrenase în decursul anilor să observe cele mai mici contracţii ale muşchilor faciali, cele mai mici riduri, ticuri mărunte, mişcări ale ochilor, care trădau sentimentele. Procentajul său de reuşite în această artă divinatorie era satisfăcător, mai ales pentru un locuitor din Piacom; în ţările cu o veche civilizaţie, locuitorii îşi făceau un titlu de onoare din a se controla. Ca şi acel poliţist, impasibil, care mormăise:

— Câteva clipe încă, pentru o scurtă verificare suplimentară.

Lui Belgacen i-ar fi plăcut să ajungă şi el la această economie de mijloace: doar buzele străinului se mişcaseră. Omul încărcase un program mai complet pentru terminal, introdusese din nou cartela şi primise instantaneu transcrierea ordinului de misiune pe care îl citise cu atenţie. Trăsăturile sale ascuţite, aduse într-o parte de nasul mare şi drept, erau încadrate de o linie subţire de păr şi barbă; părea un triunghi blond.

— Aţi putea să-mi citaţi din memorie cel de-al treilea rând al celui de-al doilea paragraf? Ordinul de misiune este valabil, dar trebuie să vă identific, înţelegeţi?

Această capcană simplă îl amuză pe Belgacen; toate datele de identificare erau incluse pe cartela internaţională de circulaţie; ca atare, rămăsese calm, foarte calm. Recitase.

— Procuratorul Attia este, deci, din aceste motive, însărcinat cu o expertiză legală pe lângă Societatea Băncilor Paralele.

— Fiţi binevenit în Confederaţia Helvetică, domnule procurator. Politicos, poliţistul, de această dată. Băncile elveţiene nu mai aveau nici avere, nici putere, nici reputaţie. Timpul strălucirii lor trecuse. Constituirea Ligii, tragicele evenimente internaţionale şi mai ales, decizia

luată de către Piacom de a se izola de restul lumii printr-un zid impenetrabil, toate slăbiseră Elveţia. De douăzeci de ani, mica ţară era izolată între frontierele sale inviolabile şi privată de o mare parte a resurselor exterioare.

În timpul acelui episod, Belgacen Attia se stăpânise perfect, îşi controlase sentimentele şi reflexele; un martor imparţial ar fi fost incapabil să descopere cea mai mică umbră de nelinişte în comportamentul său. Ca în toate situaţiile în care trebuia-să dea dovadă de responsabilitate, Belgacen avusese sentimentul că se supune fatalităţii, ceea ce nu mai lăsa loc imaginaţiei. Nu mai interpretase faptele în mod subiectiv, având senzaţia că ocupă locul unui personaj de roman, al cărui destin era trasat, rând cu rând, fără nici cea mai mică posibilitate de a se sustrage paginilor. Nu trebuia să-i fie frică...

*

Şi totuşi, peste câteva minute, procuratorul Attia va trece frontiera dintre Confederaţia Helvetică şi Piacom, torturat de nelinişte. Nu era însă momentul să se lase cuprins de panică; trebuia să-şi valorifice calităţile pentru a trece fără riscuri de formidabilele forţe de apărare care i se opuneau. Reperase deja, lângă o creastă verticală, locul ales pentru traversarea clandestină, un mic defileu golaş, în care zăpada scânteia cu o strălucire minerală, ca un fragment de astru mort.

Belgacen se pregătise de mult timp pentru această misiune, o aşteptase, o organizase cu meticulozitate, dar corpul său se revolta în faţa ameninţării armelor invizibile, aflate de cealaltă parte a liniei de demarcaţie Piacom şi restul lumii. Existau atâtea poveşti referitoare la acest subiect...

Motivele scindării nu erau cunoscute. Evenimentul se produsese brusc: toate comunicaţiile pe căi aeriene, maritime sau terestre fuseseră întrerupte unilateral de

către cele treizeci de state ale Piacom-ului; se instalase o reţea de apărare automatizată, foarte sofisticată; un sistem atât de perfecţionat, încât nu era cunoscut vreun om care să-l fi dejucat total; aceia care nu muriseră se întorseseră nebuni după trecerea lor de-a lungul frontierei. De altfel, spionajul aerian era ineficient datorită fasciculelor de bruiaj care-l împiedicau. Semnalele hertziene nu treceau. Piacom-ul era de mai bine de douăzeci de ani o lume închisă, secretă, misterioasă: o pată albă pe harta Terrei.

În ciuda acestui fapt, Belgacen Attia fusese solicitat de către Ligă pentru a îndeplini o misiune în Piacom, misiune de care depindea, poate, soarta planetei.

Încetini până când viteza sa deveni nulă. Uşoara frecare a palelor încetă. Îşi desfăcu compensatorul de gravitaţie şi căzu cu burta pe zăpada care scârţâi, ceea ce-l redeclanşă impresia de aderenţă fizică la realitate. Alpii nu mai erau un decor şters pe care îl survola, ci un univers periculos care îl ameninţa. Mai întâi, trebuia să gâtuie această teamă care îl vlăguia, să domolească agitaţia care-i punea stăpânire pe organism. Îşi îndreptă încet capul, pentru a judeca mai bine situaţia: la începutul acestei călătorii, căutase să stabilească corelaţii liniştitoare între acest peisaj şi cel al deşertului familiar; în zbor, această paralelă rezistase, însă la sol ea se dezintegra. Acest alb strălucitor şi pustiu îl îngrozea. Deşi îşi părăsise oaza natală la vârsta de cincisprezece ani şi călătorise mult de atunci, Belgacen nu întâlnise niciodată zăpada. Nici un fulg nu mai cădea în oraşele climatizate ale Piacom-ului, în care trăise el odinioară. Nu avea decât o concepţie abstractă a fenomenului. Acest câmp de cristale lucitoare pe care căutase să-l asocieze cu dunele, cu valurile de nisip, crea o lume ostilă şi rece pe care trebuia s-o învingă. Belgacen descoperise originea fricii sale în aceste straturi de omăt îngheţat, în aceşti gheţari, în aceste câmpii de un alb terifiant.

Planul misiunii prevedea ca el să se târască mai multe sute de metri, de o parte şi de alta a frontierei, săpând un tunel în zăpadă, pentru a scăpa de sistemul radar care baleia tot teritoriul. Îmbrăcămintea sa fusese creată pentru a trimite un ecou termic asemănător celui al mediului înconjurător, în cazul în care prima precauţie nu l-ar fi ferit de atingerea unei unde de reperaj de o altă natură.

Belgacen îşi conectă terrnorezistenţele electrice de pe abdomen şi-şi lăsă corpul să se afunde mai multe zeci de centimetri în stratul compact de zăpadă. Apa topită în acest mod curgea în şiroaie şi îngheţa rapid în jurul său. Porni apoi rezistenţele care erau dispuse pe mâini şi pe frunte şi le întrerupse pe cele abdominale. Toate comenzile acestei instalaţii speciale erau conectate la creierul electronic miniaturizat care-l pilotase zborul şi erau coordonate de semnalul codificat al gândurilor. La începutul călătoriei, Belgacen agrease senzaţia de supraom pe care aparatul i-o provoca datorită amplificării calităţilor; dar frica simţită în acel moment în sicriul de gheaţă era aşa de puternică, încât o trăire de o asemenea artificialitate n-o putea compensa.

Belgacen se ferecă în sine însuşi şi îşi lăsă să acţioneze un fel de conştiinţă automată care-i permitea să îndeplinească un anumit număr de gesturi esenţiale reuşitei misiunii sale. Perfect adaptat din punct de vedere mecanic funcţiei sale, procuratorul Attia se târa acum într-o mod echilibrat prin canalul sticlos pe care îl crea cu fruntea şi cu mâinile. Cu siguranţa de estimare a unei cârtiţe oarbe, îşi modifica din când din când direcţia, schimbând înclinaţia tunelului. Locul fusese ales de către tehnicienii Ligii datorită grosimii excepţionale a stratului de zăpadă. Preocupat de munca sa la şanţ, atent la menţinerea direcţiei, îşi uita tot mai mult temerile şi înainta uniform spre o zonă de omăt îngheţat care marca sfârşitul porţiunii periculoase.

O dată atinsă, Belgacen se opri, epuizat. Sistemele automate îi reglară temperatura combinezonului; o dori ceva mai rece şi o obţinu imediat; asta îl linişti. În spatele

lui se întindea galeria pe care o săpase, scăldată într-un con de umbră alb-albastru; pe traseul său se găseau ici şi colo câte o stâncă, un trunchi de copac, o rădăcină – închistate ca nişte fosile în straturile de zăpadă. Îşi îndeplinise perfect munca; de câte ori îşi repetase el mişcările în simulatorul construit de către tehnicienii Ligii! Condiţionarea funcţionase perfect: Belgacen ajunsese să îşi traseze itinerarul mai bine decât ar fi putut-o face chiar şi un sondor electronic. Simţea o anumită mândrie. Cea mai slabă emisie a unei unde radar l-ar fi reperat imediat; traversase frontiera în maniera unui profesionist, ca orice demn cetăţean al Ligii.

Belgacen ţâşni la suprafaţă din albul muşuroi de cârtiţă şi îşi reluă drumul la mai multe sute de metri dincolo de zona periculoasă. Calea Lactee lucea difuz, ca un pumn de zăpadă răspândit în spaţiul nocturn. Se opri, iscodind liniştea, precum un leu prada, în fundul pâlniei nopţii. Frica nu-l părăsise; îşi stabilise capete de pod la nivelul inconştientului; îi era dificil să o învingă. Îi veni ideea să se scoale şi să alerge, să coboare rapid versantul până la staţiunea de sporturi de iarnă care se găsea trei kilometri mai jos, la cota 1900, şi să-şi termine prima etapă a misiunii. Ar fi putut să se liniştească pe moment. De obicei, Attia învingea în situaţiile cele mai dificile cu o anumită dezinvoltură, condus de siguranţa că n-ar fi putut să-şi ocolească destinul. De această dată, teama organică pe care o resimţea la contactul cu zăpada îi perturba înţelesul asupra sorţii. Acordându-şi o pauză, încercă să determine clipa în care aceasta apăruse, în speranţa că o va învinge.

*

Ieşind din aeroport, se îndreptase spre sediul Societăţii Băncilor Paralele, cum indica ordinul său de misiune. În autotaxiul pe care îl conducea, încercase să definească deosebirea dintre mediul urban al principalelor oraşe ale

Ligii şi acela al Genevei: aici încâlceala micilor imobile, căsuţelor şi turnurilor, alternanţa imprevizibilă a străduţelor şi a marilor bulevarde, ce dădeau câteodată într-o grădină, o piaţă sau o curte, apariţia vreunei uriaşe pete luminoase dintre două faţade întunecoase sau a unui monument arhitectural de o excepţională frumuseţe, toate se bazau pe acordurile secrete datorate sedimentărilor succesive ale diferitelor perioade ale istoriei. În Ligă, fostul nucleu al oraşelor, încă fragil, fusese devastat de planurile barbare de urbanism datorate vechilor colonizatori. Începutul expansiunii urbane fusese marcat de normalizarea stilurilor de viaţă legate de dezvoltarea mass-media, structurile primitive nu fuseseră destul de puternice ca să-i reziste.

Belgacen nu ştiuse cui să-i atribuie melancolia care urca în el; de obicei, el nu era nicidecum legat de trecut şi nu acorda nici o importanţă amintirilor. Era mai degrabă avid de viitor.

Totuşi, pe măsură ce pătrunsese în inima acestui vechi oraş, descoperise un alt sens al misiunii sale, pe care dorea să-l ascundă cu orice preţ. Prezenţa acestui decor veştejit îl obliga să plonjeze în memoria sa pentru a găsi aici un fapt esenţial, în mod voluntar ascuns: când fusese alungat din Piacom, în acelaşi timp cu toţi muncitorii străini, din cauza accesului izolaţionist care precedase închiderea frontierelor, aştepta un fiu de la o prietenă întâmplătoare, o franţuzoaică. Statutul său privilegiat, de depanator, nu-l protejase însă, fusese expulzat înainte de naşterea copilului. Belgacen dorise întotdeauna să separe căutarea acestui fiu de misiunea sa oficială; înţelesese însă, în cele din urmă, că cele două erau de nedisociat. Nu va pleca din Piacom fără să-şi găsească fiul – era un pact pe care tocmai îl încheiase cu el însuşi.

Strânsese mâna prietenului său Sertao, venit să-l întâmpine. Şapte ani se scurseseră de la ultima lor întâlnire. Părul lui, negru şi des, nu albise încă. Îl îmbrăţişase şi-l urmase în biroul său. Ziduri lăcuite,

mochetă, birou înalt, toate caracteristicile reuşitei sociale în vechea lume. Sertao părea incomodat de tot acest lux.

— Deci, Belgacen, cum a mers?

— La aeroport, poliţistul era un pic mai curios ca de obicei, dar ordinul de misiune a fost solid.

— Normal, pentru o misiune urbană.

— Dar pentru ce se înverşunează aşa împotriva membrilor Ligii? Elveţia este neutră, nu-i aşa?

— Neutră, dar istoric afiliată dominaţiei banilor.

— Lipsă de adaptabilitate; acum, ei sunt săraci. Pentru ce nu se asociază cu ţările Ex-comunitare, ar fi unica lor şansă!?

Sertao îl privise pe Belgacen ca şi cum acesta tocmai se ridicase în mod neaşteptat la o extraordinară valoare în ochii săi.

— Şi războiul; cum evoluează? Pentru că, aici, ştii, suntem extrem de izolaţi, nu captăm emisiile sateliţilor decât câteva minute pe zi, iar eu nu primesc mesaje codificate decât o dată pe săptămână.

— Nimic special pe frontul Mexicului; Statele Unite au multe probleme cu luptele de gherilă urbană, provocate de mica secesiune. În Indonezia situaţia este gravă, am suferit pierderi grele în ultimele zile, dar rezistăm. Şi apoi, populaţia ne sprijină; în plus, chinezii nu mai pot să redreseze situaţia.

Africanul păruse satisfăcut de acest răspuns eliptic; el îi confirmase certitudinile privind victoria finală a ţărilor Ex-comunitare şi, pentru el, îngropat în acest colţ helvetic, întunecat, posomorât şi rece, acest lucru era esenţial. Îi făcuse lui Belgacen semn să se aşeze şi, scoţând o hartă mare din sertar, comentase intinerarul pe măsură ce-l trasa cu degetul.

— Este o veche hartă pe care am regăsit-o, datează din perioada în care eram monitor de schi în Alpii francezi. Datorită ei am descoperit versantul pe unde ai cele mai

mari şanse să treci, zăpada este totdeauna prea groasă, este...

*

Faţa bronzată a lui Sertao i se ştergea din memorie. Belgacen se târa pe suprafaţa zăpezii îngheţate, înfrigurat de spaimă. Un pâlc de nori dolofani sfida azurul cerului. Într-o oră, va ninge la această altitudine. Nu ştia cum să reacţioneze. Se înfioră şi se opri. Tăie cu dinţii un mic vârf de piele uscată care îi înconjura arătătorul de la mâna stângă, care se inflamase. Nici nu se punea problema să renunţe la mănuşi: sondele termotropice puteau să descopere o diferenţă de temperatură chiar şi la această distanţă. Chiar dacă el se temea mai mult de baleiajul radar şi, cine ştie, de declanşarea armelor neuronice.

Ce se ştia în legătură cu acest subiect? Tot ceea ce agenţii de informaţii din Ligă şi autorităţile elveţiene izbutiseră să afle. Adică puţine lucruri. Dacă existau informaţii foarte precise despre efecte, nimeni nu avea certitudini referitoare la amplasarea armelor. Sertao îi vorbise de victimele pe care el le întâlnise, refugiaţi politici, spioni internaţionali, contrabandişti ce sperau să realizeze beneficii enorme în urma traficului cu Piacom-ul, vizionari, aventurieri de toate speţele, criminali urmăriţi; şocul pe care-l suferiseră îi schimbase până în punctul de a şterge în ei orice rămăşiţă de umanitate. Armele neuronice spărgeau în mod brutal bariera dintre conştient şi inconştient. Mister Hyde se întâlnea cu doctorul Jekyll.

Dâra întortocheată pe care Belgacen o trasase pe câmpul de omăt, de la locul de unde ieşise din tunel, fusese brusc dezvăluită de lumina oblică a lunii. Aceasta evocă pentru el imaginea unei răni prost cicatrizate. Avea o oră de răgaz pentru a se pregăti să suporte şocul armelor neuronice. O oră, aici, în aşteptarea viitoarei căderi de zăpadă; se înfioră

la gândul imaginii acestui univers înfricoşător care în curând va lua locul nopţii; dar nu avea alternativă.

Urmând un orar foarte precis, Belgacen înghiţi o serie de pilule divers colorate care ar fi trebuit, teoretic, să-i asigure protecţia sistemului nervos; câteva dintre aceste droguri, prin efect întârziat., ar putea, de asemenea, să remedieze eventualele leziuni provocate de către arme, dacă primul şoc nu ar fi suficient amortizat. După o perioadă de euforie intensă, în care Belgacen fu despovărat de nelinişte, urmă o fază de excitaţie maximă. Trebui să se abţină pentru a nu ieşi urlând din ascunzătoare, înfruntând astfel al doilea sistem de protecţie. Apoi urmă un ciclu depresiv care precedă halucinaţiile.

Halucinaţii baroce desprinse din primii lui ani de viaţă: frânturi de amintiri privind o clipă foarte scurtă a copilăriei sale – tatăl său jupuind o oaie sub curmali, oasele unui peşte aruncat pisicii în timpul unei mese, mama sa alăptându-l sora. Amintiri care se confundau şi se amestecau după o primă vizualizare, amintiri deformate: alăptarea pisicii de către un curmal, tatăl lui scoţând coloana vertebrală a surorii sale, mama întemniţând o oaie sub peşti. Convoiul imaginilor defila, secvenţe demente, clare şi precise ca nişte instantanee luate la fiecare milisecundă. Belgacen crezu că raţiunea nu-i va rezista la acest asalt al absurdului şi că percepţia realităţii îi va rămâne definitiv alterată. Căci un alter-ego observa aceste fenomene, impasibil. Acesta din urmă putea să vadă sistemul său nervos ca şi când îi fusese separat cu un scalpel de restul corpului; ar fi putut să-i deseneze cele mai mici ramificaţii, cele mai îndepărtate terminaţii şi această reţea de nervi îl făcea să sufere. În acelaşi timp cu durerea care creştea până la pragul intolerabilului, halucinaţiile se schimbau într-un ritm accelerat, imagini groteşti smulse din memorie, viziuni ce sfidau toate legile logicii. Curând, imaginile se răvăşiră, şi culorile se amestecară; dar, paradoxal, cu cât ele se depărtau mai mult de realitate, cu

atât omul Ligii era mai sensibil. Cuprins într-un vârtej difuz şi pestriţ, suferind de pierderea corpului, Belgacen Attia se simţea în mod brutal aruncat afară din el însuşi, ca o ghiulea. Scoase un strigăt slab şi corpul său neputincios se răsturnă în zăpadă.

Când se trezi, o oră mai târziu, lui Belgacen nu-i mai era teamă; gândurile i se derulau în minte fără estomparea obişnuită, fără distorsiuni, expresii pure ale reflecţiei. Se simţea curat lăuntric, debarasat de inutilele probleme de conştiinţă. Putea să-şi controleze mecanismele cerebrale fără ca vreo cenzură să intervină, să examineze orice problemă cu o luciditate crescută. „Dacă un robot ar avea o viziune subiectivă asupra lumii, aceasta ar fi, fără îndoială, ceea ce el ar percepe”, gândi el. Dispăruseră toate acele întunecimi confuze care avea această impresie – se luptaseră pentru a decide actele sale. Astfel transformat, maşină gânditoare, limpezit de nesiguranţă, era bine înarmat pentru a pătrunde în Piacom.

Reactivă compensatorul de gravitate, pomi motorul liniar, îşi alese direcţia. Belgacen îşi reluă fabuloasa alunecare prin noaptea alpină, chiar în momentul în care zăpada începu să cadă. Peisajul se întunecă. Liniştea muntelui se adăuga celei a fulgilor care coborau cu regularitate.

Douăzeci de minute mai târziu, luminile Alpilor de Huez apăreau acoperite de un halou. Belgacen se miră de propria invulnerabilitate. În ciuda protecţiei chimice, nu-i venea să creadă că atacul armelor neuronice trecuse fără ca el să-l fi resimţit. Ţinuse piept şocului? Această întrebare era un omagiu implicit adus tehnicienilor Ligii. Ca toţi locuitorii Ligii, Belgacen îşi făcea un complex de inferioritate faţă de tehnologia din Piacom. Trecuse multă vreme de când renunţaseră la orice pretenţie de atinge nivelul de viaţă al ţărilor Comunităţii; aceasta constituia însuşi fondul filozofiei ţărilor Ex-comunitare. Dar era necesar să recupereze

întârzierea ştiinţifică, pentru a atinge stadiul în care acest lucru nu ar mai fi necesar să-l preocupe.

Procuratorul Attia reperă postul de transformatoare, abandonat, al fostei reţele electrice aeriene care alimenta odinioară staţiunea. Trecuseră mai multe zeci de ani de când nu mai funcţiona; plante căţărătoare, precum iedera, îl acopereau. După părerea lui Sertao, populaţia Piacom-ului îi acorda un respect istoric; turnat în beton, trebuia să traverseze secolele pentru a aduce mărturia unei epoci artizanale a tehnologiei. Belgacen descifră cu greutate literele în relief care împodobeau uşa de fier zugrăvită în gri: licheni gălbui se încrustaseră şi deformau cuvintele. Atenţie, Pericol, Interzis, pe trei linii; aceste avertizări erau urmate de un cap de mort şi de un scurt text oficial indicând felurile acestui pericol şi ale acestei interdicţii. Astăzi, electricitatea urma căi mai misterioase şi mai ascunse decât acelea ale stâlpilor şi ale cablurilor. Attia încerca, intelectual, un anumit soi de înduioşare pentru aceste lucruri căzute în uitare înainte de naşterea sa. Ca toţi contemporanii, avea un cult pentru materialul care purta semnul măreţului geniu inventiv al începutului erei ştiinţifice, înainte ca noţiunile de rentabilitate să impună norme absolute. În acea epocă, se părea, fiecare individ fusese un creator puternic, ce nu scăpa nici o ocazie să-şi exprime lumea interioară. În Ligă se urmărea relansarea acestor activităţi; inventatorii de instrumente ale unor tehnologii marginale se înmulţeau cu repeziciune. Pe piaţă se găseau din belşug aparate cu utilizări dintre cele mai ciudate.

În timpul acestei evocări, Belgacen ar fi trebuit să se simtă emoţionat până la lacrimi; dar drogurile distruseseră în el orice capacitate de emoţie. Îşi dădu seama, totuşi, de această înduioşare pe calea raţiunii.

Cheia se întoarse fără dificultate în yală; în vechiul dulap de securitate al postului îşi aşeză fără efort tot echipamentul: compensatorul de gravitaţie, motorul liniar,

microordinatorul, masca respiratorie. Îşi aşeză, de asemenea, şi combinezonul şi dizolvă pelicula termoprotectoare care îi acoperea corpul. Câteva picături dintr-un flacon fură suficiente ca ea să se volatilizeze. Îşi puse apoi din nou haina; muşchii săi jucau liber sub ţesătură, straturile suprapuse de poplin ultrasubţire păreau să-i amplifice mişcările. Belgacen se ocupă câteva clipe cu această activitate, apoi se întinse îndelung. Se regăsea psihic.

De această dată, *era* în Piacom. Reuşise, deci, prima parte a misiunii sale. Luminile învolburate ale staţiunii de iarnă o indicau, armonia arhitecturală a imobilelor de plastic transparent era o confirmare. Attia se îndreptă spre port fără să întâlnească nici un trecător. Mergea cu un pas uşor, fiind gata să sară în spatele vreunui copac, într-un colţ, pentru a se ascunde în caz de pericol. La această oră târzie, ultimii trecători nocturni se duceau la culcare. Silueta sa dispăru în luminile multicolore ale unui far. Belgacen se simţea iritat de căderea nervoasă a fulgilor; însă, de acum înainte, nu-i mai era teamă.

CAPITOLUL 2

Simon Cessieu se îndoia că mai existau mulţi alţi colecţionari de calibrul lui.

Colecţia sa de cutii de mazăre, spre exemplu, era probabil cea mai completă care putea fi găsită în Piacom: poseda chiar un exemplar rarisim din primele conserve industriale cunoscute, Francfort 1867, o mostră a celebrei serii braziliene care se scufundase o dată cu cargoul pe care se găseau, în momentul în care uzina dăduse faliment; comorile sale erau incomensurabile: etichete din toate

epocile şi de toate tipurile, cu grijă păstrate sub un strat de sticlă, cutii de toate formele şi conţinuturile, întreţinute cu grijă. Apucă un exemplar, îl studie, îl puse îndărăt, citi cifrele discret gravate în metal şi îşi dădu verdictul:

— Petitjean 1939.

Acelaşi rezultat l-ar fi putut obţine analizând alte detalii: calitatea fotografică a imaginii ori textura metalului, şi doar un specialist ca el putea să-l identifice, cu atâta precizie, originea şi data. Câţi oameni în Piacom puteau să-l egaleze? Un milion, cu siguranţă nu mai mult. În ciuda înaltului nivel de viaţă al cetăţenilor Pieţei Comune, venitul lor mediu era încă prea scăzut pentru a ajunge să echilibreze dorinţa de consum cu timpul de care dispuneau pentru a se bucura de ea.

Totuşi, micii colecţionari se organizau în bresle în Piacom; cutii de camembert, sticluţe de parfum, şurubelniţe, ciocan pneumatic, fier de călcat, râşniţă de cafea, toate îi aparţineau lui, cel care crease colecţia cea mai neaşteptată de obiecte făcute de mână în secolele trecute. Dar câţi colecţionari atât de elitişti ca el existau? Cunoştea destul de bine operele artei conceptuale de la sfârşitul secolului XX, filmele pornografice mute din 1920, precum şi literatura togoleză de la începutul secolului XX; câmpul său de investigaţie era atât de vast, încât n-ar fi putut nici în şapte vieţi să-şi epuizeze plăcerea de a strânge exponate. Din acest motiv preconiza el extensia timpului încetinit, asupra fiecărui cetăţean al Piacom-ului, şi tot din acest motiv se ocupa el însuşi de cercetările laboratorului din München, întreprinse de către companie.

Îşi consultă etajera de pendule şi orologii, toate în stare de funcţionare; ele arătau aceeaşi oră; erau perfect reglate; totuşi, această oră ideală nu părea să aibă vreo legătură cu ora reală, era o oră imaginară, trasată pe cadrane de mişcarea lentă a acelor sau de cifrele intermitente ale pendulelor. Ora adevărată, Simon putea să o citească pe cadranul desincronizat al tabloului de comandă al timpului

încetinit aceasta corespundea ritmului subiectiv al gândurilor sale. În zece minute, interviul va avea loc. Trebuia să se pregătească.

Simon strânse farfuriile, feţele de masă, paharele, sticlele şi recipientele goale, resturile de mâncare de pe tăblia mesei transparente; ele căzură într-o anvelopă de plastic; scutură pentru a înlătura totul, deschise dezintegratorul şi le aruncă înăuntru. Cu un oftat de uşurare, se întinse pe pat şi îşi mângâie mustăţile în care străluceau câteva picături de vin. Dar uitase să regleze intensitatea luminoasă a zidurilor-ferestre. Trebui să se scoale din nou pentru a o reduce puţin şi pentru a-i adăuga o tonalitate bleu, pe care o credea favorabilă meditaţiei, înjurând ca de obicei la adresa automaticii, care nu rezolva toate problemele cotidiene; în ciuda complexităţii circuitelor electronice instalate în apartamentul său, se găsea întotdeauna un moment în care trebuia să-şi transforme dorinţele în acte fizice; mai ales de când muncitorii străini fuseseră alungaţi din Piacom, după separare. Nici un calculator casnic, indiferent cât de perfecţionat ar fi, nu ar putea să acţioneze în locul tău; se încercase de multe ori să se cupleze maşina la gândul omului: se ajungea întotdeauna la contradicţii supărătoare între dorinţele fiinţei umane şi interpretările pe care i le dădea ordinatorul, câteodată ridicole, câteodată teribile. Şi, mai ales, nici un aparat electronic nu era capabil să urmărească un raţionament până la absurd, nici unul nu era dotat cu sensul paradoxului, ca Simon Cessieu.

Simon trebuia să se scoale acum pentru a apăsa pe un buton; dorinţele sale nu se transformau niciodată instantaneu în realitate.

Întinzându-se din nou, îşi luă precauţia de a trage mai aproape telecomanda, pentru a-şi manevra echipamentul video. Peste câteva clipe, va începe interviul televizat. Cele două ecrane se găseau deja în faţa sa.

Starea lui de spirit se schimbase; iritarea pe care o resimţise îi alterase euforia de după masă. Ecranul receptor

se aprinse. Simon detestă spontan faţa ziaristului care trebuia să-l intervieveze.

— Sunteţi gata, domnule director, putem începe în câteva clipe? Pentru ce îi ceruse lui Llapasset să-i obţină această emisiune tocmai astăzi, când totul mergea atât de rău?

Interlocutorul său îşi fixase privirea deasupra lui, trebuia să numere secundele care defilau pe un cadran invizibil, situat în spatele lui Simon Cessieu, dar într-o altă cameră. „Cu adevărat neplăcut acest personaj”, gândi el, privind mai ales ochelarii masivi, împrumutaţi din folclorul cinematografic, şi costumul gri, cambrat, demodat, care devenise un soi de uniformă a bunului gust în Piacom. „Pe scurt, un arivist obişnuit, lipsit de importanţă.” Puse în funcţiune emiţătorul.

— Urmăriţi o emisiune a Televiziunii Franceze, asociată a Piacom-ului; în exclusivitate pentru telespectatorii noştri, astăzi, o discuţie cu Simon Cessieu, preşedintele filialei franceze a Companiei timpului încetinit.

Urmă un generic sobru, făcut dintr-un montaj de fotografii de actualitate artificial animat, cu o muzică surdă şi ritmată, ca un ecou al unei inimi ce bate în fundul unei caverne; vocea reluă:

— Urmăriţi „Stases”, o emisiune oferită de Ministerul Informaţiilor. Amintiţi-vă că în Piacom securitatea dumneavoastră înseamnă informaţie; din această cauză, trebuie să votaţi V.O.C. partidul care vă va informa.

Pe ecran, urmară o înlănţuire sonoră şi jeturi luminoase; imaginile fotografice se descompuseră în urme de lumină colorate care se recompuseră, câteva secunde mai târziu, arătând tabloul intimist al unei mese pline, încărcate cu mâncăruri dintre cele mai rare şi mai apetisante...

Faţa jurnalistului apăru în prim-plan:

— Bună ziua, Simon Cessieu.

În plan îndepărtat, silueta lui Simon, aşezat în faţa mesei – aşa ceruse el să apară – silueta care voia să realizeze,

prin trucaj video, reconstituirea istorică a unui mic Baltazar din perioada regentului.

— Bună ziua, Paul, bună ziua tuturor.

— Simon Cessieu, cunoaştem cu toţii importanţa Companiei, cunoaştem cu toţii binefacerile pe care ni le-a adus; dar puteţi să spuneţi şi telespectatorilor noştri cum aţi ajuns în funcţia de director al Companiei?

Totul fusese convenit, fiecare cuvânt al convorbirii fusese cântărit şi, cu toate astea, Simon, începând să vorbească, încerca un soi de inocenţă.

— A trecut mult timp de atunci... Nu eram decât un simplu agent comercial într-o societate multinaţională, specializată în producţia de energie nucleară. Plasasem o mare parte a salariului meu în această societate, timp de câţiva ani. Într-o bună zi, m-am gândit că domeniul nuclear va intra în declin, că dă prea mare importanţă deşeurilor. M-am înşelat, dar ideea de a mă reconverti a fost bună. Brevetul pentru timp încetinit tocmai fusese obţinut de către Companie, am cumpărat acţiuni...

— În acel timp, Simon Cessieu, oamenii nu credeau în seriozitatea întreprinderii, taxau drept utopie ideea timpului încetinit. Ce v-a împins să vă înflăcăraţi pentru această descoperire?

— Am avut şansa să conserv în mine un pic mai multă poezie decât colegii mei; credeam încă în revoluţia confortului şi a binelui într-o epocă în care oamenii se săturaseră de asta. Vedeţi, ceea ce mi-a permis să accept ca motto ideea timpului încetinit este încrederea că adaug prin asta un pic mai multă fericire cetăţenilor Piacom-ului...

— Simon Cessieu, mă autorizaţi să vă pun o întrebare indiscretă?

— Da, dar nu ştiu dacă voi răspunde.

— Sunteţi partizan al închiderii frontierelor Piacom-ului?

— Da, am făcut parte dintre cei şaizeci şi cinci la sută de oameni realişti care au votat pentru acest proiect. În fata deteriorării situaţiei internaţionale, era indispensabil ca el

să se realizeze, creând acest soi de blocus inversat care este garantul securităţii noastre. Concluziile studiului tehnic publicat la acea dată arătau clar că resursele comunităţii celor treizeci de state sunt mai mult decât suficiente pentru a hrăni populaţia şi chiar pentru a-i ameliora nivelul de viaţă.

Acum se plictisea; aceste argumente, de atâtea ori îşi pierduseră orice semnificaţie; euforia resimţită la începutul discuţiei se disipase; avea chiar impresia că un magnetofon vorbea în locul său.

— Şi experienţa a demonstrat că aveţi dreptate, că noi toţi avem dreptate. Simon Cessieu, ce reprezenta timpul încetinit pentru dumneavoastră, în momentul închiderii frontierelor?

— O eliberare, o extraordinară eliberare. După acel vot istoric, mi-am făcut din asta propria cruciadă, doream ca toţi cetăţenii să posede o cabină, era misiunea căreia mă dedicasem, era idealul meu. Succesul a fost răsunător, într-un an vândusem deja milioane de cabine...

— Succesul a fost într-adevăr răsunător, dar de ce s-a ajuns rapid la un soi de stagnare?

— Cabinele erau scumpe, poate prea scumpe. În timpul primilor ani, tehnologia lor era încă incertă şi întreţinerea costisitoare. Am făcut mari eforturi pentru a remedia aceste neajunsuri. Astăzi, putem să o spunem, cabinele sunt perfect puse la punct. Mi se pare dificil să le mai micşorăm preţul de cost, dar depanatorii pe care i-am format sunt capabili să intervină în cel mai scurt timp şi să le facă să dureze.

— Acest succes, Simon Cessieu, v-a adus fericirea? Sunteţi un om bogat?

— Ştiţi, n-am fost niciodată extrem de ambiţios. M-am mulţumit să conduc filiala franceză a Companiei, deşi aş fi putut să pretind direcţia generală. Însă eu mă consider destul de bogat şi destul de fericit. Ceea ce aş dori este ca toţi locuitorii din Piacom să posede o cabină şi, mai ales, să

se extindă câmpul de acoperire a încetinitoarelor temporale.

— Asta fiindcă faceţi parte dintre acei privilegiaţi care au un apartament în întregime echipat cu încetinitoare. Câte persoane au şansa de a trăi de şapte ori mai mult timp decât celelalte, fără să se închidă într-o cabină?

Această ambuscadă fusese cu grijă pusă la punct înainte de discuţie. Simon prevăzuse să cadă în capcană pentru a triumfa cu mai mult răsunet, mai târziu.

— Cabinele sunt la fel de eficace ca şi apartamentele. Timpul durează şi în ele la fel de mult, nu există un timp încetinit special pentru privilegiaţi, este pretutindeni de aceeaşi calitate.

— Am formulat greşit întrebarea. Permiteţi-mi să v-o pun în alt mod. Printre telespectatori sunt şi oameni care nu posedă nici măcar timp încetinit. Puteţi să le explicaţi încă o dată ce este o cabină şi ce este un apartament?

— Sunt unul şi acelaşi lucru. După ce pătrundeţi în câmpul încetinitorului temporal, ziua dumneavoastră durează o săptămână. Fie că vă închideţi într-o cabină standard de patru metri pătraţi, fie că o faceţi într-un apartament de patru camere, efectul este identic.

— Este, totuşi, util să se precizeze anumite detalii pecuniare. Spuneţi-mi dacă mă înşel... Preţul unei cabine temporale, astăzi, echivalează cu sacrificiul a doi ani de salariu pentru un consilier. Încetinitoarele temporale necesare echipării unei suprafeţe locuibile mari nu necesită o investiţie superioară posibilităţilor lor?

— Investiţia nu este chiar proporţională cu suprafaţa. Dar ar însemna să minţim susţinând că preţul apartamentelor este accesibil tuturor. Ceea ce vreau să vă spun este că obiectul tuturor experienţelor pe care personal le-am întreprins, scopul actual al cercetărilor Companiei, este să se extindă câmpul de acţiune al cabinelor, fără a le mări preţul.

— Aceste lucrări sunt pe calea cea bună?

— Da. În paralel, aş vrea să insist asupra unui punct. Datorită sprijinului guvernului secret, am reuşit deja să transformăm în Franţa locuinţele sociale în cabine temporale. Şi acesta nu-i decât începutul. Sunt sigur că mâine vom putea să oferim tuturor cetăţenilor, fără distincţie de cont, privilegiul de a trăi la ei acasă de şapte ori mai mult decât ar fi putut să spere înainte de închiderea frontierelor.

— Simon Cessieu, vi se citeşte sinceritatea în privire şi pot să vă spun, în numele tuturor telespectatorilor, că suntem încrezători în profeţia dumneavoastră optimistă. Aţi putea să ne daţi cifrele actuale ale echipării Piacom-ului cu cabine temporale?

— În principiu, cifrele sunt secrete, dar pot, în mod excepţional, astăzi, să vă dau procente. Astfel, în Germania, Anglia şi Franţa, mai mult de două treimi din populaţie e dotată cu cabine. În cursul ultimului semestru, am mărit vânzările cu trei virgulă cinci procente. În alte cinci ţări, situaţia este la fel de satisfăcătoare, mai mult de jumătate din populaţie e prevăzută cu încetinitoare. Pe viitor, va trebui să ne îndreptăm eforturile mai ales spre Spania, Italia, Portugalia şi Grecia. Acolo, dotarea cu cabine de-abia ajunge la patruzeci de procente...

Simon era mulţumit, totul se derula conform scenariului. Dar nu doar din acest motiv aprecia riguroasa punere în scenă a discuţiei, ceea ce îl satisfăcea acum era faptul că devenise propriul său interpret; nu mai reflecta între replici. De câţiva ani, visa la o viaţă care să fi fost în întregime scrisă înainte, la naşterea sa – asta l-ar fi scutit de multe episoade hazardate şi prost gândite ale existenţei sale şi, mai ales, de multă suferinţă.

Detestabilul şi imbecilul reporter reluă discuţia; sclipirile spoturilor desenau o coroană de briliante pe ramele ochelarilor săi cu lentile polarizante. Fiecare detaliu al înfăţişării sale revela un snobism împuţit.

— Aceste diferenţe sunt datorate unor motive economice?

— Nu, după cum ştiţi, economia Piacom-ului este planificată, toţi cetăţenii celor treizeci de state primesc acelaşi salariu la o muncă egală.

— Şi, deşi ţările Piacom-ului sunt profund legate, locuitorii lor şi-au păstrat o anumită dorinţă de a-şi manifesta originalitatea etnică. Efortul mass-media nu a nivelat încă, din păcate, mentalităţile, şi noi suportăm efectele.

— Simon Cessieu, vă mulţumesc. Vă mulţumesc nu numai pentru că aţi participat la această a doua mie emisiune a „Stases”, dându-ne informaţii atât de precise, ci şi pentru că ne-aţi făcut să profităm de experienţa filozofică şi politică a unui director al Companiei. De asemenea, înainte de a închide, aş dori să vă pun o ultimă întrebare. Ea este delicată, o ştiu, dar sunt sigur că telespectatorii noştri aşteaptă să vă întreb despre acest subiect. Simon Cessieu, în calitate de personalitate a Piacom-ului, ce părere aveţi despre creatorii de vise?

— În calitate de om, resping categoric această sectă de preoţi. Pot chiar să adaug că practicile lor îmi repugnă. După cum ştiţi, teoriile lui Freud şi-au arătat rapid limitele; psihanaliza s-a prăbuşit în faţa reuşitelor stupefiante ale chimioterapiei în tratamentul anomaliilor psihosomatice. La ora actuală, nu mai există nici un medic care să folosească procedee atât de arhaice pentru a trata un bolnav. Însă oniromanţia s-a născut dintr-o branşă secundară a psihiatriei – oniroterapia; aşa trebuie înţelese intenţiile preoţilor acestei religii. Ei pretind că ajung la o mai bună cunoaştere a fiinţei umane utilizând puterile metafizice ale visului. Asta este o reîntoarcere la obscurantism! Aceşti oameni doresc, pur şi simplu, reeducarea psihologică!

— Dar, în calitate de director al Companiei timpului încetinit, ce părere aveţi, Simon Cessieu?

— Un *status-quo* s-a stabilit între guvernul secret şi creatorii de vise. Nu voi reveni asupra acestei chestiuni. De acum înainte, noua religie este tolerată. Nu e treaba mea să decid dacă cei ce ne conduc s-au înşelat. Nu-i nici treaba unui director al Companiei să o spună; ar însemna să comparăm un misticism desuet cu un procedeu ştiinţific, menit să multiplice de şapte ori puterile de reflecţie şi de emancipare ale omului. Dacă vreţi să mă faceţi să accept noţiunea de concurenţă între religie şi Companie, refuz – ar însemna să aprob absurdul.

Simon închise ochii. Se lăsase cuprins de mânie, adăugase în mod stupid fraze scenariului interviului. Emisiunea îşi depăşise orarul. Ziaristul se grăbea să termine, îi mulţumi încă o dată cu aceeaşi preţiozitate şi dădu drumul la genericul final.

Ecranele se stinseseră, dar Simon se gândea la aceleaşi idei în mijlocul unui semisomn simulat: „Este posibil să înşeli oamenii, dar niciodată peste nivelul lor de plutire, dacă o faci, se prăbuşesc, şi asta poate fi periculos într-o economie închisă, precum cea a Piacom-ului”. Iată ceea ce ajutase la naşterea religiei. Din fericire, datorită presiunilor Companiei, chiar dacă noua biserică era tolerată de către guvernul secret, credincioşii săi, şi mai ales preoţii, erau îndeaproape supravegheaţi. O atmosferă de pericol plutea în jurul lor şi toţi locuitorii Piacom-ului se temeau să rişte. Dacă nu, în mediile refractare timpului încetinit, religia ar fi rivalizat serios cu Compania.

Sfârşitul interviului îl exasperase. Trebuise să intervină personal în dezbatere, lucru pe care-l evita cu orice preţ de câţiva ani. Simon dorea să fie calm, foarte calm; să simtă timpul. Da, el trebuia să trăiască mai intens efectele încetinitorului temporal. În ciuda siguranţei de a îmbătrâni de şapte ori mai încet decât restul umanităţii, reuşea cu greu să simtă realitatea faptului. Bineînţeles, ar fi putut să deconecteze corectorul subiectiv şi să se privească trăind mai încet; dar asta nu-l satisfăcea pe deplin. Ceea ce dorea

era să înţeleagă timpul. Trebuia, deci, să intensifice puterea încetinitorului temporal, pentru a trăi de zece, douăzeci de ori mai încet; dar se temea de coma temporală. Puţini erau aceia care scăpaseră nevătămaţi dintr-o asemenea experienţă; o uşoară asincronie cu timpul real era consecinţa cea mai puţin gravă; dacă nu ar fi fost asta, ar fi riscat mai des. Organismul şi psihicul celor slabi deveneau foarte uşor subiectele comei; Cessieu nu făcea parte dintre aceştia; totuşi, simţise el vreodată cel mai mic sentiment de eternitate pe perioada rarelor orgii de timp la care participase?

Simon nu putea să capteze plăcerea decât cu ochii; suferea că nu putea să vizualizeze durata.

Se sculă din nou, se apropie de câteva obiecte îngrămădite în jurul lui, pentru a le mângâia mai bine cu privirea. Apăsă pe un buton şi făcu să dispară folia transparentă care le proteja de praf. Aici se găseau filmele secolului trecut. Programă codul cu ajutorul telecomenzii; un ecran ieşi din zidul din faţa sa; automat, bobina aleasă se plasă în aparat şi proiecţia începu. Va găsi în asta uşurarea dorită?

Era un film pornografic din anul 1921, realizat probabil de M. Nathan. Din păcate, Cessieu n-avusese niciodată proba formală a autenticităţii acestei benzi, ceea ce îi diminua din valoarea sentimentală. Acompanie această proiecţie cu a şaptea versiune a „Momentelor” lui Stockhausen: spera ca antinomia dintre muzică şi film şi raporturile lor anacronice să-i provoace senzaţii delicioase.

Femei cu pântecul rotund, cu fese protuberante, cu pubisuri cu păr stufos, aliniate simetric pe patru rânduri, călăreau bărbaţi palizi, cu părul lăcuit, ai căror ochi se dădeau peste cap în ritmul actului. Extaz prefabricat, senzualitate ofilită. Piepturile acestor actriţe se animau doar când se răsturnau pe spate pentru a simula plăcerea. Mişcările convulsive ale corpurilor creau ritmuri grafice care se suprapuneau celor ale muzicii, sunetelor profunde ale

sopranei, zornăitului barelor de lemn lovite una de alta, corurilor disonante al căror *fortissimo* des corespundea celui al actelor sexuale. Dar, ce declanşă momentul de entuziasm cel mai intens al lui Cessieu, fu ejacularea aproape sincronă a masculilor, acompaniaţi de un *glissando* furios al sintetizatorului. Ecranul se stinse şi Simon rămase câteva clipe să inventeze alte imagini pe finalul peripeţiilor muzicale ale „Momentelor”.

De această dată, în ciuda intensităţii plăcerii vizuale, nu intrase în erecţie. Impotenţa sa crescuse după ce o părăsise pe Elsa. Îndepărtând orice relaţie feminină, spera să găsească satisfacţii superioare în renunţare, şi plăcere în constatarea că provocările pornografice cele mai naturale aveau mai puţine efecte asupra lui decât stimulii artificiali pe care putea să şi-l ofere. Odinioară, visase să ajungă la un defazaj total al reacţiilor sale sexuale, combinând sistematic filmele, imaginile erotice cu muzica, cu mesele, cu mirosurile, pentru a ajunge să ejaculeze doar ascultând un cvartet de Brahms sau degustând o povestire de Alexandre Dumas. De când cu eşecul său cu Elsa, îşi respingea virilitatea şi aceste subterfugii nu făceau decât să-l distreze intelectual.

Elsa... – îi simţea numele ca pe un ecou care se amplifica, mai degrabă ca pe un sunet, ca pe o vibraţie. Nu mai reuşea să recreeze în el imaginea celei care marcase un moment decisiv al evoluţiei sale. Aventura lor se transformase în simbol. Simon refuza să o evoce chiar şi în imaginaţie.

Nu făcuse nimic pentru a o scoate din mâinile lui Llapasset – Elsa era liberă. Nu încercase nici măcar să-i schimbe hotărârea de a intra în contact cu creatorii de vise... Simon dorea pierderea Elsei van Leyden, voia să o antreneze, de departe, în naufragiu. Nu mai iubea din ea decât urma dureroasă pe care i-o mai păstra în suflet.

Înregistrarea „Momentelor” tocmai se sfârşise. Cessieu puse bobinele şi discurile la adăpost de praf. Vitrinele se închiseră la loc cu un zgomot uşor.

CAPITOLUL 3

Câteva nacele erau atârnate deasupra vidului şi se balansau în vânt. Zăpada îşi înteţise violenţa. Belgacen se simţea ciudat de calm, ca şi cum se deconectase de aventura pe care o trăia. Totuşi, misiunea rămânea periculoasă; chiar dacă ajungea la Isle Abeau fără piedici, chiar dacă rezistase armelor neuronice, tot ceea ce cunoştea despre Piacom data de mai bine de douăzeci de ani – greu handicap pentru un spion. Procuratorul Attia va fi reperat cu uşurinţă dacă închiderea frontierelor antrenase o schimbare radicală în moravurile populaţiei celor treizeci de state ale Pieţei Comune. Dar el se baza pe frenetica autonomie etnică ce marcase primii ani ai şederii sale în Piacom; dacă fiecare provincie a Europei se singularizase, în funcţie de caracteristicile sale regionale, lui Belgacen nu-i va fi greu să treacă drept basc în Bugey.

Staţia era goală, nimeni nu supraveghea nacelele telefericului. Belgacen se sui în prima care veni. Panoul de bord, foarte simplu, se compunea din două butoane, unul purtând menţiunea „urcare”, altul „coborâre”. Mecanismul era autoghidat. Fără zgomot, el alunecă spre vale.

La orizont, luna, brusc apărută, învăluia în argint fulgii deşi, creând un incendiu îngheţat, feeric. Belgacen se simţi inundat de o senzaţie de euforie. Căderea sa lentă în acest decor mirific îl proiecta în afara realului. Fredonă primele măsuri din „Hazia melanghe”, cântecul care făcea furori în Ligă, apoi începu să cânte cu întreaga voce, acompaniindu-

se ritmic cu bătăi ale degetelor pe panoul de bord. Îi plăcea în mod special pasajul în Sambo; gorila îşi înjura fiul în franceză, reminiscenţă a vechilor colonişti, cu un aspect nostalgic şi derizoriu. Apoi simulă grohăitul ironic al corului şi îşi imagină întregul acompaniament muzical al cântecului.

În timp ce se deda la acest soi de ceremonie exorcistă, singur în albul dinamic care anima spaţiul, o altă parte a lui însuşi analiza situaţia la rece, în mod logic. Belgacen îşi cultivase dintotdeauna puterea de gândire distributivă pe care şi-o descoperise în tinereţe. În acel timp, era mitoman în mod voluntar, ca şi cea mai mare parte a prietenilor săi, şi inventa istorii fabuloase în care îşi atribuia primele roluri – în Ligă era interzis să pui frâu imaginaţiei; totuşi, ceea ce-l distingea de alţi mitomani era capacitatea lui de a se privi minţind.

Astăzi, se străduia să înţeleagă întâi realitatea. Problema era să ajungă în Isle Abeau şi să-l contacteze pe cel care transmisese singurul mesaj ieşit din Piacom după închiderea frontierelor.

Simplicitatea mijlocului de transmisie îl sedusese pe Belgacen: în această epocă de înaltă tehnologie, să-ţi imaginezi, plecând de la o banală sticlă, un sistem care elibera o capsulă de oxigen, alunga apa şi obtura deschizătura, iată o idee care se armoniza cu doctrinele Ligii, referitoare la favorizarea micilor invenţii. Un oarecare Léo Deryme pusese la punct acest procedeu, pusese apoi sticla pe fundul apei, într-un loc din care curenţii de adâncime o antrenaseră spre larg. Urcase la suprafaţă după reţeaua de supraveghere, în apropierea apelor teritoriale ale Ligii.

Un nor trecea prin faţa lunii şi făcea să dispară furtuna de zăpadă. Belgacen mai cântă câteva cuplete din „Hazia melanghe”, apoi se opri brusc. Avea adresa lui Léo Deryme din Isle Abeau, o capitală regională; oraşul suferise probabil transformări importante după plecarea lui; amintirea vagă

pe care o păstra despre el nu mai era, cu siguranţă, valabilă. Va găsi vreun trecător de la care să ceară informaţii? Cu douăzeci de ani în urmă, locuitorii aveau deja o tendinţă spre introversiune, spre o viaţă închisă, singuratică, iar evoluţia nu se putuse îndrepta decât în acest sens. Ce avea de făcut? Toate aceste întrebări i se perindau prin cap; această neobosită interogaţie interioară dura încă de la plecarea spre Piacom. Informaţiile conţinute în mesajul lui Léo Deryme nu ofereau nici o linie precisă de conduită; ele priveau doar viitorul umanităţii. Nimeni nu putea să-i dea nici un sfat. Tehnicienii Ligii imaginaseră un sistem pentru a trece frontiera, medicii elaboraseră droguri care să-l protejeze de miticele arme neuronice; de acum, era propriul său mentor. Acesta era unul dintre drepturile sacre ale Ligii: libertatea individuală. Şi Belgacen credea în fatalitate, în destin, nu se îngrijora; se gândea că, întorcând pe toate feţele datele problemei, în creierul său, precum smântâna în putinei pentru a face untul, va descoperi un răspuns.

Nacela se opri în vale. Belgacen coborî cu precauţie, cu acea atitudine rigidă care îl caracteriza, cu umerii aduşi în spate, cu ceafa pe axa coloanei vertebrale. Când se deplasa, cu un aer atât de solemn, corpul i se mişca din talie, conferind mersului său un aer bizar, pe jumătate natural, pe jumătate automat.

În adâncitura văii, se găseau reunite un minuscul aeroport dezafectat, staţia de aerotrenuri, câteva clădiri părăginite, ruinele unui vechi târguşor turistic, acum abandonat.

Se crăpa de ziuă. Era întunecat şi rece. Zăpada încetase să cadă. În ciuda temperaturii plăcute din combinezonul său, Belgacen tremura. Locul era sinistru. Observa cum se transforma lent cerul pe deasupra piscurilor. La acea oră a dimineţii, un tiv de lumină portocalie urma profilul munţilor. Era aurora. Deodată, totul se cufundă în întuneric, ca şi cum puterea soarelui, comandată de la un reostat, fusese

adusă la o poziţie aproape nulă. Nu mai rămăsese decât o lumină pală, în care detaliile peisajului se confundau. Se obişnui cu ea progresiv. Distinse apoi diferenţe imperceptibile între nori, care se intensificau până la a revela importante contraste de culori, ca şi cum cerul era făcut dintr-o ţesătură imprimată cu romburi mărunte, verzi, roşii şi gri, aliniate regulat. Dimensiunile lor descreşteau spre orizont, urmând legile perspectivei. Iluzia persistă câteva minute, apoi dispăru, la fel de brusc precum apăruse. Discul palid al soarelui se ivea din spatele piscului celui mai înalt munte, cufundat într-o ceaţă groasă.

Belgacen realiză că tocmai traversase un fragment de viitor. I se întâmpla să perceapă asemenea fenomene; această putere i se manifestase pentru prima dată înainte de închiderea Piacom-ului. De atunci, asta îl ajutase de câteva ori să reuşească în misiuni. Se părea că iminenţa pericolului crea în el un câmp de forţe care-i permitea să capteze crâmpeie de viitor. Dar ce putea să semnifice acest cer geometric? Cum să interpreteze această succesiune de nori rombici? Nici o mărturie meteorologică nu făcea referire la aşa ceva.

Aerotrenul care sosea îi întrerupse visarea; câteva cuburi luminoase atârnau în spaţiu, la trei metri de sol. Vagoanele coborau lent şi se aşezau pe zăpadă, cu un zgomot de balon care se dezumflă. Erau puţini călători. Vreo zece. Ieşiră şi se încotoşmăniră în tăcere în nişte pelerine largi. Belgacen nu ezită şi se căţără în vagonul gol. Scaunele erau moi. Câteva minute mai târziu, aerotrenul se ridică şi demară silenţios. O voce susură:

„Aici staţia Alpilor de Huez, tocmai v-aţi îmbarcat în vagonul pentru Lyon, via Grenoble şi Isle Abeau, unde veţi ajunge peste şase ore. Precizaţi-vă destinaţia şi introduceţi cartea de credit în fanta destinată acesteia, transportul va fi automat debitat din contul dumneavoastră. Vă dorim călătorie plăcută!”

Belgacen înţelese că picase în capcană, fără ca autorităţile să fi depus nici cel mai mic efort. Cartea de credit universală înlocuise, probabil, cash-ul în Piacom după ce legăturile cu străinătatea fuseseră întrerupte. Şi, acum, simplul fapt de a nu putea să introducă un mic dreptunghi de plastic în fanta plasată lângă scaunul său era suficient ca să fie reperat. Era prea târziu pentru a reacţiona, aerotrenul luase viteză. Belgacen nu se nelinişti. Cazul său nu era grav, şi alţii îşi uitau cărţile de credit. Controlorii care fuseseră alertaţi pentru a penaliza infracţiunea nu erau pregătiţi să aresteze un spion al Ligii. Le va scăpa cu uşurinţă. Dar acest incident îi va afecta incognito-ul. Dacă se va ascunde, va fi vânat fără milă. Trebuia, deci, să le explice poliţiştilor; să le prezinte, spre exemplu, numele şi adresa lui Léo Deryme, substituindu-se acestuia? Va spune, mai bine, că şi-a uitat cartea de credit în Alpii de Huez. Nu voia să-l neliniştească pe Deryme în cazul în care încercarea eşua, în urma unei verificări. Însă mesajul era inutil în lipsa informaţiilor necesare. Pentru omul din ţările Ex-comunitare, unica şansă de a supravieţui în Piacom, care era mai străin şi mai neospitalier decât o junglă, rezida tocmai în sprijinul la care putea spera din partea lui Léo Deryme. În faţa acestei alternative, alese să preia el însuşi toate riscurile şi să se apere singur, soluţie care avea avantajul de a nu compromite decât elementul de acoperire al misiunii sale, pe procuratorul Attia.

În timp ce lua această decizie, Belgacen se lăsă cuprins de atitudinea sa fatalistă; capacitatea sa de a alege era o iluzie, el se încadra natural în planul vast trasat de către destin. De această dată, mai degrabă decât să se gândească la datele unei probleme care comporta un număr prea mare de necunoscute, el se menţinu într-o stare de semigoliciune intelectuală; în conştiinţa sa nu ajungeau decât imaginile, deformate de viteză, ale peisajului posomorât de zăpadă, punctate de către arbori, ce păreau nişte umbre fugitive. Călătorie periculoasă. Avea

impresia că pătrunde în interiorul unui vis, în visul altuia, şi că-i delimitează cu claritate conturul.

Cerul acestui vis era şi el ţesut cu romburi gri, roşii sau verzi?

Aerotrenul se apropia de Grenoble şi Belgacen nu găsise încă nici o ascunzătoare, nici afară, nici în compartiment. În orice caz, el nu trebuia să coboare, altfel n-ar mai fi ajuns niciodată în Isle Abeau. Câţiva pasageri veniseră să se aşeze lângă el la prima staţie, şi-şi puseră alături căştile transparente pe care le avuseseră pe cap. Belgacen era încordat, gata să sară. Nu se întâmplă însă nimic; nici un poliţist nu-l abordă, nici un controlor nu-i ceru plata. Reputaţia misterului Piacom-ului nu era supraevaluată.

Locuitorii se împopoţonaseră cu veşminte demodate: unul era încotoşmănit cu un costum din lână, cambrat pe corp, altul cu o capă întunecată; al treilea, în sfârşit, îmbrăcat mai sobru, într-un compleu de tweed. Belgacen distingea mai prost pasagerii din alte compartimente, dar toţi păreau să poarte fie costume din secolele precedente, fie combinezoane în genul celui pe care-l purta el. Cu siguranţă, aşa cum arăta, va trece neobservat.

Aşteptare. Aşezaţi în scaune, toţi pasagerii negau în mod vizibil călătoria lor cu aerotrenul. Chiar şi aceia care păreau că se cunosc nu schimbau nici cel mai mic cuvânt. Deoarece curiozitatea sa putea să suscite dezaprobare, Belgacen, la rândul său, se uita în gol. În acest univers închis, cea mai infimă manifestare de viaţă părea să aibă ecouri excesive.

„Isle Abeau”, spuse vocea suavă din megafonul aerotrenului. Vagoanele încetiniră lin. Belgacen se încordă ca o armă; cel mai mic incident ar fi declanşat riposta sa imediată.

Pe peron era puţină lume. Îi zări pe cei doi poliţişti cu cască care-l aşteptau. „Pentru ce umblă întotdeauna câte doi?” Surâse: „Singurul meu atu este că nu am aerul unui străin”, şi coborî. Doi bărbaţi se îndreptară spre el.

Belgacen prevăzu instantaneu toate actele care se vor împlini în viitorul apropiat şi, anticipând acţiunea cu o sutime de secundă, hotărî să învingă. Intrând în această secvenţă temporală în avans, el pătrunse în sânul „Marelui Tot”, universul lui Allah.

„Cel mai mic dintre cei doi, un tip roşcovan, cu un aer uşor fals, îmbrăcat într-un compleu de mătase albastră, mi se va adresa, mi se adresează”:

— Scuzaţi-ne, domnule, dar aţi uitat să vă înregistraţi cartea de credit. În plus, nu purtaţi nici casca regulamentară…

— Eu…

— În privinţa căştii, vom vedea mai târziu ce s-a întâmplat, cât despre carte, e posibil să se fi demagnetizat în munţi; compostorul aerotrenului nu v-a înregistrat coordonatele.

— Asta fiindcă…

„Cel mai mare dintre ei va concluziona, concluzionează”:

— Sunteţi în situaţie neregulamentară, trebuie să anunţăm poliţia; dacă aţi putea să ne arătaţi cartea, afacerea s-ar rezolva rapid. Noi suntem doar de la Informaţii.

Şi surâse larg.

— Mi-am uitat cartela în Alpii de Huez, asta explică…

— În acest caz, vă vom însoţi.

„Vin spre mine. Mă voi preface că mă întorc pentru a merge în acelaşi sens cu ei, apoi, când vor fi lângă mine, mă voi răzgândi şi-l voi lovi cu pumnul în bărbie. Cu un gest precis, antrenamentul meu este perfect. Vor cădea, cad, aproape simultan, mă arunc asupra celui mai mare dintre ei – care nu e complet năucit şi care va reacţiona – şi termin cu el cu o lovitură în ceafă. La timp pentru cel de-al doilea. Ochii i se dau peste cap, va muri, moare.”

Belgacen se redresă. Acum trebuia să reflecteze rapid; preştiinţa sa nu-l mai ghida. În timpul scurtei sale acţiuni, fusese instrumentul fatalităţii în uciderea acestor doi

oameni, la ora fixată dintotdeauna. Acum îşi relua autonomia şi se supunea din nou întâmplării.

Le scotoci în grabă buzunarele şi descoperi un amalgam de neimaginat: instrumente pentru telecomunicare, pentru iluminare, fotografiere, înregistrare, reperaj, toate miniaturizate la extrem, ca şi o serie de cartele colorate care nu aveau înscrisă decât o singură menţiune, numele posesorului. Belgacen puse stăpânire pe cartele şi pe alte obiecte cărora nu le cunoştea utilitatea şi le îndesă de-a valma în buzunarul vestei albastre a poliţaiului, hotărându-se să le examineze mai târziu, apoi o îmbrăcă. Luă o cască transparentă, făcută dintr-un material moale, şi o aşeză pe cap. Se mula perfect pe cutia sa craniană. La ce servea? Era impusă prin lege, ăsta era un motiv suficient de a o purta, ca să-şi amelioreze camuflajul.

Nimeni nu-l deranjase în timpul percheziţiei. Făcuse interogatoriul să dureze până ce dispăruseră toţi călătorii. Acum era singur; în această lume bazată pe credit, nu existau şef de gară sau angajaţi. Dar situaţia asta nu va dura, probabil, prea mult. Protejat de vagoanele aerotrenului, ce păreau nişte cuburi un pic deformate, Belgacen trase corpurile spre gura de scurgere a apei pe care o reperase, o destupă şi aruncă cele două cadavre. Erau mai bine ascunse acolo, decât ar fi fost în vagoane.

Examină cu atenţie harta electronică pentru a-i înţelege funcţionarea. Programă adresa lui Léo Deryme. Un punct luminos ce indica destinaţia apăru, urmat de un al doilea sub cuvintele „Gara de est”, ce marca situaţia lui actuală. Erau legate printr-o linie punctată ce desena itinerarul. Belgacen avu impresia că acesta i se va grava pentru totdeauna în memorie.

Gara era o vale puţin adâncă, mărginită de o cupolă de plastic roz. Belgacen ieşi, mergând acum pe o esplanadă gigantică.

Decorul oraşelor Piacom-ului se schimbase mult în douăzeci de ani. Cunoştea destul de puţin Isle Abeau, în

care stătuse câteva luni, înainte de a fi expulzat din Franţa. Dar mai locuise în oraşe asemănătoare, edificate la sfârşitul secolului XX în scopul descentralizării urbane. Conceperea lor era în acord cu sloganul unui umorist al secolului al XIX-lea care preconiza instalarea oraşelor la ţară: grădinile alternau cu imobilele, parcurile cu centrele de distracţii, lacurile cu centrele comerciale, întreaga circulaţie fusese expulzată în subteran. Belgacen fu şocat să vadă unul dintre vehiculele utilizate de către poliţişti, stând pe loc. Erau puţini trecători la acea oră matinală; doi sau trei, ce nu tăceau decât să amplifice prin comparaţie dimensiunile esplanadei. Urmând indicaţiile hărţii electronice, se îndreptă spre faţadele din nord.

Pe cealaltă parte, imobilele cu patruzeci de etaje aveau, fără excepţie, ferestre-ziduri. Grădinile care le înconjurau, căzute în uitare, formau mici păduri sălbatice. Rădăcinile arborilor şi ale arbuştilor atacau betonul. La baza clădirilor, un soare lugubru, acoperit de o perdea de ceaţă, cufunda într-o lumină murdară acest decor dezolant.

„Ce se întâmplase în Piacom, ce ciumă, ce război, ce nebunie au devastat astfel oraşul?”

Belgacen îşi verifică poziţia pe hartă şi se angajă pe primul bulevard pe care îl găsi la dreapta sa. Şi acolo clădirile aveau ferestre-ziduri, în cea mai mare parte, iar străzi învelite în plastic delimitau alţi boscheţi, ce semănau cu nişte jungle minuscule, impenetrabile, în care esenţele rare plantate într-un scop decorativ păreau să-şi fi regăsit sălbăticia nativă şi-şi sfărâmau „cuştile” de ciment. Se sprijini de un zid pentru a examina perspectiva bulevardului pustiu pe care se târau zdrenţe de ceaţă matinală. Această singurătate, această părăsire, aceste ziduri, lipsite de ferestre normale, îl îngrijorau. Crezuse că va înfrunta un oraş plin de viaţă; un deşert ciudat îl absorbea.

Vesta de serj albastru îl jena; pierduse obişnuinţa de a purta acest gen de veşminte. Îşi dădu seama că o luase instinctiv, ca pe un trofeu. Însă această deghizare era

inutilă, chiar periculoasă, atunci când va fi căutat după ce vor fi descoperite cadavrele poliţiştilor. Se debarasă de ea şi păstră doar harta şi o lampă pentru a nu-şi încărca buzunarele combinezonului. Lui Belgacen îi păru rău după cartele; ar fi putut să-l servească, dar nu cunoştea cheia culorilor.

Plecă spre strada pe care locuia Léo Deryme...

Avu impresia că îi exploda coloana vertebrală, iar incendiul i se întindea de-a lungul întregului sistem nervos. Găsi timp doar pentru a se trânti într-un boschet, înainte ca un al doilea atac să-i răsucească muşchii într-un spasm îngrozitor. Se prăvăli peste un trunchi de yucca, leşinat. Ceafa, care i se rezema de scoarţă, se găsea într-o poziţie ciudată faţă de umeri.

CAPITOLUL 4

Sahel apucă o frunză de căpşun între degetul mare şi indexul mâinii drepte şi o frecă cu delicateţe pentru a-i estima calitatea: era foarte firavă şi extrem de delicată, şi avea o culoare verde-stins. Trebuia, deci, să modifice funcţiile clorofiliene ale plantei, să diminueze puţin doza de îngrăşământ solubil, să revizuiască însămânţarea bacteriologică şi să reducă cu câţiva lucşi intensitatea sursei de lumină rece.

Făcu rapid turul câmpului experimental, care măsura un hectar: recolta era săracă, cu mult sub normele de randament. Dacă nu reuşea s-o remedieze într-o lună, nu va obţine diploma de inginer agrourban. Responsabilitatea lui se referea la întreţinerea acestui câmp de căpşuni. Sahel era şeful. Dar, de câteva săptămâni, neglijase să supravegheze aporturile nutritive şi nu modificase

programele de iluminare în funcţie de ciclul de maturizare a fructelor. În ciuda simplităţii aparente, agronomia urbană necesita o implicare susţinută dacă se dorea obţinerea unor rezultate rentabile. În afara mediului lor natural, plantele aveau reacţii imprevizibile, la care trebuia să se răspundă imediat, altfel degenerau foarte rapid. În ciuda a ceea ce se dorea odinioară, nu fusese posibil să se realizeze culturi hidroponice în întregime automatizate. Cea mai mare parte a plantelor se uscau, atunci când nu sufereau mutaţii bizare; aveau nevoie de grija omului pentru a înlocui mediul natural de care acesta le văduvise. O atmosferă, un sol lichid şi o lumină mult prea bine reglată nu compensau variaţiile subtile ale terenului şi ale climei.

Din aceste motive alesese Sahel să devină agronom? Această meserie implica un contact misterios între om şi plantă, o îndemânare de ţăran, căreia trebuia să-i adauge studii teoretice. Extrema sa sensibilitate îi permisese să ghicească în deschiderea unui mugur formarea unei flori, maturarea unui fruct, care era starea de sănătate a unei plante; ştia să-şi apropie viaţa secretă a vegetalelor. Câteodată, avea chiar impresia că ştie cum germinează şi cum creşte un exemplar pe care-l planta – se simţea arbore. Dar concepţia sa, aproape magică, legată de agricultură îi crease multe probleme, iar faptul că mai era încă tolerat în cadrul şcolii de agronomie de la Royan se datora numai influenţei tatălui său, Simon Cessieu.

Sahel nu era satisfăcut de educaţia conformistă pe care o primea aici; cuprins de dese crize de mânie din cauza monotoniei cursurilor, masacra materialul audiovizual din camera sa. Când avea nevoie să intre în contact cu profesorii sau cu colegii, se ducea cu noaptea-n cap la ei ca să discute cu pasiune despre informaţiile pe care le primea sau despre vreo teorie pe care voia s-o conteste. În Piacom, nu exista obiceiul de a-ţi pierde răbdarea, iar victimele sale îl ascultau, dar se plângeau a doua zi, şi el era pedepsit.

Până la universitate, Sahel fusese educat de către tatăl său; acesta refuzase să-şi încredinţeze copilul, de la vârsta de trei ani, cursurilor de educaţie publică, aşa cum făceau ceilalţi părinţi. Se împotrivise pierderii fiului său până la studiile superioare. Majoritatea gândea că această soluţie oferea avantaje echitabile; ea conserva viaţa privată a părinţilor, izola copiii de celula familială care îi constrângea şi le asigura o perfectă integrare socială. Simon Cessieu se străduise să-şi păstreze dreptul patern; reuşise să-şi educe fiul până la sfârşitul studiilor primare. Apoi, într-o zi, brusc, fără explicaţie, îl redase societăţii, exilându-l la Royan, în această şcoală de agronomie în care Sahel alesese să studieze. Caracterul tânărului se opunea complet celui al colegilor săi. Ceea ce irita cel mai mult anturajul era pasiunea care îl anima, revolta care îl înfierbânta şi pe care nici un argument nu reuşea s-o liniştească; locuitorii Piacom-ului se antrenaseră din fragedă pruncie să justifice în mod global societatea compusă de cele treizeci de state ale comunităţii. Se pregătiseră prin metode pedagogice extrem de eficace, care-l făceau capabili să discute despre fericire ca şi cei mai abili dialecticieni; metodele empirice de contestaţie ale lui Sahel le păreau demne de câmpul de reeducare psihologică.

Dar el le respingea argumentele fără a le auzi, îi înnebunea cu teorii ciudate. Le propunea, spre exemplu, să creeze legume contorsionate, fructe pătate, salate crocante, tuberculi cu gust mult mai puternic pentru a înlocui fadele produse alimentare, consumate în mod curent; pretindea că se pierduse gustul adevărat. Câteodată, îşi imagina munca sa asemenea celei a unui muzician, creând simfonii vegetale în interiorul serelor gigantice. Colegii săi nu visau decât la situaţii stabile şi bine plătite, însoţite de tot confortul şi de o instalaţie de timp încetinit, care să acopere o suprafaţă cât mai mare cu putinţă; doreau, de asemenea, să obţină prin contract o femeie independentă. Cei mai îndrăzneţi riscau să

vorbească de arta imobilă, de literatura fixă sau de colecţiile de obiecte vechi, discutau despre necesitatea de a glorifica trecutul, ceea ce-l făcea pe Sahel să urle.

Munca sa, totuşi, era considerată ca remarcabilă, iar calitatea rezultatelor sale universitare nu era contestată. Însă, de mai multe luni, aceasta scăzuse considerabil. Sahel Cessieu nu se mai gândea decât la Elsa van Leyden. Era capabil să improvizeze lungi poeme dedicate imaginii ei. De fapt, era mai mult decât îndrăgostit, era îndrăgostit nebuneşte.

Romantic în exces, transele sale făceau din el victima glumelor colegilor. Hoinărind într-o permanentă stare de inspiraţie, se năpustea asupra celui mai mic obstacol care i se opunea şi sfârşea prin a se umili. Îşi pierduse orice simţ critic, o atitudine de neiertat în Piacom, unde obişnuinţa era să nu dai niciodată dovadă de sinceritate în faţa unui străin. Se puteau utiliza franceza sau engleza, limbile oficiale, câteodată basca, germana sau galeza, dar trebuia întotdeauna să-ti disimulezi sentimentele, să utilizezi perifraze pudice, atunci când îţi dădeai seama că sinceritatea va şoca. Era chiar recomandat ca, abordând subiecte prea delicate, să foloseşti minciuna, spontan apărută în sintaxă.

Sahel, care oricum nu înţelegea nimic din acest joc, îşi pierduse orice simţ al bunei-cuviinţe din ziua în care o întâlnise pe Elsa.

*

Vacanţă de iarnă. Cum o văzu, avu senzaţia trecătoare că o mai zărise deja, în circumstanţe interzise. Incidentul i se îngropase în adâncul memoriei; scotoci prin minte în căutarea lui, dar amintirea nu ieşea la suprafaţă.

În acea zi, ea era la braţul lui Llapasset, care dădea o petrecere în cinstea contractului pe care tocmai îl încheiaseră. În jur de douăzeci şi cinci de ani, era blondă.

Sahel nu avusese timpul să o examineze în detaliu pentru că trebuia să-şi revină din şocul cauzat de apariţia ei. Tatăl său îi recomandă să nu se atingă de tânăra femeie, deoarece, din acel moment, ea îi aparţinea lui Llapasset.

— Povestea cu Martine a făcut destulă vâlvă la Royan, asta ca să nu punem la socoteală şi despăgubirea pe care a trebuit s-o plătesc; deci, te previn, nu te ocupa de Elsa sau voi avea eu grijă de tine.

Sahel era incapabil să-şi amintească de Martine. Din contră, suferea din cauza noilor raporturi care se stabiliseră între el şi tatăl său după ce devenise student. Ce copilărie încântătoare avusese în compania lui! Simon era tatăl său; ochii îi lăcrimau de emoţie întotdeauna când se gândea la el.

Cele câteva cuvinte, pe care le schimbă cu Elsa în timpul unicului dans pe care femeia i-l acordă, au fost de o banalitate îngrozitoare. A doua zi, Sahel nu şi le mai amintea; jurase, probabil, că nu-l interesa atenţia Elsei, că tânăra îi era indiferentă.

Ca o imagine fotografică revelată lent, amintirea Elsei van Leyden se dezvoltă în el în cursul zilelor care urmară. Noaptea o visa. Erau vise de o intensă brutalitate: ea i se oferea, el voia s-o aibă, Llapasset intervenea, îl lovea cu violenţă; dar loviturile păreau încetinite, deplasarea fiecărui pumn dura mai multe secunde; îl irita această lentoare. Elsa privea scena râzând. Era goală sau îmbrăcată? Nu ştia să o spună. Şocul pe care îl simţea văzând-o era atât de puternic, încât nu putea să-şi analizeze De fiecare dată, reuşea să scape de rivalul său, să o tragă Elsa într-un ungher pentru a face dragoste şi, îndată ce o supunea, se trezea. Avea nevoie de mai multe minute pentru a-şi reveni după aceste episoade onirice.

O săptămână mai târziu, o revăzu din întâmplare la o piscină. Sahel tocmai înghiţise comprimatele care făceau din el, timp de o oră, o fiinţă amfibie. Se dezbrăcase, îşi unsese corpul şi se îndrepta spre marele acvariu albăstrui,

de formă cubică. Era pe punctul de a ajunge, când o văzu înotând, suplă, prin apa translucidă, tremurândă în luminile pe care le emiteau spoturile solare. Rămăsese nemişcat în faţa peretelui de sticlă armată, fascinat de arabescurile pe care le desena femeia, în costumul său roşu-coral. Părea o stea de mare; visul i se materializa; împietrit de intensitatea senzaţiilor pe care le încerca, urmări fascinat coregrafia ciudată a Elsei care traversa un banc de peşti cu membrane pulsatorii. Îşi reveni din stupoare când o văzu pe tânără ieşind din apă şi se năpusti spre ea:

— Sunt Sahel, Sahel Cessieu, mă recunoaşteţi?

Ea negă.

— V-am întâlnit săptămâna trecută la Luis Llapasset.

— Poate. Sunteţi fiul lui Simon?

I se păru că întrevede o invitaţie în această întrebare pe care ea o formulă cu atâta căldură.

— Da, sunt Sahel, şi te iubesc, Elsa, mai…

Înainte de a auzi sfârşitul frazei, îl părăsi brusc. O privi mergând spre vestiar, fără să reacţioneze.

Secătuit interior, pătrunse în piscină. Nu simţi nici o plăcere la contactul dintre corpul său şi apa caldă. De obicei, îl cuprindea un soi de beţie la ideea că tocmai obţinuse o putere nouă. Sahel înălţa atunci un imn ritual lui Neptun, rapid transformat într-un torent de bule; luă o ultimă gură de oxigen. Se plimbă lent de-a lungul pădurilor submarine, cu modul de mers al unui astronaut lunar. Cât de goale, de lipsite de strălucire i se păreau acum aceste minunăţii! Mişcarea ondulatorie a algelor, baletul ciudat al anemonelor gigantice, hieroglifele pe care le desenau căluţii de mare în cursul deplasării trădau falsitatea. Cum de se lăsase înşelat de atâtea ori de această momeală?

Ajunse la ruinele artificiale ale templului scufundat, sperând că se va distra, încă o dată, urmărind munca lentă a microorganismelor asupra coloanelor scufundate, a sculpturilor acoperite de muşchi. În zadar, toate astea nu-l mai interesau.

Sahel încălecă un rechin lobotomizat şi se întoarse, gonind ca un nebun spre canalul de viteză. Simţi uşurat presiunea apelor pe frunte, pe piept, pe coapse; dar îi era necesară o durere mai intensă pentru a-şi uita disperarea. Îşi epuiză timpul de supravieţuire subacvatică prin plimbări rapide pe spatele rechinului. Piscina devenise un loc abstract, un deşert în care era, bine să aştepţi moartea.

Peste câteva clipe, efectele comprimatelor vor înceta, iar sfârşitul va fi plăcut. Se lăsă pe spate, alunecă pe pielea neagră şi vâscoasă a animalului, apoi se răsuci în obsedantul albastru al apei, cu braţele şi picioarele depărtate, ca un cadavru. Simula propria moarte, dinainte, cu o ciudată exaltare interioară.

Deja simţea primele accese de sufocare. Un val de sânge îl cufundă în întuneric.

Orice sinucidere improvizată comportă o parte de sinceritate şi una de ipocrizie: Sahel ştia, în adâncul său, că supraveghetorii piscinei nu-l vor lăsa să moară.

Două zile mai târziu, când îl văzu restabilit, tatăl său îl părăsi. Sahel era acum singur, în apartamentul gol şi tăcut. Mări, sfidător, puterea timpului încetinit: se va afunda în interiorul unui etern prezent, într-o comă temporală? Asta-i sugera ideea de a realiza un portret al Elsei; dacă va împietri timpul, o va face în compania dragostei sale.

Sahel alese o imagine de înaltă fidelitate pe programatorul său holografic şi reglă cubul de vizualizare la dimensiunile corpului uman. Cugetă apoi asupra culorilor de bază şi optă pentru un roz-gălbui, un albastru-azuriu şi un roşu-cărămiziu. Decise să o reprezinte pe Elsa aşa cum o văzuse ultima dată, la piscină. Cu delicate atingeri electronice, începu prin a-i şlefui pântecul ale cărui curbe flamande îl seduseseră. Îl creă cu forţă, străduindu-se să-l zugrăvească misterul buricului cu ajutorul unor umbre plasate strategic. Apoi făcu bustul Elsei, firav, graţios, aproape prea slab, şi-l concepu cu încetineală sânii frumoşi, ca nişte mere. Satisfăcut de această primă realizare, schiţă

rapid curba gâtului său lung. Sahel contemplă apoi cu atenţie trunchiul neterminat, baza Elsei, ce îi trăda originile nobiliare, cele ale familiei van Leyden din ţinutul Memling. Acum trebuia să-l anime, să adauge acestei forţe, acestui echilibru, graţia-i nepământească. Îi sculptă coapsele, creând la intersecţia lor un pubis curbat, rotund, roz, lipsit de păr, apoi picioarele – lungi, un pic prea slabe; îi făcu şi braţele albe, fusiforme, dar, paradoxal, moi, apoi îi pictă, înduioşat, picioarele şi mâinile. Ea avea degete fine şi subţiri şi unghii de o încântătoare culoare roşie, întreţinute cu grijă, care-i scoteau în relief pielea de o paloare extremă.

Sahel ezită: atinsese o asemenea perfecţiune în reprezentarea corpului Elsei, încât se temea să nu-i distrugă armonia, adăugându-i o faţă prost croită.

Însă nu mai rezistă şi se consacră febril sarcinii pe care şi-o încredinţase. Începu, în mod curios, cu ochii mari şi albaştri ca cerul. Apoi, ca şi cum întreaga personalitate a Elsei se închisese acolo, îi desenă faţa, în cercuri concentrice: pomeţii proeminenţi, nasul minuscul, uşor cârn, fruntea largă şi bombată, bărbia fermă şi ascuţită. În sfârşit, întârzie la trasarea şuviţelor de păr lins, de un blond aproape gri. Reuşise! Branşă, în consecinţă, efectul tridimensional şi rectifică unele defecte, accentuate de reliefare.

Nu pe Elsa van Leyden o avea, probabil, Sahel în faţa lui, ci o proiecţie a imaginii intime pe care şi-o făcuse despre ea. Niciodată nu va mai putea să şi-o imagineze altfel. Salvă apoi imaginea în memoria calculatorului, sub un cod secret, pentru a o regăsi atunci când ar fi dorit. Şi vru să o revadă des.

Materializându-şi himera, Sahel rupsese vechile legături şi lărgise realitatea. Din acea zi, îşi consacra cea mai mare parte a clipelor sale libere îmbunătăţirii imaginii Elsei. Şi, de fiecare dată când se întorcea la Royan pentru studii, se simţea slăbit.

La început, ordinatorul nu putea să doteze modelul decât cu mişcări simple. Sahel se înverşună să-l integreze în memorie toate datele pe care le implica animarea unei fiinţe vii, şi reuşi. În fiecare vacanţă, Sahel îşi perfecţiona simulacrul cu o asemenea pasiune, încât aproape că izbutise să-l confere aparenţa vieţii.

Un sistem de supraveghere îl informa asupra activităţilor tatălui său. Cum rămânea singur şi se ştia în siguranţă, se îndrepta grăbit spre camera virtuală şi-şi recrea visul. Gol, el copula în vid, alături de holograma animată şi dezbrăcată a Elsei. Dar fantoma era, din păcate, prea uşor de penetrat, iar aceste şedinţe nebune îl epuizau, îl dezgustau şi îl disperau. În ciuda tuturor aceste neplăceri, prefera acum copia Elsei, originalului.

În lumina verde-albăstruie a câmpului artificial, Sahel Cessieu reflecta, ţinând între degete frunza de căpşun. Precum această frunză ofilită, fragilă, universul său mental era atins de o boală. Asemenea evoluţiei tuturor cetăţenilor Piacom-ului, el refuza să adere la realitate şi-şi construia o lume inventată, sub influenţa tatălui său care se cufunda încet în interiorul unui miraj, din care risca să nu mai poată ieşi într-o zi. Când se declanşase această situaţie pentru Simon Cessieu? Sahel putea să precizeze data cu o eroare de o lună. Înainte, tatăl său îl implica fără încetare în viaţa lui personală, era permanent atent la educaţia sa, plin de viaţă, strălucitor, seducător. Nu pierduse contactul cu el nici măcar în timpul dificilei perioade în care Sahel trecuse de la copilărie la adolescenţă, îi suportase injuriile şi violenţa pentru a-l ghida mai bine. Şi apoi, fără avertisment, îl trimisese la Royan. La un an după aceea, tatăl lui Sahel nu mai era decât o umbră a celui ce fusese cândva. Fiul său nu-l mai interesa. Colecţiile sale de obiecte, discurile, filmele, cărţile, operele de artă, toată această monstruoasă acumulare de obiecte vechi pusese stăpânire pe spiritul său şi îl ghida în imperiul fantasmelor.

În compania lor, îşi drămuia cu zgârcenie timpul. În ce scop?

Cauzele propriei nebunii, Sahel le cunoştea. Elsa aruncase o vrajă asupra lui, iar el trebuia de urgenţă să o rupă. Soluţia era simplă: era necesar să o revadă imediat pe tânără, să o smulgă lui Llapasset, iar dacă întâmpina împotriviri, să o răpească pe Elsa.

Cuprins de un puternic impuls de a acţiona, coborî în grabă cele patruzeci de etaje ale facultăţii de agricultură. Afară era noapte. Ce-ar fi dacă s-ar scălda? Traversă în fugă cartierele de imobile construite în stil francez, care îl despărţeau de mare. Ţărmul era curat; fusese greblat de curând de către maşini, iar apa fusese dezinfectată. Doar nişte valuri neînsemnate semnalau graniţa dintre nisipul alb şi oceanul întunecat. Sahel se dezbrăcă cu rapiditate şi se pregăti să plonjeze.

O mână îi apăsă umărul, şi o voce spuse:

— Vreţi să-mi arătaţi buletinul de curăţenie?

Un comisar al poluării! Sahel se întoarse cu calm, scotoci prin combinezonul său de pilot de aviaţie, pe care-l îndrăgea mult, şi scoase o cartelă verde pe care o întinse omului. Comisarul o apucă intre degetele sale grăsune şi o introduse în aparatul de verificare. Constată că Sahel o trecuse prin magnetoclarificator, complement indispensabil al igienomatului.

— Sunteţi în regulă, dar vă sfătuiesc să nu vă scăldaţi aici, la această oră.

— De ce? Vântul bate slab, marea este liniştită şi nu e o perioadă rezervată schiului nautic, pescuitului submarin sau ambarcaţiunilor. Mă supun, deci, tuturor normelor de securitate.

— Exact! Totuşi, uitaţi un amănunt: nu există nici o patrulă de salvare între două şi patru dimineaţa. Nu pot să-mi asum riscul să vă autorizez această baie.

Fără a adăuga un cuvânt, Sahel se îmbrăcă şi plecă fără a-l privi pe comisar, a cărui prezenţă îl frustra, de teamă că

va ceda furiei care-l cuprinsese. Uita mereu că Piacom-ul era o lume perfect organizată, protectoare până la extrem, şi asta conducea la incidente ridicole atunci când încerca să-l încalce legile. Ce bine ar fi fost dacă ar fi fugit de toţi aceşti anchetatori, informatori, comisari ai poluării, pentru a regăsi libertatea şi a ajunge într-un loc în care să poată să-şi rişte viaţa fără a fi controlat! Dar unde, şi cum să o facă?

O cupolă invizibilă proteja staţiunea balneară de la Royan împotriva capriciilor climatului. Ea fusese suprimată în timpul nopţii pentru a evacua aerul dăunător. O briză blândă emana din sol, cu acest început de primăvară. Sahel traversă oraşul adormit, evitând întâlnirea cu agenţii de Informaţii sau de Interne care patrulau încă. Se îndreptă spre vechea autostradă, cedând dorinţei de a se întoarce în Isle Abeau. Ce conta ce consecinţe va avea asta! Trecu de pantele de nisip acoperite cu cereale care marcau limita extremă a staţiunii agricole şi se afundă în pădurea deasă de răşinoase care acoperise vechea cale rutieră. Pătrunsese pe tărâmul disidenţilor.

Solul era acoperit cu un plastic strălucitor. Sahel simţi o plăcere inedită călcându-l. Începuse această călătorie de mai multe ori, dar renunţase în ultimul moment din cauze evidente: nu puteai să ajungi pe autostrăzile abandonate, pe periculosul domeniu al neadaptaţilor, nebunilor şi revoltaţilor de toate speţele, când ai fost condiţionat încă din copilărie să te temi chiar şi de cea mai mică imprudenţă. Resimţea o frică aproape religioasă. Toate gesturile cetăţenilor Piacom-ului fuseseră studiate pe ordinator pentru orice concurs de împrejurări care putea apărea în viaţă. Existau norme de securitate pentru a elimina şi cel mai mic risc corporal, norme de igienă pentru a evita bolile, norme de comportament pentru a atenua conflictele inerente. Totul îl pregătise pentru o viaţă armonioasă, liniştită. Trebuia să fie obligat ca să renunţe la ea.

Totuşi, o făcuseră alţii înaintea lui, disidenţii. Circulau zvonuri contradictorii în legătură cu aceşti rebeli, cu aceşti anormali care izbutiseră să se sustragă câmpului de reeducare psihologică. Erau unii care susţineau că aceştia îi ucideau, torturau şi prădau pe aceia care riscau să intre pe domeniul lor, în timp ce alţii, mai rari, pretindeau că autostrăzile abandonate şi locurile pustii pe care acestea le traversau deveniseră locuri idilice, populate de poeţi şi agricultori.

Luna arunca o lumină albă ca laptele, ceţoasă, pe panglica gri a şoselei, estompând decorul înconjurător. Sahel reperă o serie de moviliţe albe care formau o linie mediană. Merse mai întâi destul de încet, apoi acceleră, captiv între panica de a părăsi un univers cunoscut, sigur, şi euforia nesiguranţei, a aventurii. Datorită vitezei, benzile de plastic alb păreau să se unească.

Avea impresia că se găseşte la bordul uneia dintre maşinăriile acelea zgomotoase şi urât mirositoare care existaseră înainte de închiderea Piacom-ului.

CAPITOLUL 5

Era greu să se afirme că Belgacen Attia se trezise. Se putea spune mai simplu că se sculase. Cu corpul îndoit, stătu mult timp sprijinit de trunchiul unui yucca, lângă care fusese azvârlit; în ceafă simţea încă lovitura pe care o primise mai înainte. Nici un gând nu i se perinda prin minte. Abia mai trăia. Un sfert de oră se scurse, înainte să facă un prim gest: ridică piciorul, bâjbâi o clipă cu el prin aer, ca şi cum ar fi căutat un punct de sprijin deasupra solului, apoi îl repuse pe pământ. Acest prim efort păru să-l învioreze pe

Belgacen; ridică celălalt picior, înaintă, făcu câţiva paşi în afara boschetului şi deschise ochii.

La prima vedere, oraşul era întunecat, nici o lumină nu se strecura prin zidurile oarbe, felinarele gravitaţionale erau stinse; în depărtare, spre orizontul minuscul care contura cele două rânduri mohorâte de clădiri, care tăiau spaţiul în oblic de o parte şi de alta a câmpului vizual al lui Belgacen, chiar la capătul acelui coridor întunecat, se înălţa un luceafăr de dimineaţă local, înconjurat de un halou gălbui. Attia se îndreptă spre el, clătinându-se. Urmărea instinctiv traseul pe care-l văzuse pe planul electronic şi care se imprimase în creierul său. Dezbrăcându-se mecanic de mantou, mergea gemând pe dalele întunecate, cu o mişcare nesigură, întreruptă de pauze lungi. Această caricatură mohorâtă a procuratorului Attia părea animată de o forţă invincibilă, lăuntrică şi profundă. Părea teleghidat. Un schelet ambulant. Muşchii săi, deveniţi autonomi, trebuiau să smulgă dintr-o dată întregul corp atracţiei terestre pentru a înainta încă un pas.

Pe nesimţite, decorul oraşului se schimbă; bulevardul tradiţional, încadrat de imobile egale ca înălţime, se bifurca în străduţe întortocheate, ce dădeau în pieţe sau în jungle. Uniformitatea arhitecturală era în mod brutal ruptă de către turnuri, clădiri în formă de săgeată sau piramide de toate dimensiunile. Acolo, apărea un cartier cu faţade sobre, a căror ordonare era întreruptă de apariţia unui lac pe marginile căruia se găseau trei turnuri octogonale cu ferestrele luminate, care păreau literele unui alfabet fantastic. Pe alocuri, o lumină de culoarea chihlimbarului emana din sol, scufundând oraşul într-o atmosferă fosforescentă. Ceva mai departe, întunericul nu mai era total, surse de lumini învolburate confereau un aer ireal tuturor lucrurilor.

Belgacen nu era îngrijorat deloc din cauza peisajului oraşului; mişcarea sa sacadată, ca a unui automat, devenise mai regulată. El se plimba acum printr-un vast

ansamblu arhitectural, în care se înghesuiau construcţii în formă de obiecte menajere smălţuite. O uriaşă maşină de cusut lucea în penumbră, silueta sa ascunzând forma unui ceainic. Toate, chiar şi clădirea-aspirator sau pavilionul centrifugii de faguri de miere, aveau o siluetă stilizată. Lumina aurie care emana din dale împrăştia sclipiri de cărăbuşi pe suprafaţa obiectelor; sub acea lumină, cratiţa gigantică părea o carapace de broască-ţestoasă trasată cu un model geometric, iar strecurătoarea o buburuză monstruoasă. Locuitorul Ligii se angajă în acest amalgam mineral, fără să-şi dea seama de frumuseţea supranaturală pe care o degaja ansamblul. El se îndreptă spre un storcător de fructe, ale cărui contururi curbe păreau elitre de aur; pasul său devenea mai sacadat, mai dezlânat, mai ezitant. Genunchii îi tremurau la fiecare îndoitură. Forţa prodigioasă care-l animase îşi pierdea eficacitatea, ca şi cum şi-ar fi atins deja scopul.

Un trecător cu o alură paşnică apăru deodată din spatele unui toaster gigant. Belgacen se opri brusc, zguduit de un tremur intens, care dură mai multe minute, apoi încremeni brusc. Trecătorul, văzându-l, se opri la rândul său. Prezenţa unei alte persoane, la această oră avansată din noapte, părea să-l emoţioneze puternic. Merse spre Attia, care era împietrit, se apropie până la punctul de a-l atinge şi-l înconjură. Privirea halucinantă a lui Belgacen era aţintită asupra sa, ca şi cum ar fi vrut să-l îndepărteze prin simpla putere a ochilor. Necunoscutul îngăimă câteva cuvinte:

— Ce faceţi aici? Sunteţi bolnav? Veniţi cu mine, vă voi îngriji.

Aceste cuvinte acţionară în linişte ca un detonator. Belgacen îşi puse în mişcare membrele cu o extraordinară vivacitate şi se năpusti asupra trecătorului, adunându-şi toate forţele în lovitura pe care i-o aplică cu putere în ceafă. Omul căzu. Belgacen se aşeză pe vine, lângă corpul întins. Se găsea în situaţia unui adormit care descoperă la trezire că unul dintre visele sale s-a materializat. Decorul nu avea

nimic real în el; sau se găsea în mod neaşteptat transportat într-o chiuvetă, după ce suferise o reducere considerabilă a taliei; dar, în acest caz, ce era acea strălucire subterană care lumina obiectele acestea fantastice pe dedesubt? Pentru ce exista o uşă în partea de jos a acestui butuc de tranşat carne? Din ce cauză toate aceste clădiri fuseseră construite dintr-un material emailat?

Cerul, de un negru profund, înghiţea vârfurile imobilelor.

La picioarele sale, individul pe care îl doborâse era împopoţonat cu un fel de bluză de chirurg. Îi scotoci prin buzunare şi descoperi acelaşi gen de obiecte pe care le găsise asupra poliţistului, aparate miniaturizate şi diverse cartele.

Năucit, rămase chircit. Ca Balbuzard tăindu-şi în bucăţi prada pe malurile Bahiret el-Bibane-ului. Scoase dintr-un pachet o ţigaretă ultraplată, care se aprinse singură, şi trase câteva fumuri fără gust. Aştepta un semnal misterios care să-l readucă la viaţă.

O idee îi veni brusc; fusese lovit de armele neuronice! Durerea monstruoasă îi radia prin întreg corpul. Era ca şi cum un imens maxilar compus din dinţi fini, ca acele, i se înfigeau în coloana vertebrală, frângându-l oasele, ciopârţindu-l nervii, măcinându-l măduva spinării. Corpul lui, chinuit de această durere, devenise dur şi noduros. Frica săpa în el un abis fără fund, care se deschidea în interiorul pântecului său, creându-l în întregul organism un fel de leşin infinit, leşin căruia îi cedă: Belgacen se prăvăli în sine şi-şi pierdu cunoştinţa.

Un vânt îngheţat adia printre clădiri. Aerul, uscat şi pur, avea o transparenţă neobişnuită. Faţa ca de marmură vânătă a lui Belgacen arunca o umbră pe solul luminos.

Avu brusca impresie că, dacă nu se va mişca imediat, corpul i se va pietrifica pe vecie. Dorea să alerge, dar membrele sale erau moi, ca de cauciuc; se ridică anevoie, se trânti din nou, se redresă şi se menţinu într-un echilibru instabil; gesturile sale aveau slăbiciunea ezitantă a celor

ale unui beţiv. Descrise o traiectorie imprecisă, în jurul bazei storcătorului de fructe. Îi era imposibil să neutralizeze această durere care-l smulgea măduva din oase, să neutralizeze această ameţeală care-l antrena spre interiorul infinit al corpului său. Fuga aceasta în zigzag nu-l liniştea.

Se strădui să gândească şi constată că putea să o facă: armele neuronice îl atinseseră, atunci când se credea protejat; de ce chiar atunci? Atacul fusese atât de puternic, încât îl doborâse în ciuda protecţiei drogurilor ingerate; cât timp rămăsese leşinat? Organismul său fusese profund lezat sau nu suferise decât afecţiuni secundare care dispăreau rapid? Erau tot atâtea întrebări cărora dorea să le găsească un răspuns.

Accelerând alergarea, reuşi să-şi limpezească gândurile. Belgacen parcurse mai mulţi kilometri în jurul complexului arhitectural de obiecte pentru a-şi regăsi siguranţa mentală. Urmări un itinerar curbiliniu pentru a nu se îndepărta de locul în care îşi recăpătase cunoştinţa: pe undeva, pe acolo, locuia şi omul care trimisese mesajul.

*

Epuizat, dar eliberat de durere, spionul Ligii se sprijini de unul dintre pereţii uriaşi ai unui mixer pentru a-şi recăpăta răsuflarea. În mod mecanic, scoase cartelele pe care le subtilizase de la trecător. Numele posesorului era trecut pe ele: Léo Deryme, individul pe care-l căuta! Se întoarse precipitat în locul în care-l agresase cu puţin timp în urmă: corpul său nu mai era acolo.

CAPITOLUL 6

Scăldat într-un aerosol uleios, Luis Llapasset privea cu amuzament micile cute strălucitoare de pe pielea abdomenului său. Ar fi putut să le facă să dispară pentru a părea mai tânăr. Dar nu voia asta; mândru de cei şaptezeci de ani ai săi, el dorea să-l mărturisească tuturor – mai ales Elsei. Aspectul său exterior nu-l preocupa; îşi va grefa organe sintetice noi când va fi cazul, pentru a scăpa de îmbătrânirea internă a corpului, dar ţinea să-şi conserve alura puţin mai plină şi craniul golaş. Abia când devenise un pic mai rotund, un pic mai puternic, un pic mai buhăit, Llapasset izbutise să se impună fără eforturi. Altădată, când era mai plăpând, Luis avea nevoie de toată furia, de toată ambiţia sa pentru a-şi depăşi handicapul taliei şi al tinereţii.

Îi era foarte sete în aerul uscat, aşa cum era, îmbrăcat cu o veche robă ponosită. Se îndreptă spre ceea ce numea „biroul său de ministru”: era o consolă care ascundea un echipament electronic foarte complex. De când obţinuse acest birou, avea acces în mod direct la terminalul ordinatorului central, de unde păstra legătura cu toate serviciile de informaţii; în plus, beneficia de o reţea de comunicaţie secretă cu conducătorii celor treizeci de state ale Comunităţii.

Llapasset munci timp de o oră: luă decizii în funcţie de informaţiile pe care le interpreta, puse la punct un anumit număr de misiuni cu informatorii săi, îşi verifică minuţios cota de popularitate din ultimele sondaje de opinie, se îngrijoră de recrudescenţa anumitor delicte din domeniul poluării şi rezolvă câteva probleme în suspensie. După care trecu comenzile biroului, pe terminalul portabil, şi verifică buna funcţionare a dispozitivului miniaturizat.

Apoi se îmbrăcă conform normelor de securitate urbană; mai întâi, îşi puse protectorul pentru ceafă; pe urmă, îşi aşeză cu grijă cotierele şi genunchierele de plastic; la sfârşit, îşi puse casca. Lui Luis îi plăcea materia caldă şi moale care adera la craniul său pleşuv cu un zgomot de etanşare. El accepta fără reţinere reglementările care

impuseseră pietonilor portul căştii; făceau un tot coerent cu ansamblul de autoprotecţie menit să apere viaţa cetăţenilor Piacom-ului, în ciuda voinţei lor: permis de căţărare, permis de zbor, permis de înot, permis de mers, permis de drog, permis, permis, permis, pentru toate ocaziile de viaţă ce ieşeau în afara normelor... Nimeni nu avea niciodată dreptul de a-şi asuma chiar şi cel mai mic risc. Ceea ce însă Luis aprecia mai puţin erau toate legile de igienă corporală antipoluare – detesta să se spele.

După ce îşi fixă centura de protecţie abdominală, îmbrăcă nişte veşminte mototolite, un costum de culoare gri, care îi plăcea mult, îşi puse un ceas roşu-aprins în buzunarul de la vestă şi coborî spre traficul subteran.

Închizând uşa micului vehicul electric, se gândi că putea să-l propună lui Cessieu să suplimenteze acţiunea campaniilor promoţionale pentru cabinele de timp încetinit prin acţiunile la nivelul informatorilor; nu era legal să folosească funcţionarii guvernului secret în avantajul unei societăţi private, dar Llapasset ştia că directorul Companiei dorea asta şi că se va folosi de ea, totuşi, pentru campaniile sale de propagandă. Nu cunoştea nici un mijloc de a scăpa de şantajul pe care Cessieu îl exercita asupra lui; şi pentru ce s-ar fi împotrivit? Luis era şi el un fervent susţinător al timpului încetinit; să trăieşti şapte zile într-una singură, cine putea să propună ceva mai avantajos? Cu siguranţă, nu creatorii de vise!

Ministrul guvernului secret intră în trafic; cum se obişnuia să se spună în jargon: circulaţia era densă, dar fluidă; căile subterane fuseseră calculate pentru ca cele trei milioane de locuitori din Isle Abeau să poată circula simultan. Aprinzând farurile, el lumină două fiinţe care se ascunseră cu rapiditate în spatele unui copac. Luis sări din maşină şi alergă spre ele, ameninţându-le cu arma. Ele fugiră prin galeria care dădea în parcare – două mici siluete care se mişcau în zigzag de-a lungul coloanelor de beton. Luis îi urmări pe disidenţi. Toleraţi în zonele rutiere şi în teritoriile

deşertice, le era interzisă şederea în oraş. Datorită unui panou indicator luminos, trase de două ori asupra siluetelor luminate brusc de acesta şi nimeri în plin. Llapasset le văzu clătinându-se şi căzând. Nu mai erau cetăţeni ai Piacom-ului, îşi pierduseră apartenenţa la civilizaţie; oricine avea dreptul să-l elimine ei, ameninţau securitatea oraşului. Se apropie de cadavre: erau doi adolescenţi slabi.

Încă o dată, Llapasset se întrebă cum putuseră să pătrundă în Isle Abeau fără să fie reperaţi: în trupul fiecărui disident era implantat un minuscul emiţător care permitea să i se supravegheze mişcările. De altfel, aceşti disidenţi erau probabil lipsiţi de buletine encefalografice. Dar cum putuseră totuşi să înşele dubla reţea de supraveghere, cum evitaseră armele neuronice?

Să fi fost vorba de adepţi ai oniromanţiei, implicaţi în activităţi clandestine? Dacă guvernul secret i-ar fi ascultat pe el şi pe alţi câţiva, în momentul în care primii susţinători ai sectei făcuseră adepţi, n-ar mai fi fost nevoie astăzi să urmărească un nou sfânt Bartolomeu ai cărui preoţi şi adepţi plăteau taxe.

El, Luis Llapasset, pentru care ateismul era unul dintre principalele lucruri cu care se mândrea, ştia că sentimentul religios putea să provoace daune grave într-o societate. Observase asta chiar la mama sa: fusese toată viaţa săracă lipită, sacrificându-se pentru speranţa de a câştiga un improbabil paradis. Paradisul este aici, în Piacom!

Trebuia să se deschidă o anchetă referitoare la cei doi vagabonzi. Llapasset programă o serie de informaţii codificate pe terminalul miniatural de pe braţ. Pentru a-şi recupera maşina, o luă pe o scurtătură, o bandă enormă care traversa culoarul de pietoni. Luis se aplecă, punându-şi mâna pe ciment. Simţi vibraţiile apei din conductă, apa Robre-ului, acel mic râu care traversa odinioară Isle Abeau. Luis surâse mulţumit: în oraşele Piacom-ului natura devenise abstractă, omul construise un mediu înconjurător

care i se potrivea. Timpul obscurantismului şi al fricii trecuse, în sfârşit.

Urcă în maşină şi câteva clipe mai târziu ajunse în dreptul apartamentului Elsei.

Luis îşi trecu mâna peste chelie, ezitând înainte de a conecta videofonul. Elsa van Leyden îi interzisese să posede o cheie a apartamentului ei; pusese, evident, să i se execute o copie, dar nu o folosise niciodată. El se anunţa întotdeauna înainte de a intra, dar chestia asta îl enerva. Elsa ştia să-l impună anumite constrângeri pentru a se răzbuna din cauza contractului care o lega de el. Stabilise astfel regulile unui joc foarte complicat, o serie de uzanţe pe care trebuia neapărat să le respecte. Astfel, pentru a pătrunde la Elsa van Leyden, Luis Llapasset, ministrul guvernului secret şi proprietarul prin contract al tinerei femei, trebuia nu numai să o anunţe de sosirea lui, ci şi să se cureţe, altfel ea i-ar fi refuzat accesul. Această obligaţie îl exaspera pe Llapasset, care era murdar şi nu o ascundea; dimpotrivă, această persoană extravertită îşi folosea statutul social pentru a-şi permite o anumită neglijenţă în ţinută; îi plăcea să ofere subalternilor spectacolul unghiilor sale neîngrijite, al lenjeriei murdare şi şifonate şi să-l provoace prin mirosul său corporal neplăcut, puternic.

Ţinându-şi mâinile încrucişate peste micul pântec, Llapasset se apropie de patul Elsei. Ea nu făcuse nici un comentariu de când îi deschisese uşa. Tăcută, se dezbrăcase şi se întinsese în pat. Acum, îl privea cum se apropia, surâzând amuzată: Luis nu-i displăcea. Când îl vedea venind spre ea gol, cu umerii căzuţi, cărnoşi, gambele delicate şi picioarele subţiri, se gândea că va face dragoste cu un iepure din desenele animate, adică ceea ce visa partea infantilă a sexualităţii sale. Din nefericire, faţa micului ministru nu se încadra în această imagine idealizată – cu craniul său pleşuv, cu nasul foarte turtit şi gura minusculă, prea cărnoasă şi prea roşie, Luis părea mai degrabă un carnivor.

Llapasset se adresa totdeauna Elsei fără a folosi introduceri:

— Ai deconectat corectorul subiectiv?

— Bineînţeles că nu, e uşor să-ţi dai seama.

Pentru ce-i pusese această întrebare? Era evident că îi funcţiona corectorul, în caz contrar încetinitorul de timp ar fi fost influenţat. Deci? Permanent această timiditate, de care nu reuşea să se debaraseze. Pentru a o compensa, îi ordonă grosolan:

— Întoarce-te, o să te...

— Micul meu Luis, nu trebuie să te comporţi ca un bădăran, doar pentru că ţi-am vândut libertatea prin contract.

Crezu că e nimerit s-o ameninţe, dar, ca de fiecare dată când o făcea, avu impresia că din gura sa cuvintele ies fără a face vreun zgomot.

— Uiţi, fără îndoială, că am un dosar despre tine, uiţi că ai semnat contractul pentru a evita să fii urmărită pentru folosire intensivă de stupefiante. Acest delict este încă pedepsit prin reeducare. Asta-i motivul pentru care trebuie să mi te supui.

— Ştiu, Llapasset, dar ceea ce vrei tu nu este să mă condamni, ci să mă posezi; deci, poartă-te ca un soţ, nu ca un client.

Într-adevăr, Llapasset prefera în dragoste iluzia proprietăţii; simpla vedere a contractului reînnoibil pe care-l semnase cu Elsa îl umplea de o bucurie extremă; dar această bucurie era abstractă. Nu reuşea niciodată să o regăsească cu aceeaşi intensitate în realitate. Elsa avea o manieră batjocoritoare de a-l primi, care îl împiedica să simtă că o posedă. Aşa că se lăsa în voia orgiilor generozităţii, satisfăcându-i cele mai mici capricii. Această Penthouse, în întregime dotată cu o instalaţie de timp încetinit, acele sticle izolate temporal din locul ferestrelor-ziduri obişnuite costau cât ochii din cap. I le oferise fără să crâcnească. Din contră, devenea mai morocănos când ea

nu-i cerea nimic. Llapasset dorea să o înconjoare de bunuri materiale, să-l umple locuinţa cu obiectele pe care i le oferea; aşa, impresia că o privează de libertate, că o întemniţează.

Bombăni:

— Nu te deranja, o voi face eu.

Se îndreptă spre tabloul de comandă aflat în camera de zi, pentru a anula efectele corectorului. Imediat, senzaţia de trecere a timpului se măriri de şapte ori; Luis parcurse ultimii metri cu graţia unei păsări, planând o clipă în aer, apoi reveni suplu pe sol. Când îşi luă zborul, în sfârşit, spre pat, ca un personaj himeric, ieşit dintr-un film dat cu încetinitorul, Elsa se întinse cu moleşeală şi gestul pe care-l făcu pentru a-şi aşeza braţele şi picioarele dură aproape treizeci de secunde, timp suficient ca Llapasset să observe jocul subtil al muşchilor în interiorul coapselor şi pe albeaţa tandră a antebraţelor ei. Astfel trântită în pat, semăna cu o stea de mare ţintuită de cearşafuri de pubisul său roz şi blond. Pântecul şi sânii îi fremătau imperceptibil. El îşi lipi încet pieptul de al ei şi se frecă lasciv de ea; această zonă foarte erogenă îi provoca o erecţie aproape instantanee. Niciodată nu reuşea să-şi amâne dorinţa şi să se bucure de apropierea actului sexual, să o posede cât mai repede posibil. De aceea se folosea de timpul încetinit ca de un subterfugiu, pentru a crea iluzia unei virilităţi durabile.

Llapasset o luă pe Elsa cu o frenezie calmă: totul în atitudinea lui revela nerăbdarea care-l cuprinsese, dar lentoarea aparentă cu care actul avea loc îl scotea din minţi.

Elsa studia cu calm reacţiile psihologice ale micului mascul care o penetra. Îi cunoştea fiecare gest, fiecare expresie, întregul ritual amoros. Cu ochii larg deschişi, ea examina mica faţă cu ochii închişi care se răsucea deasupra ei cu aerul unei profunde satisfacţii. Câteodată, Elsa se lăsa să ajungă alături de Luis până la orgasm. În alte momente, din contră, îi plăcea să rămână aşa, plină de dorinţă, dar

lucidă, punându-şi întrebări asupra finalităţii acestui act derizoriu care motiva atât de puternic fiinţele vii.

Actul lor semăna mai degrabă cu un soi de masturbare în doi. Elsei îi plăcea să decidă în privinţa plăcerii sau a indiferenţei sale şi vedea în această alegere ultimul argument în favoarea propriei libertăţi. Contractul pe care îl semnase cu Llapasset se datora lenei sale native şi nu ameninţărilor cu care el îşi însoţise propunerile.

Cu un oftat uşor, se trânti peste ea. Elsa simţi arsura călduţă a ejaculaţiei lui şi se înduioşă. Corpul acesta mic părea să toarcă pe ea ca un pisoi. Urma un scurt moment în care timpul părea suspendat, în care actul părea rupt de ideea de durată. Ea savură aceste clipe de fericire cu o emoţie intensă.

Luis se învârti pe o parte şi se întoarse spre Elsa cu o privire duşmănoasă. Încerca să nu o lovească. Nici o idee umanitară nu motiva această reţinere. Simţea doar o frică fizică faţă de Elsa. Fără a spune vreun cuvânt, se ridică, se îmbrăcă, fără a se spăla. El se amuza de aparenta încetineală a gesturilor sale.

— De ce te distrezi?

— Pentru că te grăbeşti şi nu eşti în stare s-o faci.

Llapasset, fără a adăuga vreun cuvânt, se îndreptă să pornească din nou corectorul subiectiv şi-şi termină pregătirile de plecare cu seninătate.

— Nu uita că vom ieşi în seara asta. Vreau să fii acolo!

Femeia îl privi dispărând în spatele uşii glisante. Poate va fi ultima oară când îl va vedea. Resimţi o imensă tristeţe.

Ce să facă acum, ce să facă cu viaţa, cu corpul, cu timpul său, cu acest timp, care se alungea până la infinit, ce să facă?

Să se întoarcă la creatorii de vise? De fiecare dată când încerca, tentativa ei era sortită eşecului; nu cunoscuse niciodată uşurarea pe care această religie avea reputaţia că o aducea. Într-o zi, preotul o întrebase dacă abuzase de stupefiante sau dacă petrecuse un timp prea îndelungat în

cabina de timp încetinit. Elsa îşi părăsea rar cuibul, cât despre droguri, fusese într-adevăr odinioară dependentă. Un practicant îi explicase pentru ce munca de explorare şi de pregătire dura atâta la ea; drogurile şi timpul încetinit acţionaseră împreună ca inhibitori ai inconştientului.

— Din cauza anilor în şir de când vă reprimaţi visele, nici talentul meu, nici amplificatorul cel mai puternic nu sunt capabile să ajungă la straturile dumneavoastră onirice profunde. Trebuie să vă dedicaţi unei munci personale de explorare mentală, înainte să încerc să vă materializez fantasmele. Drumul va fi lung! Dar, veniţi, veniţi aici în fiecare zi, veţi regăsi pacea care vă este necesară.

În urma acestei discuţii, ea se întorsese rar la moschee. Totuşi, de când i se suprimase alocarea legală a drogului, în urma procesului, suferea că nu mai poate evada psihic din realitate. Ce ani minunaţi petrecuse sub influenţa haşişului sau a opiului după ce-l părăsise pe Simon Cessieu! Minunaţi!

Llapasset îi aducea din când în când câte o doză, niciodată suficient pentru a o satisface. Fără îndoială, îi făcea plăcere să i-o raţionalizeze.

Chiar şi lipsită de droguri, perspectiva de a petrece ore nenumărate la moschee, să observe visele altora, o deprima. Ceea ce voia era să ajungă la propriile închipuiri. Când va reuşi asta, se va simţi, în sfârşit, realizată. Nu dorea alt remediu pentru melancolia sa. Şi timpul era atât de absurd de lung! Se sculă şi debranşă încetinitorul temporal. Nici o perturbare în perceperea timpului. Elsa ştia doar că trăia acum de şapte ori mai repede şi se apropia mai rapid de moarte.

Aruncă o privire scurtă înjur, asupra întregului lux, asupra acestui rafinament pe care i-l ceruse lui Llapasset, asupra pereţilor-acvariu din camera de zi, a televizorului holografic de înaltă rezoluţie, a mochetei de muşchi fin, înflorată încântător, a canapelei a cărei culoare se schimba în timp, a cabinetelor de artă, a băii, a camerei de dans, a tuturor

satisfacţiilor care puteau să o facă să evadeze din real. Dar această realitate nu corespundea cu realitatea sa interioară. Părea mai fadă şi, mai ales, nu semăna deloc cu universul pe care Elsa şi-l construise în imaginaţie.

De mult timp, ea cunoştea un mijloc nedureros de a-şi curma frământările. Simon Cessieu o făcuse să-l descopere.

Evocă fugitiv viaţa lor comună, începută sub auspicii fericite; din păcate, aventura li se terminase brusc, stupid, atât de stupid! De fiecare dată când se gândea la asta, o copleşea! De fapt, eşecul dragostei lor o făcuse să descopere propria existenţă.

Procedeul era simplu şi eficace: era suficient să inverseze încetinitorul temporal; Cessieu îi arătase că exista un contact secret în corpul aparatului care îi permitea să realizeze această inversiune; îi explicase apoi vag că aceasta ar fi putut servi într-o bună zi pentru explorarea spaţială, dar subiectul păruse să-l plictisească.

Elsa îşi amintea cu precizie piesele pe care trebuia să le demonteze pentru a realiza această inversiune şi hotărî să o facă imediat. Pentru prima dată în viaţă, avu impresia că ştie pentru ce fusese creată: pentru a apăsa pe acest buton care o va conduce mai rapid spre mormânt. Deasupra demagnetizorului, identifică tabloul de comandă, luă capacul consolei, apoi demontă un anumit număr de componente pentru a ajunge la bobinele foarte complexe ce permiteau câmpului temporal să se dilate. Acolo se găsea inversorul. Îl împinse cu degetul, simţind o emoţie ciudată. Din orgoliu, îşi decisese destinul. Elsa repuse aparatul în funcţiune, rebranşă circuitele şi reglă cursorul pe cifra o sută.

Ţinând cont de speranţa medie de viaţă, va dura mai puţin de un an, dacă se va strădui să nu iasă deloc din apartament. Îşi luă precauţia de a pomi corectorul subiectiv pentru a evita să se vadă acţionând de o sută de ori mai rapid decât de obicei. Era suficient să plaseze cursorul pe cifra şapte, în timpul vizitelor lui Llapasset, şi să mărească

proporţional câmpul corectorului subiectiv pentru ca micul ministru să nu realizeze ce se întâmplă. De fiecare dată când dorea să o vadă, şi el se va apropia de moarte. În orice caz, în câteva luni îşi va da seama de îmbătrânirea ei. Frumoasa lui jucărie începea deja să se defecteze!

CAPITOLUL 7

Sahel iscodi zgomotele nopţii: miorlăituri de pisici sălbatice, ţipete ale păsărilor de noapte, foşnete de mistreţi sau de cerbi în tufişuri, iepuri luând-o la sănătoasa. Frunzişul des al pădurii cădea în rotocoale negre pe autostradă, delimitându-l cu claritate marginile. Tânărul avea impresia că urmăreşte traseul imaginar al unei frontiere sau al unor paralele, ceea ce-l provoca o nelinişte metafizică: i se părea că terenul aluneca imperceptibil pe hartă. În realitate, era doar o graniţă pe care o trecuse, aceea care separa o civilizaţie exemplară de tărâmurile neliniştii.

De trei ore de când mergea, nu întâlnise decât mici animale speriate, nimic de care să se teamă. Un indicator arăta că o staţie service se găsea la zece kilometri. Asta îl incită să-şi urmeze drumul; în ciuda temerilor sale, dorea să intre în contact cu disidenţii. Dorea cu disperare să afle ce gândeau alţi oameni despre o societate faţă de care el nu se mai simţea legat. Pe parcursul acestei fugi improvizate, se gândise mult la plecarea sa din Piacom, mirându-se că se îndoia de o lume căreia îi datora toate momentele importante ale existenţei sale. Reflecta: „Toţi locuitorii Piacom-ului trăiesc precum crisalidele într-un cocon, ei nu vor deveni niciodată larve sau lepidoptere. Dacă cineva vrea să iasă din cocon, trebuie să renunţe la drepturile sale

de cetăţean şi să la viaţa de la capăt, într-un mediu ostil, acela al naturii sălbatice, adică acesta; departe de oraşele-cocon, de apartamentele-cocon”.

Începu să tremure: asta îi părea ca o smulgere. Sahel îşi duse mâinile la casca de securitate şi o scoase de pe cap. Anvelopa moale şi caldă vibră câteva clipe încă în palmele sale, apoi se stabiliză. În mod simbolic, o aruncă în pădurea deasă.

Un halou de culori violente, dominat de mov şi roşu, aprindea cerul. Strigăte şi acorduri muzicale cu accente nostalgice izvorau dintr-un bar uriaş, cu ferestrele sparte. Trei oameni îmbrăcaţi în piele discutau în faţa uşii, aşezaţi pe motociclete nucleare. Sahel se apropie timid de ei; se simţea complet deposedat de mijloacele de exprimare; ca şi cum nu învăţase niciodată să vorbească, tuşea întruna, încet. Unul dintre bărbaţi se întoarse spre el, faţa îi era cufundată în întuneric. Sahel privi în jurul lui, podul în ruine care traversa autostrada, distribuitorii de combustibil nuclear spintecaţi, barul luminat, tot acest univers mitologic căzut în uitare după închiderea Piacom-ului. Ce erau, de fapt, aceste fantome care încercau să-l recreeze?

— Salut, spuse bărbatul, ce faci aici? N-ai aerul unui zip. Şi nu faci parte nici din banda Sylviei! Totuşi, pe stradă, între Royan şi Lyon, nu se găsesc decât Sylvie, zipi şi noi. Vii poate de pe autostrada dunelor?

Sahel decise să spună cu inocenţă adevărul; de ce s-ar fi temut, doar venise în calitate de prieten?

— Nu, sunt student, merg pe jos pe autostradă până la Isle Abeau pentru a-mi da seama de situaţie.

— Să-ţi dai seama? Ia uitaţi-vă, Bob, Gunther, la un brav cetăţean al Piacom-ului, care vrea să-şi dea seama de situaţie!

Cele două persoane îşi opriră brusc motocicletele şi coborâră cu încetineală. Sahel se crispă. Nu învăţase niciodată să se bată şi detesta contactele fizice. Imediat fu

înconjurat de cei trei bărbaţi, care îl priveau în bătaie de joc.

— Şi ce studiezi tu în Piacom?

— Agronomia.

— Aha, eşti un fel de zip de la oraş.

— Nu ştiu ce e un zip.

— Sunt tinerii ăia, de colo.

Cel care se numea, probabil, Bob făcu un gest larg, care desemna solul din jur; exprimându-se cu un puternic accent german, Gunther adăugă:

Aceia care cultivă pentru noi toţi produse naturale, ce cresc doar pe pământ fertil, adică disidenţii.

Cel care îl văzuse primul pe Sahel ridică mâna şi îi arse o palmă zdravănă, care îl dezechilibră, apoi urlă:

— Hrana nu creşte în apă, cetăţene, nici în acele nenorocite câmpuri urbane, în care cultivi plantele tale date naibii!

Bob profită de zăpăceala lui Sahel pentru a-l aplica în trecere o lovitură de picior în tibie, în timp ce Gunther îi îngrămădea pumni în stomac. O dată căzut, tânărul se chirci, străduindu-se să suporte durerea care-l paraliza centrii nervoşi. Toţi trei îi trăgeau lovituri îngrozitoare de gheată, înjurându-l. Acest prim contact cu agresivitatea îl frapa pe Sahel; crezuse că va înfrunta mult mai multe dificultăţi, dar îşi dădu seama că nu se temea de suferinţă. În faţa lipsei sale de reacţie, motocicliştii se opriră. O mână îl apucă de umăr şi-l ridică.

— Haide, scoală, să-ţi vedem mai bine mutra de fraier care vrea să-şi dea seama de situaţie!

Calm, se redresă şi-l privi, clătinându-se. O mişcare greşită: ca şi cum fusese înhăţat de o batoză de grâu, primi vreo douăzeci de palme, una după alta, distribuite cu o regularitate cronometrică şi care îl făcură să se învârtă în loc. Căzu din nou. În clipa în care leşină, avu impresia că aude o salvă de aplauze.

Când se trezi, câteva minute mai târziu, sub un jet de apă îngheţată, refuză să deschidă ochii. Dacă îi păstra închişi, nu va mai fi nevoie să revină în acea lume de coşmar în care intrase. Atât timp cât rămânea orb, evenimentele nu-l puteau atinge. Dar venise să-l întâlnească pe disidenţi; voia să înţeleagă ce erau aceşti oameni, chiar şi cu riscul de a se pune în pericol. Teama de durere era mai îngrozitoare decât durerea însăşi. Sfârşit, buimăcit, deschise ochii. Gunther, Bob şi celălalt îl aşteptau, înconjuraţi de o duzină de oameni goi, care îl observau cu aviditate. Necunoscutul se apropie de el şi-l forţă să se aşeze în genunchi.

— Acum, te vom judeca. Acesta este tribunalul Nocturnilor. Eu mă numesc Pleineselve, sunt şeful lor şi judecător suprem.

Bob veni lângă Sahel, purtând o grămadă de cărţi, pe care o aşeză în faţa lui.

— Alege, vei fi achitat dacă vei reuşi să dai o justificare unuia dintre aceste texte sacre ale Piacom-ului.

Sahel se întrebă: ce trebuia să facă? Să încerce să fugă în pădure? Adversarii săi cunoşteau cele mai ascunse unghere. Pe autostradă? Aveau motociclete. Să înfrunte, deci, acest proces grotesc? Era curios să afle despre ce-l vorba. Luă prima carte din grămadă, un volum enorm, apoi încercă să citească titlul. Ochii i se acomodară cu greu, literele erau şterse de vreme: „Tratat despre bordurile trotuarelor în oraşele cu mai puţin de zece mii de locuitori, din cele treizeci de state ale Pieţei Comune” şi, ca subtitlu: „Momente din cele o sută douăzeci şi trei de conferinţe de... la Haga”. La întâmplare, verifică şi alte cărţi şi descoperi de asemenea „Legi fererale privind transportul prin vamă al melcilor fără cochilie”, „Culegere de decrete despre organizarea comisiilor însărcinate cu organizarea comisiilor federale de studii”, „Dictionarul cuvintelor interzise”, „Carta federală de definire a apelor poluate”, o întreagă serie de opere de acelaşi fel, ieşite din biblioteca

gigantică a Congresului de la Bruxelles. Fiecare dintre ele conţinea un fragment din legislaţia Piacom-ului. Ansamblul constituia însăşi filozofia, morala sa. Fuseseră elaborate în timpul perioadei euforice care urmase primelor frământări ce duseseră la crearea Pieţei Comune. Cine îşi mai amintea încă de numele acestor ziditori necunoscuţi? Prevăzuseră totul, studiaseră totul, pentru a evita conflictele între cele treizeci de naţiuni. Fabricaseră un Bizanţ de legi heteroclite din care se născuse într-o zi Piacom-ul. Sahel încercă să explice:

— Dar nu cunosc toate astea, nu pot să spun nimic despre ele.

— Refuzi să comentezi textele sacre?

Pleineselve îl apucase de păr. Tânărul îşi smuci capul pentru a se elibera.

— Vedeţi, refuză!

Judecătorul suprem al Nocturnilor dădu apoi impresia că se reculege, punându-şi mâinile pe ochi. Câteva clipe mai târziu, se întoarse spre Gunther şi-l ceru să-l aducă Băutura. Acesta din urmă plecă spre bar şi se întoarse rapid cu o sticlă verde, fără etichetă. Pleineselve umplu un pahar cu un lichid incolor şi i-l întinse lui Sahel.

— Eşti condamnat să suferi schimbarea totală. Bea acest lichid, te va scuti de multe suferinţe.

Sahel se împotrivi. Nu reacţionase, atâta timp cât nu pricepuse ce se întâmplă, însă, în faţa morţii, se revolta. Se ridică brusc şi se aruncă asupra lui Pleineselve. Lupta fu scurtă şi în defavoarea sa. Membrii tribunalului îl ţineau cu fermitate; ca o muscă prinsă într-o pânză de păianjen, încercă să se elibereze. Strânsoarea deveni mai puternică. De acum încolo, îşi va accepta soarta fără a se mai răzvrăti. Bob îi introduse o lamă de oţel între dinţi, obligându-l să deschidă gura, şi-l forţă să înghită Băutura, strop cu strop.

Totul se învolbură, apoi ameţeala se linişti progresiv: efectul giratoriu durase vreo zece minute. Sahel se trezi în picioare, în faţa unei lumini strălucitoare, care emana din

bar. Nimic nu se schimbase: Bob, Gunther, Pleineselve şi oamenii goi erau aşezaţi în cerc în jurul lui şi păreau să aştepte ceva anume. Vru să iasă din cerc, dar muşchii nu-l mai ascultau. Căută să-şi umezească buzele cu limba, însă aceasta nu mai urma instrucţiunile creierului său. Era paralizat. Nici măcar strigătul pe care îl purta în el nu reuşea să ţâşnească din plămâni.

Pleineselve se ridică şi se apropie calm de el. Costumul său de piele era înconjurat de un roşu-acid, produs de descompunerea luminii electrice în amestec cu primele străluciri ale răsăritului. Apariţia zorilor sublinia şi mai mult caracterul terifiant al scenei.

— Îl vom schimba pe acest om! Nocturni, cu ce să începem?

Răsună o singură voce prin douăzeci de guri:

— Cu nasul!

Pleineselve apucă nasul lui Sahel, îl smulse cu sălbăticie şi îl întinse însângerat spre adunare. Apoi îl luă cu delicateţe între degete, îl remodelă şi-l lipi la loc pe faţa tânărului. Succesiv, călăul Nocturnilor se ocupă de ochii, bărbia, urechile victimei, pentru a le modifica fie forma, fie culoarea. După ce termină cu faţa, procedă la fel cu corpul şi cu membrele.

Sahel suferea această tortură fără durere fizică, dar întreaga sa fiinţă se revolta împotriva metamorfozei care i se aplica, răcnea de oroare în interiorul său, prizonier imobil al propriului corp.

Pleineselve vociferă:

— Şi acum, vreţi să facem o femeie?

— Da, o femeie! urlă tribul.

Şi Sahel îl văzu pe şeful Nocturnilor sculptându-i un vagin între coapse.

— Acum, îi vom schimba spiritul, vom face din acest sărman cetăţean un disident.

Pleineselve întinse o mână şi o înfipse în craniul lui Sahel. Acesta din urmă îşi pierdu cunoştinţa.

CAPITOLUL 8

Luis se întorcea de la Elsa; se simţea foarte slăbit, organismul îi rezista cu greu eforturilor pe care trebuia să le facă pentru a-şi demonstra virilitatea. Nu mai putea să amâne grefa de organe. La şaptezeci de ani, era un lucru inevitabil. Dar iată, de fiecare dată când lua această hotărâre, o problemă politică îl împiedica. Acum era vorba de alegerea guvernului secret, care urma să aibă loc peste puţin timp. Llapasset trebuia să reziste până atunci, dacă voia să se revadă reconfirmat în funcţia de ministru al Informaţiilor.

O clipire luminoasă pe brăţara-computer îl avertiză că îl aştepta un apel urgent. Trecu apelul pe consolă şi branşă decodorul. O faţă apăru pe ecranul rotund, aceea a anchetatorului-şef.

— Domnule Llapasset, am veşti importante!

Era vocea electromagnetică a „biroului de ministru”, care traducea cuvintele codate. Omul părea într-adevăr îngrijorat. Ce dezgustător! Trebuia să reacţioneze:

— Spune-mi pe scurt, nu am timp.

— Ordinatorul central ne-a semnalat că doi anchetatori au fost ucişi în Gara de Est a aerotrenului. Verificau identitatea unui călător care se plimba fără carte de credit.

— Şi-au transmis coordonatele ordinatorului central?

— N-au avut timp. Îmi închipui că necunoscutul i-a asasinat imediat. N-au avut nici măcar răgazul să-l transmită fotografia. Probabil nu aveau bănuieli întemeiate.

— Asta-i tot ce poţi să-mi spui? Ce vrei, să te felicit?

— Am trimis rapid alţi doi oameni pe pistă. Străinul venea din Alpii de Huez, nu e nici o îndoială în această privinţă. Dar, de aici se pierd urmele. În sfârşit, nu chiar de tot.

Anchetatorul-şef părea să ezite.

— Hai, explică-te! zise Llapasset cu o voce seacă.

— Este... e de neconceput! Nu avem nici o probă a şederii sale în vreo staţiune de agrement, nici o urmă în hoteluri, în pensiuni, în căsuţele mobilate. Nu avem nici un mod de a-i verifica prezenţa pentru că buletinul encefalografic nu este obligatoriu în afara oraşelor de reşedinţă, dar am folosit un câine electronic. Ei bine... în sfârşit, suntem aproape siguri că... acest om venea dinspre frontieră. Avem bănuieli justificate că a trecut prin Confederaţia Helvetică.

— Dar este imposibil, sistemul de protecţie este infailibil!

Dacă era adevărat, informaţia nu trebuia să se scurgă cu nici un chip! Inviolabilitatea frontierelor Piacom-ului devenise legendară. Întreaga securitate interioară a cetăţenilor era fondată pe această axiomă. Ministrul turba de furie: preconizase dintotdeauna anexarea Elveţiei, dar nu reuşise niciodată să-şi asigure o majoritate în sânul Federaţiei care să-l urmeze în acest proiect. La fel se întâmplase şi în cazul preoţilor, şi în cazul disidenţilor. Luaţi în bloc, membrii guvernelor secrete ale celor treizeci de state erau prea laşi. Se temeau că vor distruge echilibrul Piacom-ului, prin acceptarea violenţei. Pentru moment, Llapasset trebuia să decidă de unul singur. Întrebă:

— Ce-aţi făcut cu cele două corpuri?

— V-am aplicat instrucţiunile, le-am făcut dispărute.

— Şi anchetatorii trimişi în Alpi au revenit din misiune?

— Da, dar i-am consemnat la post, nimeni în afară de mine nu i-a văzut.

— Foarte bine! Trimite-i urgent în câmpul de reeducare psihologică. Şi fără posibilitatea de a scăpa, m-ai înţeles?

Omul îl privea neîncrezător. Dar atitudinea lui Llapasset nu admitea un refuz.

— Raportează-mi când e gata. Şi şterge toate urmele înregistrărilor primare ale anchetei din calculatorul central. Voi anula şi eu conversaţia noastră. Nu trebuie să rămână nici cel mai neînsemnat martor al acestei afaceri.

Luis întrerupse legătura. Putea să-şi facă un avantaj major din această pătrundere a unui spion în Piacom? În cazul în care amicii săi din guvernul secret l-ar obliga să se retragă prematur, înaintea viitoarelor alegeri, această informaţie ar fi putut să-l servească drept atu pentru a-i face să se răzgândească. Ameninţarea că va da în vileag o ştire atât de subversivă – ceea ce nu era greu de realizat pentru ministrul responsabil cu acest sector – era suficientă ca să-şi convingă confraţii să-l asigure investitura. Deci, putea între timp să treacă pe la clinică. După grefa totală de organe, va deveni un om plesnind de sănătate, gata să se lupte pentru a-şi păstra postul încă cincizeci de ani. Şi pentru ce şi-ar limita ambiţiile?

Anchetatorul-şef îl apela din nou. Llapasset schiţă un surâs.

— S-a făcut, domnule.

— Foarte bine, păstrează legătura, am alte ordine să-ţi dau.

Luis apăsă pe un buton ascuns. Faţa interlocutorului său dispăru. Dezintegratorul hertzian funcţiona bine, păcat că nu avusese ocazia de a se servi mai des de el! Dacă ministrul Informaţiilor ar fi putut, ar fi curăţat locul, debarasându-se de colaboratorii săi direcţi, şi i-ar fi înlocuit cu ansambluri electronice, mai discrete, mai ascultătoare. Dar existau controale, altfel ar fi fost o bagatelă pentru un responsabil guvernamental de rangul lui să abuzeze de prerogativele ce le deţinea. O mică abatere de la aceste reguli nu se va remarca. Va ascunde moartea acestui om, acuzându-l pe disidenţi pentru ea.

Primul lucru care trebuia făcut acum era să-l aresteze discret pe spion şi să-l ţină în rezervă, pentru orice eventualitate. Luis Llapasset se întinse pe un pat.

Apartamentul său era sobru mobilat, detesta mobilierul antigravitaţional, preferând vechiul stil. Aşezat pe pătura sa de pene, cu spatele pe ţesătura de mătase, putea să reflecteze în linişte.

Dar cum să se consacre acestui lucru fără griji? Temperamentul îi interzicea. Llapasset nu acţiona decât impulsiv. Ar fi dorit să fie un mare om politic, să-şi devanseze timpul prin speculaţie. Dar era o fiinţă instinctivă şi uşor iritabilă, care nu putea să se înfrâneze. Fu cuprins de furie la gândul că un străin se afla nepedepsit pe teritoriul Piacom-ului.

Ridicându-se brusc, îşi parcurse apartamentul în lung şi lat, aruncând priviri supărate asupra colecţiilor sale de sticle de plastic şi de reviste pornografice scandinave din secolul XX. Fiecare dintre aceste obiecte reprezenta un cadou, o ofrandă. Nu le strângea pentru a se sacrifica modei. Le detesta. Luis apucă la întâmplare o scrumieră, art-deco, şi o aruncă la pământ cu violenţă. Se linişti văzând-o cum se sparge.

Îşi reglă încetinitorul temporal la treapta a douăsprezecea. Avea nevoie de timp pentru a se gândi.

Pe cine să aleagă pentru a-l găsi şi aresta pe necunoscut? Toţi angajaţii ministerului erau capabili, anchetatorii, informatorii, cei care făceau sondaje de opinie, comisarii poluării, turnătorii, dar depindeau prea mult de sistemul informatic pentru ca acţiunea lor să rămână secretă. Mecanismul Piacom-ului era bine uns. Ministerele Informaţiilor, al Ordinii şi de Interne formau un ansamblu complex, ale cărui elemente nu funcţionau separat. Dacă Luis s-ar fi adresat unuia dintre confraţii săi pentru ajutor, acesta s-ar fi grăbit să utilizeze informaţia în beneficiul statului. Nu se putea pune bază pe separarea teoretică a Piacom-ului în treizeci de state, solidaritatea federală nu mai trebuia demonstrată. Tot ceea ce se petrecea undeva era imediat cunoscut pretutindeni.

Reţeaua de legături prin cablu acoperea în totalitate teritoriul.

Deci? Luis examină ultimele ştiri confidenţiale de la centru pentru a verifica dacă străinul nu fusese atins de armele neuronice la pătrunderea în Isle Abeau. Pentru a scăpa, ar fi trebuit să aibă cunoştinţe în Piacom sau să fi folosit un buletin encefalografic al unuia dintre informatori. Marja sa de securitate nu mai putea dura mult timp.

După primele indicii, un om tocmai fusese lovit de armele neuronice. Era vorba de străin? Bănuia că da. Erau puţini cetăţenii care riscau să iasă fără acte. Armele neuronice îi atacau pe toţi aceia a căror amprentă encefalografică nu corespundea exact cu cea din buletin, chiar şi în cazul în care diferenţa se datora unui început de deviaţie fizică pe care o suportau. Dar atacul era uşor. Însă, în cazul pe care-l examina, puterea armelor fusese reglată la maximum. O soartă rezervată disidenţilor.

Trebuia să neutralizeze ancheta de la început. Llapasset avea privilegiul de a putea acţiona direct pe ordinatorul central. Îl accesă şi îl întrebă:

— Se cunoaşte identitatea omului care a fost lovit de armele neuronice?

Maşina răspunse imediat, cu acea dicţie care caracteriza toate vocile artificiale:

— Nu, la început buletinul pe care-l purta nu corespundea amprentei sale encefalografice. Când am declanşat tirul, nu mai purta buletinul.

— E un disident?

— Nu, nu posedă celulă de control.

— Ancheta a început?

— Suntem gata să o facem.

— Semnalul omului mai este observat încă?

— Amprenta sa a dispărut la câteva clipe după tir.

Luis se prefăcu că dă coordonatele străinului, apoi adăugă:

— Anulează ordinul de căutare, mă voi ocupa personal, e o prioritate ministerială.

Simultan, lansă pe reţea un impuls codat de identificare.

— Ordin anulat, zise maşina.

— Şterge incidentul şi de pe înregistrarea primară.

Llapasset nu avea dreptul să procedeze astfel, fără să facă referiri la guvern, la acelaşi gen de manipulări în arhivele Informaţiilor. Orice act guvernamental trebuia să rămână în memorie. Dar, în cazuri de excepţie, era necesară o anchetă foarte aprofundată.

Se scurseseră două ore, dar locuitorii Piacom-ului trăiseră doar zece minute. Micul ministru îşi forţase instalaţia de timp încetinit, altfel anchetatorii ar fi plecat deja în căutarea intrusului sau a ceea ce mai rămăsese din el. Totuşi, trebuia să se încredinţeze, armele neuronice nu ucideau, ele distrugeau doar personalitatea. Probabil că spionul se ridicase şi plecase. Avea un oarecare răgaz acum, după ce ordinatorul central renunţase la misiunea sa de urmărire.

Luis se ridică cu greutate, ameţit. Coborî spre căile subterane de comunicaţie pentru a-şi lua maşina.

Dar abuzase prea mult de încetinitorul temporal, organismul său slăbit nu suporta şi, mai ales la ieşirea prea bruscă din apartament, schimbarea de ritm psihologic fusese prea mare. Viaţa îl părăsea. Se târî până la vehicul, reuşi să se aşeze şi începu să-l programeze, sperând să-şi recupereze forţele pe traseu.

Inima sa încetinise; fluxul sangvin îi iriga imperceptibil arterele, îi alimenta celulele. Mai percepea lumea prin intermediul simţurilor, dar senzaţiile pe care le primea de la organele sale olfactive şi vizuale, auditive, gustative şi tactile erau filtrate. Universul se depărta, creierul nu mai reacţiona la stimuli exteriori, corpul îi înţepenea.

Nu izbuti să iasă din paralizie, până când cineva nu se apropie şi smulse uşa.

CAPITOLUL 9

Când Sahel îşi recăpătă cunoştinţa, se îndoi că mai exista; înainte de a deschide ochii, se gândi: dacă ar fi fost complet transformat, cum îi spusese şeful Nocturnilor, nu şi-ar mai fi cunoscut identitatea atunci când se trezise. În plus, era sigur că este încă Sahel Cessieu; ce importanţă avea dacă aceşti nebuni îi modificaseră profilul psihic? Nu-l păsa, fiindcă nu se agrea psihic.

Totuşi, dacă aceşti călăi îi schimbaseră cu adevărat personalitatea? Fu cuprins de o nevoie puternică de a şti. Emoţia îl sufoca: se va mai regăsi vreodată? Era obişnuit cu acest corp şi cu acest spirit, care erau şi nu erau ale lui, crescuse cu ele; paradoxul îl făcu să surâdă în sinea sa. Cine era acest altul care putea să reflecteze la situaţia lui? Poate noul Sahel Cessieu.

Îşi va mai aminti de el Elsa van Leyden, când va fi un alt el însuşi?

Deschise ochii: Pleineselve îl observa cu nelinişte, înconjurat de cei doi zbiri şi de cei douăzeci de bărbaţi goi, care-l asistaseră adineauri. Îl întrebă:

— Cum te simţi? Nu te simţi prea rău?

Prea ameţit pentru a înţelege, Sahel nu răspunse.

— Nu te îngrijora, eşti întreg, nu te-ai schimbat, îţi vei reveni curând.

Cuprins de teroare în faţa surâsului bărbatului care îl judecase ameninţător, Sahel bâlbâi:

— Lăsaţi-mă să plec, lăsaţi-mă, vă rog, vreau să plec!

Pleineselve mărturisi colegilor:

— Îi e frică, îi dârdâie fundul! Dar e stupid, noi nu-l vrem răul! Tu ai participat doar la una dintre creaţiile noastre colective.

Gunther adăugă:

— Aceasta demonstrează că te primim de bunăvoie printre ai noştri, altfel ai fi mort deja.

— Şi acum, vrem să-ţi punem câteva întrebări. Mâine, te vom însoţi cu toţii până la Isle Abeau pentru a-ţi mulţumi în felul acesta pentru participare. Dar e posibil ca tu să nu mai fii niciodată tânărul student din Piacom, curios să vadă „cum e să fii disident"; şocul psihic la care tocmai te-am supus va avea repercusiuni profunde asupra personalităţii tale.

— Na, bea asta, zise Bob, pentru a risipi efectele Băuturii.

Sahel închise instinctiv buzele, apoi, amintindu-şi de lama de metal introdusă cu forţa între dinţii săi, deschise timid gura: Bob îl făcu să înghită dintr-o dată zece centilitri dintr-un excelent alcool. Gâtul îi luă foc şi incendiul i se propagă de-a lungul venelor. Durerile vagi pe care începea să le simtă fură împinse la limita extremă a percepţiei. Pleineselve se apropie de el, se aşeză alături, îi înconjură umerii cu braţele şi îl forţă cu blândeţe să se lase pe spate. Sahel nu rezistă – abandonul unei copilării regăsite – puse capul pe genunchii şefului Nocturnilor. Oftă îndelung, se eliberă de nelinişte. Ceilalţi îl înconjurară.

— Mai întâi, ţi-l prezint pe Bob şi pe Gunther, care te-au primit într-o manieră puţin mai brutală. Ei sunt creatori liberi, refuză să se supună legilor estetice ale Piacom-ului, limitându-se la imitarea trecutului; pentru a trăi, ei brăzdează drumurile abandonate şi fac schimb de mărfuri, ştii, piese rare pentru colecţionari, pe care le adună din satele părăsite. Ceilalţi sunt zipi: cultivă pământul, ici şi colo, în toate regiunile în care guvernul secret nu poate să-l ajungă.

Acest discurs părea ieşit de pe o bandă magnetică fără sfârşit, reluată continuu în mass-media. Ca toţi locuitorii Piacom-ului, Sahel, precaut dar imaginativ, visa des la cealaltă parte a oglinzii, gândindu-se că nu existau cu adevărat feţe ascunse ale realităţii. Disidenţii fuseseră

inventaţi pentru a face persoanele mari să se îngrozească, existenţa lor fiind improbabilă. Asigurările date de Pleineselve acţionară asupra lui ca un balsam.

— La începuturi, după închiderea frontierelor, eram gastrolog; anchetatorii m-au întemniţat pentru o afacere veche, o istorie despre timp de muncă depăşit. Făcusem mai mult de cincisprezece ore de practică medicală într-o singură lună; atentasem astfel la securitatea muncii. O şansă, fără de care aş fi încă, probabil, în interiorul sistemului. Au vrut să mă trimită la reeducare psihologică, dar am reuşit să fug. De atunci, străbat Piacom-ul, predicând emanciparea şi revoluţia. Realizez opere colective împreună cu povestitori, pictori, cântăreţi, muzicieni, creatori de toate soiurile, pe care îi întâlnesc în decursul călătoriilor mele. Vorbesc de lumea pură, de civilizaţia sălbatică; improvizez acţiuni pentru a-l distra pe zipi sau pentru a-l converti pe cei bătuţi în cap ca tine, care îşi iau într-o zi câmpii fără un motiv anume. Îi adun pe lângă mine pe cei care vor să facă parte dintre Nocturni.

Toată acea furie pe care Sahel o simţea urcând în sine de când îşi descoperise dragostea pentru Elsa găsea un sprijin în ura pe care aceste fiinţe libere o purtau civilizaţiei Comunităţii. Încrezător deodată, uşurat, îl întrebă pe Pleineselve:

— Dar adineauri, când aţi procedat la schimbarea mea?

— Vrei să ştii dacă ai fost cu adevărat schimbat, dacă ai devenit unul dintre noi? Poate. Drogul pe care l-am folosit pentru a te sugestiona permite eliberarea anumitor instincte profunde; îţi provoacă transformarea psihică şi morală pe moment. Astfel, din primele ore după ce ai leşinat, ţi-ai materializat în vise o imagine interioară şi secretă a ta însuţi care trebuia să iasă la suprafaţă puţin câte puţin. Dacă acum nu-ţi aminteşti nimic, e puţin probabil ca subconştientul tău să fie modificat.

— Mai spune-mi, care sunt Nocturnii de care vorbeşti?

— Înainte de închiderea frontierelor, era un partid revoluţionar care propovăduia abandonul Terrei. Partizanii săi spuneau că oamenii ar trebui să se avânte în noaptea spaţiului pentru a descoperi în explorarea universului sensul existenţei.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Cei care nu au fugit spre ţările Ex-comunitare au fost executaţi de către guvernul secret. Eu am decis să continuu lupta.

— Deci, eşti ultimul dintre Nocturni?

— Sau primul, dacă reuşesc să ating scopul pe care ei îl urmăreau.

Pleineselve îşi încrucişase braţele: în picioare, bondoc, cu umerii pătraţi, avea un corp care îi demonstra originile ţărăneşti. În ciuda aparentului idealism al spuselor sale, şeful Nocturnilor era cu siguranţă un materialist, decis să-şi atingă scopurile. Nu se găsea aici o ciudată contradicţie? Căci, cum să nu-l etichetezi drept visător pe cel care-şi închipuia că va trece într-o zi graniţele inviolabile ale Piacom-ului, pentru a cuceri spaţiul? Această înclinaţie spre himere se vădea în expresia binevoitoare a ochilor de un albastru-lăptos, aproape incolor, şi în blândeţea mătăsoasă a feţei încadrate de păr blond şi scurt. Da, trăsăturile fizionomiei sale dezminţeau aspectul aspru al corpului.

Sahel aruncă o privire spre zipii adunaţi în jurul lui Pleineselve, pe care îl sorbeau din ochi; sprijiniţi cu spatele de trunchiurile gigantice care mărgineau autostrada, ei păreau figurinele din ceară ale unor oameni sălbatici, din acelea care se pot vedea în muzeele de etnologie, prea goale, prea tăbăcite, prea păroase. Dacă îi observai cu atenţie, asemănarea dispărea. Sahel îşi reprimă cu violenţă această impresie care se datora influenţei tatălui său, tendinţei sale bolnăvicioase de a fi suspicios şi de a înlocui universul real cu unul propriu, inventat. Dar natura era acolo, omniprezentă, puternică, plină de viaţă; mirosurile de seve şi de muguri îl agresau; ca şi întinderea acelui tufiş

de forsythia, ce-l înconjurase cu florile sale ca nişte stele galbene. Da, viaţa palpita de jur împrejur! Ce contrast cu vegetaţia mohorâtă a câmpurilor artificiale de care avea el grijă! Aici totul părea însufleţit: un delir de vrejuri luând cu asalt buştenii, o nebunie de frunze verzi-albăstrui părând nişte nori banali deasupra unui pat luxuriant de flori, o multitudine de culori, de forme, o bogăţie nesfârşită... La Royan, monotonia perfecţiunii de frunze şi fructe, sinistra regularitate de plante ordonate, erau limitate, forţate. Viitorul său se contura acum cu claritate, trebuia să părăsească această lume sufocantă. Un destin pe care trebuia să şi-l asume.

Ca şi cum îi urma firul gândurilor, Pleineselve îl întrebă:

— Eşti student la agronomie, nu-I aşa? Nu ai remarcat de curând fenomene ciudate pe câmpurile artificiale? Nu ştiu, o diminuare a vegetaţiei, spre exemplu?

Sahel fu surprins de întrebare. Frunza de căpşun degradată îi păru un indiciu prea slab pentru a răspunde afirmativ. Îl întrebă la rândul său asupra sensului acestei întrebări. Şeful Nocturnilor răspunse foarte evaziv, bombănind ceva despre încetinitoarele temporale şi posibilele lor efecte asupra structurii timpului. În faţa unei asemenea reticenţe, Sahel nu insistă, dar promise că-l va informa pe Pleineselve dacă va descoperi un semn nou.

A doua zi, la ora şapte, Gunther îl luă pe Sahel pe motocicleta sa. Fură opriţi de către o altă bandă de disidenţi, aceea a Sylviei Le Cloec'h. Această femeie, extraordinar de înaltă, îl supuse unei serii de întrebări despre tatăl său şi despre apropiaţii lui, la care i se păru potrivit să răspundă sincer. Apoi, spre seară, Gunther îşi opri motocicleta nucleară la câţiva kilometri depărtare de Isle Abeau. Un soare proaspăt de primăvară aureola oraşul.

— De aici, trebuie să mergi pe jos. Poliţia patrulează în zonă şi nu ţin deloc să fiu văzut. Nu mai am buletin encefalografic şi nu vreau să fiu marcat.

— Cum marcat?

— Când prind un disident, îi introduc o mică celulă emiţătoare în corp. După asta, el nu mai este cu adevărat liber. Pot să-l găsească când vor şi să-l repereze chiar şi în staţiunile de vacanţă în care folosirea buletinelor nu este obligatorie.

— Din acest motiv, a râs Pleineselve când i-am jurat că nu vă voi denunţa?

— Practic, guvernul secret îi controlează pe toţi cetăţenii Piacom-ului, chiar şi pe disidenţi. Când aceştia din urmă nu sunt în lagărul de reeducare psihologică, ei sunt supravegheaţi în natură. Câteodată, când devin periculoşi pentru securitatea statului, dispar fără a lăsa vreo urmă. Există un mic dezintegrator în celula emiţătoare!

Gunther îşi privi mâna înmănuşată, în tăcere, aşteptând ca vorbele sale să producă efectul scontat asupra lui Sahel. Adăugă:

— Înţelegi acum pentru ce un Nocturn nu trebuie să facă nici cea mai mică imprudenţă. Dacă vrea să fie eficace, e necesar să nu se facă remarcat.

Apoi îi arătă intrarea unui culoar de aerisire care comunica cu căile subterane de circulaţie.

— Pe acolo drumul este sigur; tot pe aici trece şi cea mai mare parte a celor care îmi cumpără antichităţile.

*

Simon Cessieu se afla în apartament. În bătaie de joc, înainte de a-l înfrunta, Sahel îşi împinse în spate fundul său plat şi alungit; în ciuda eforturilor, nu izbutise niciodată să-şi dezvolte nici umerii, nici pectoralii; avusese întotdeauna această siluetă fragilă de adolescent, încadrată de o claie de păr des şi ondulat. Ce păcat că Pleineselve nu distrusese aceste trăsături anoste şi nu-l înlocuise ochii albaştri, prea mari, cu alţii mici, negri şi strălucitori, nasul insignifiant cu unul agresiv şi, în sfârşit, aerul său de îngeraş renascentist cu o mutră acră! Să semene tatălui său, de exemplu, care

se impunea în faţa semenilor prin buzele sale groase, prin pielea pătată de pistrui, prin faţa lătăreaţă şi spatele puternic. Cum să te afirmi când oamenii te privesc cu aceeaşi înduioşare amuzată cu care tratează copiii? Ce păcat că Nocturnii nu-l transformaseră cu adevărat!

Văzându-l pe Sahel intrând în biroul său, Cessieu fu surprins: de câţiva ani, orice contact cu fiul său fusese întrerupt. Nu încercase nici măcar să analizeze cauzele acestui lucru, nici să arunce vina asupra cuiva pentru asta. Astfel pironit în mijlocul camerei de o excesivă austeritate, Sahel avea aerul unui animal privat brusc de mediul său ecologic; părea să aibă dificultăţi cu respiraţia. El întrebă cu o voce slabă:

— Ai câteva clipe libere?

— Da, la loc.

Simon afişa expresia lui cea mai conciliantă; chiar dacă se aştepta la încă o catastrofă, îşi promisese să-şi păstreze sângele rece; dorea să detensioneze total raporturile cu fiul său.

Sahel refuză invitaţia şi rămase în picioare în faţa biroului, confecţionat dintr-o singură placă groasă de plastic, suspendat antigravitaţional la şaptezeci de centimetri deasupra solului. Simon întrerupse dictograful şi-şi împinse biroul într-o parte. Se instală liniştea.

— Ai diploma de agronom în buzunar?

— Din contră, cred că s-a dus dracului.

Înfruntarea fusese prea scurtă pentru a fi semnificativă. Simon îl cântări pe Sahel cu coada ochiului: acesta se transformase într-un adversar redutabil, progenitura dorea să provoace o luptă pentru a prelua puterea. Simon nu se mai simţea de mult cuprins de sentimentul patern; va trebui să joace un rol pentru a-şi disimula indiferenţa. Cea mai mare parte a timpului, căuta să pară în faţa fiului său îndrumătorul liberal al conştiinţei unui adolescent în plină transformare; se străduia să creadă în personajul său chiar şi când era singur. Se temea că altfel va uita într-o bună zi

că era tatăl lui Sahel. Această atitudine data de la despărţirea lui de Elsa. Ce devenise educatorul plin de scrupule care ţinuse să supravegheze zi de zi intrarea în viaţă a copilului său?

— Dusă dracului, cum dusă dracului? Eşti obosit, te-ai plictisit?

— Nu, nu mai vreau să continuu, toate astea nu folosesc la nimic.

— Cum, la nimic? Tu crezi că a învăţa să produci hrană nu serveşte la nimic! Explică-te.

— Nu să-i hrăneşti pe oameni contează, ci să le explici pentru ce mănâncă.

O scurtă lucire de tristeţe umbri privirea lui Simon, în timp ce dădea glas unei iritări amuzate:

— Abureală filozofică, îmi dau seama.

Această reflecţie îl făcu să spumege de furie pe Sahel. Înaintă câţiva paşi de-a lungul camerei, pentru a se calma.

— Poţi să-ţi baţi joc de mine, nu te împiedic, această lume este găunoasă ca o scorbură, iar Piacom-ul duhneşte a moarte.

Fără a exagera importanţa celor spuse de fiul său, Cessieu îşi luă un răgaz să reflecteze înainte de a răspunde.

— Ce poţi să reproşezi Piacom-ului? Condiţiile sale de muncă excepţionale, nivelul de viaţă ridicat, realizările tehnice fără număr şi siguranţa existenţei pe care o oferă? Şi nu amintesc ca exemplu decât timpul încetinit! Deci, spune-mi, ce nu merge, în opinia ta?

— Ai dreptate, dar uiţi de informatorii care împuiază capul oamenilor cu propaganda lor guvernamentală, de cei care fac sondaje de opinie, care raportează totul la medie, de anchetatorii care supraveghează cele mai mici gesturi ale cetăţenilor, fără a mai pune la socoteală comisarii poluării, care impun o igienă şi o siguranţă exagerate. Piacom-ul reprezintă, într-adevăr, o frumoasă performanţă, este primul stat din lume în care este imposibil să te sinucizi!

— Cum poţi să spui asemenea lucruri? Uiţi fără îndoială că este în acelaşi timp şi primul stat din lume în care cultura ştiinţifică este atât de armonioasă, în care muzee, biblioteci, cinemateci, săli de conferinţă permit tuturor să aprecieze arta trecutului!

Tatăl său căzuse în capcană, Sahel o prevăzuse; căpăta acum confirmarea. Odinioară, crezuse că Simon nu fusese înşelat de societate şi că se amăgea singur în privinţa scopurilor pe care trebuia să le urmărească. Când înveţi să trăieşti într-un anumit fel, e dificil să te dezveţi apoi, şi e şi mai dificil să-l conteşti; Sahel înţelegea. Dar ceea ce refuza era incapacitatea de a-şi înlătura masca pentru a se examina cu obiectivitate. Chiar şi pentru o singură dată, tatăl său ar fi putut să o facă, aşa ca altădată, cu umor. Pasiunea care îl anima pe Sahel scăzu brusc; pe un ton disperat, el preciză:

— Asta aperi tu, să trăieşti vegetând, absenţa creativităţii, abolirea cercetării ştiinţifice? Piacom-ul este un frumos muşuroi de cârtiţă, în care individul este întemniţat în confortul imbecil de care vorbeşti. Am devenit dispozitive în care hrana este introdusă printr-un capăt şi eliminată prin altul. Dar ce rezultă din această trecere? Nimic. Nici o transformare nu se produce cu această captare de energie. Nu crezi că ar fi de preferat să laşi cetăţenii Comunităţii să se exprime liber pentru a inventa arta de astăzi?

— Nu, şi o ştii prea bine! Toate cercetările întreprinse pe plan plastic, muzical şi literar, la sfârşitul secolului XX, au condus la o gigantică decadenţă. Toate formele de artă au dat faliment, fiind anihilate de revoluţia antiestetică. Creaţia umană şi-a demonstrat astăzi limitele, începând cu delirul vizionar al unui Joyce, al unui Picasso sau al unui Varese; nu mai este nimic de adăugat! Crede-mă, este mai sănătos să-ţi petreci viaţa reflectând asupra unui Caravaggio sau a unui Rauschenberg decât să încerci să inventezi o pictură nouă.

Lui Sahel îi fu milă de tatăl său: nu era niciodată un lucru bun să-i dovedească înfrângerea, chiar dacă ea servea demonstraţiei sale. Merse spre spatele încăperii, făcându-şi încălţările vechi, de piele, să scârţâie, încălţări furate dintr-un muzeu. După ce ajunse aproape de o fereastră falsă, decorată în stil oriental, se întoarse.

— Cum se poate să decidem într-o zi să oprim evoluţia? Tu eşti dovada vie a sclerozei Piacom-ului! Cei ca tine au oprit creaţia, au stricat limba, au făcut legi pentru timpul liber, au distrus personalitatea. În numele ordinii şi al echilibrului, aţi condamnat populaţia Piacom-ului la somn! De ce nu aţi stabilit şi condiţiile meteorologice o dată pentru totdeauna? De ce nu aţi interzis mutaţiile genetice la viruşi? De ce nu aţi produs hrană în pilule şi copii în eprubetă? Invenţia timpului încetinit este totuşi un simbol, ne vom fosiliza în timp, corpurile noastre vor rămâne imprimate pentru totdeauna într-o secundă eternă, precum amoniţii într-un strat de calcar.

— Nu eşti primul care refuză societatea în care trăieşte, sărmanul meu Sahel. Dar te sfătuiesc să nu răspândeşti aceste idei; influenţa mea nu va fi suficientă ca să te scape de reeducarea psihologică. Asta dacă nu eşti capabil încă să propui o soluţie viabilă de înlocuire a acestei societăţi. Distrugi ca toţi răzvrătiţii, dar eşti incapabil să construieşti.

— Nu mai doresc nimic pentru Piacom. Ceea ce vreau este să plec, să scap de aici, nu pot să mai respir!

— Vrei să te alături disidenţilor? Eşti nebun!

— Nu, vreau doar să ies din Piacom, vreau să trăiesc lângă oameni liberi, lângă indivizi, nu lângă mumii!

Chiar şi numai la această idee lui Simon i se făcea rău. În afara Piacom-ului nu se găsea nimic. Niciunde pe restul globului nu se găsea nimic care să poată să devină obiectul unui ideal; peste tot oamenii se supuneau instinctelor primare. Idealul era Piacom-ul, singurul loc în care individul nu se va mai confrunta niciodată cu natura oribilă!

Cessieu era sincer mişcat de atitudinea fiului său. Ghicea intensa lui debusolare, ar fi vrut să-l ajute; dar distanţa care-l separa nu putea fi umplută prin nici un dialog. Era cel din urmă moment al relaţiei lor; dacă nu va reuşi să-l atragă de partea sa pe Sahel, îl va pierde pentru totdeauna. Nu asta îşi dorise în adâncul sufletului? Atât de adânc, încât nici nu îndrăznise să o formuleze? Simon Cessieu se simţea obosit, foarte obosit, şi nu reuşi să-şi reţină un căscat.

— Te plictisesc, fără îndoială, comentă Sahel. Singurul lucru care te mai interesează este să măreşti beneficiile Companiei.

Simţind că situaţia se deteriora iremediabil, Simon se decise să-l grăbească sfârşitul.

— În loc să-l critici pe aceia care se devotează binelui public, ai face mai bine să munceşti pe brânci pentru a-ţi obţine diploma. Sau, nu ştiu, să-ţi găseşti o prietenă. Dacă vrei, îţi ofer un contract.

Sahel tresări. Simon îl privea cu o inocenţă prefăcută. Oare ştia că dragostea lui pentru Elsa acţionase ca un detonator?

— Nici măcar asta nu poţi să-mi oferi, căci o iubesc pe Elsa.

— Elsa! Care Elsa?

— Elsa van Leyden.

— Eşti nebun, într-adevăr nebun! N-ai nici o şansă cu ea. Este incapabilă să iubească pe cineva, nu se iubeşte decât pe ea însăşi.

Simon dădu din cap, respirând sacadat. Această disperare comică sfârşi prin a-l exaspera pe Sahel.

— Ce ştii tu? Ce drept ai s-o judeci pe Elsa? Ai iubit vreodată?

— Te iubesc, Sahel, şi am iubit-o pe Elsa.

— Nu e adevărat! Nu e adevărat!

Fără a face nici un gest pentru a-l reţine, Simon Cessieu îşi privi fiul dispărând în spatele uşii culisante, împărţit între emoţia profundă pe care această scenă i-o provoca şi

uşurarea de a vedea că se termină, în sfârşit; căci, dacă ar mai fi durat, directorul Companiei timpului încetinit ar fi sfârşit prin a-şi da pe faţă un început de suferinţă. Şi, de când se despărţise de Elsa, jurase că nici un sentiment nu-l va mai atinge niciodată.

Sahel coborî în grabă scările pline de praf, pe care nimeni nu le mai folosea, şi ţâşni pe trotuarul gol ca de obicei. Soarele elegant se juca de-a v-aţi-ascunselea cu nişte nori drăguţi, gri-deschis. Tânărul se grăbi spre o mică junglă de conifere şi se aruncă urlând în ramurile lor, până când durerea fizică o întrecu pe cea psihică.

CAPITOLUL 10

Léo Deryme îl contempla pe omul întins pe pat; avea trăsături fine, parcă prea fine, şi, mai ales, un nas subţire, uşor cârn, cu nări desenate delicat. „Eleganţa celor două cercuri care formează pometii este în acord cu arcadele sprâncenelor. Este mult prea frumos pentru un locuitor al Piacom-ului. Pentru a ne proteja unitatea etnică, nu am lăsat străinii să se amestece. Suntem o rasă degenerată.”

Acest om venea într-adevăr din Ligă? Léo se îndoia încă de asta. Totuşi, avea mai multe dovezi sub ochi; veşmintele pe care le purta necunoscutul nu puteau în nici un fel să provină din Comunitate şi, în plus, acest om nu avea buletin encefalografic. Nu, cu siguranţă, fusese trimis ca răspuns la mesajul său, mesajul pe care Léo Deryme îl expediase cu multă vreme în urmă.

Mult timp, atât de mult timp! Acel Léo Deryme care aruncase o sticlă în mare nu mai era acelaşi personaj care se găsea astăzi în acest apartament. Mai mult de cincisprezece ani îi separau.

Şi totuşi, în fiecare seară de la acea dată, Léo Deryme, creatorul de vise, ieşea pentru a pândi sosirea unui mesager. La început, îşi pusese atâtea speranţe în acest apel lansat către restul lumii, încât era sigur că va primi un răspuns. Anii trecuseră, el nu renunţase încă şi-şi făcea în mod regulat pelerinajul nocturn, ducându-se către locul de întâlnire pe care-l fixase în apropiere de storcătorul de fructe din piatră. În paralel, evoluase: devenise unul dintre preoţii noii religii a viselor, temerile sale se amestecaseră cu speranţe. Adepţii săi se înmulţiseră, peste câţiva ani vor putea să se împotrivească împreună guvernului secret, pentru a nărui acest zid dement pe care Piacom-ul îl construise pentru a se izola de restul lumii, şi pentru a distruge instalaţiile de timp încetinit.

Sosirea omului Ligii era, deci, inoportună. Ea punea în pericol religia moscheelor. Dacă anchetatorii sau politicienii erau atenţionaţi că un creator de vise proteja un spion al ţărilor Ex-comunitare, guvernul secret ar fi putut să folosească asta drept pretext pentru a interzice religia, a-l persecuta adepţii şi a-l exila preoţii. Riscul era mare: solul Ligii scăpase în mod miraculos de anchetatori, dar fusese cu siguranţă reperat de reţeaua de supraveghere encefalografică. Cum oare supravieţuise atacului armelor neuronice? Chiar dacă scăpa teafăr, personalitatea sa era probabil atât de profund atinsă, încât Léo nu-l mai credea capabil să-şi ducă la bun sfârşit misiunea.

Atâta vreme cât va fi fără cunoştinţă, omul nu risca nimic. Când va ieşi din comă, Léo îl va interoga pentru a cunoaşte gradul leziunilor mentale. În cazul în care se dovedea irecuperabil, preotul îl va face să dispară; dar, dacă rezistase armelor neuronice, trebuia să-l ascundă. Prin intermediul sondorului, comitetul central cunoştea ultima sa localizare; cercetările nu vor întârzia când se va observa dispariţia lui; era posibil să se scurgă mai multe zile înainte ca ele să fie întreprinse, căci oamenii de la Ordine şi Informaţii îşi făceau puţine griji faţă de un individ atins de

armele neuronice; acţionau mai rapid, în general, pentru un disident. Când îşi vor da seama însă că frontierele Piacom-ului fuseseră violate, vânătoarea va fi necruţătoare!

O uşoară contracţie apăru pe obrajii străinului. Deryme îi injectase doze masive de reconstituanţi nervoşi; dacă rezistase scurtcircuitului dintre conştient şi inconştient pe care armele neuronice îl provocau, aceste droguri îi vor accelera restabilirea.

Când se trezise din knock-out-ul cauzat de străin, Léo îl văzuse pe acesta alergând în cerc în jurul clădirilor; trebuise să acţioneze repede, căci străinul îşi însuşise buletinul său. Se ascunse, şi atacul surpriză îi reuşise.

Fiindcă apartamentul său era supravegheat, Léo Deryme nu putea să aştepte răbdător până la trezirea spionului Ligii. Făcea parte din acel gen de creatori de vise care erau ţinuţi în mod constant sub observaţie. Să-l ducă la moschee? Era o soluţie provizorie, dar eficace. Guvernul secret nu mai păzea în mod ostentativ bisericile, pentru ca astfel să-l îmbuneze pe adepţii acestora care votau încă pentru el.

Să transporte corpul era uşor. Deryme fixă câteva compensatoare de gravitaţie sub subsuoarele şi sub coapsele celui adormit; toată lumea poseda asemenea aparate de rezervă, căci, în Piacom, nu mai exista mână de lucru pentru a efectua treburile murdare de când muncitorii străini fuseseră expulzaţi. „Cu cât mai mulţi străini, cu atât mai mult rasism”, fusese sloganul campaniei în favoarea acestei măsuri. Îşi echilibră forţele pentru a-şi face corpul să stea drept, în picioare, şi, prinzându-l de mijloc, coborî prudent spre traficul subteran. La această oră din noapte drumurile erau goale; fu o bagatelă să aşeze bărbatul în cel de-al doilea fotoliu al vehiculului şi să plece fără ca cineva să-l remarce.

Lui Deryme îi era scârbă să parcurgă această lume întunecată şi anonimă a subteranelor. Oamenii păreau să fugă în linişte de cine ştie ce nenorocire; în general, el

parcurgea acest traseu la suprafaţă şi pe jos. Copacii subteranului defilau ca nişte umbre chinezeşti în lumina de chihlimbar, iluminaţi din timp în timp de sclipirile panoului indicator.

*

Era vorba de disperarea, de sentimentul de singurătate cu care Deryme îşi trimisese mesajul? Numai în parte. La cinci ani după votul izolaţionist, Léo intrase în cel de-al douăzecelea an de viaţă. Tocmai îşi obţinuse diploma de electronist. O ciudată pasiune îl anima, legată de maşini; îi plăcea să studieze mecanismele complexe şi simţea un fel de beţie să le amelioreze planurile. Fiu al unui muncitor-consilier, afişa un cult pentru tatăl său, filozof autodidact, care îl crescuse în credinţa scientistă. Tot ceea ce nu era marcat de tehnică era fără valoare pentru el.

Iată pentru ce participase la persecuţiile conservatoare ale anilor de nebunie care urmaseră închiderii frontierelor: fuseseră dezbrăcaţi poeţii pentru a-i masturba, fuseseră mânjite în verde picturile conceptuale, fuseseră decoraţi cu cârnăciori scriitorii al căror stil părea de neînţeles, fuseseră spălaţi în public cineaştii blestemaţi, fuseseră tatuaţi realizatorii de televiziune de avangardă. Orice tentativă de inovaţie fusese în mod sistematic batjocorită de către critică, ridiculizată de cântăreţii care abundau pe programele holovizate ale statului. Din contră, se venera tot ceea ce data de mai mult de zece ani. Deryme îşi amintea cu emoţie de acea epocă în care viaţa era publică, în care pieţele şi bulevardele tuturor oraşelor Comunităţii erau pline de oameni. În acel timp, viitorul Piacom ului părea roz, referendumul izolaţionist condusese la crearea unei civilizaţii utopice, un soi de anti-Babel în care toate fiinţele se înţelegeau, căci vorbeau aceeaşi limbă şi împărtăşeau aceleaşi păreri.

Rapid, o dată cu instalarea cabinelor de timp încetinit în apartamente, cu apariţia ferestrelor-ziduri, această viaţă publică se atenuase, apoi încetase. Trebuia să se evite înainte de toate să se piardă minute în afara câmpului încetinitorului temporal. Evoluţia fusese rapidă: după numai cinci ani, entuziasmul se stinsese brusc; chiar şi aceia care nu aveau mijloacele necesare ca să-şi permită o cabină se închideau, zidind ferestrele, pentru a-şi închipui că posedă un încetinitor. Indivizii care refuzaseră felul acesta de viaţă se ascundeau pentru a evita informatorii şi pe cei care făceau sondaje de opinie, ce doreau cu orice preţ să-i convingă. Oraşul devenise mut şi orb.

Cu cât nivelul economic al cetăţenilor creştea, cu atât ei acumulau tot mai multe bunuri de consum şi, în ciuda înaltei fiabilităţi a materialelor, numărul defecţiunilor era tot mai mare. Casta reparatorilor se constituise ca stat în stat. Léo Deryme, plictisit de rolul solitar din fabrica de componente electronice, se recalifică şi deveni reparator. Această meserie îi părea a fi mai în armonie cu testamentul spiritual al tatălui său. Spera mai ales să restabilească contactul cu ceilalţi oameni.

Pătrunzând în casele cetăţenilor datorită meseriei, înţelese imediat ce distanţă îl separa de aceşti egocentrişti introvertiţi, care se închideau în apartamentele-fortăreţe, înconjuraţi de aparate perfecţionate.

Câteva luni mai târziu, euforia lui Deryme lăsase loc melancoliei, apoi furiei. Renega acum această ştiinţă care conducea cele treizeci de naţiuni la falimentul idealului lor umanitar.

La început, îşi construise un proiect vag de a-şi exprima ura, dar nu descoperise mijlocul de a o face: viaţa publică dispăruse. Era imposibil să alertezi un membru al guvernului, nimeni nu-l cunoştea, identitatea lor era ascunsă de un cod cifrat. Astfel, populaţia Piacom-ului nu mai vota pentru oameni, ci pentru idei. Era imposibil, de asemenea, să stabileşti un program şi să-l supui sufragiului

universal pentru doi ani de zile, cum făceau toţi cei care erau aleşi; ca să reuşească asta, Deryme ar fi trebuit să cunoască un anumit număr de elemente cheie, deci, să aibă acces la surse de informaţie guvernamentale pentru a propune un plan coerent.

Deryme era disperat. Dacă nu putea să convingă cetăţenii Piacom-ului, trebuia măcar să avertizeze restul lumii de complotul care se uneltea împotriva unei părţi a omenirii. Când cabinele vor echipa toate apartamentele, admiţând că se va ajunge să se întindă câmpul încetinitoarelor temporale şi asupra uzinelor, a locurilor publice, a transportului în comun, Deryme se gândea că se va produce un fenomen de nebunie colectivă, care risca să atragă toţi membrii Piacom-ului într-o letargie echivalentă cu moartea.

Într-o zi, pe când se găsea într-un centru de recreere, în sudul Britaniei, Léo Deryme îşi imagină procedeul sticlei aruncate în mare, apoi puse la punct cu grijă textul mesajului şi îl lăsă să alunece în apele întunecate ale refluxului.

*

Îşi trecu mâna prin părul negru pentru a-şi aranja şuviţa care-l căzuse pe ochi. La această oră nu se găseau în moschee decât câţiva oameni adormiţi, întinşi pe paturile suspendate în spaţiu. Deryme îl aşeză pe omul din ţările Ex-comunitare în aceeaşi poziţie; astfel instalat, nu se temea deloc că va mai putea fi identificat; nimeni nu îndrăznea să deranjeze o iniţiere într-o biserică a religiei, nici măcar un poliţist.

După drogurile pe care i le administrase, spionul Ligii se va trezi peste câteva ore. „Dacă se va trezi”, se gândi el. „Începând de acum, trebuie să găsesc o soluţie pentru a-l proteja; dar, înainte de toate, trebuie să cunosc sensul exact al misiunii sale.”

Cu o singură mână, Deryme apucă un alt pat şi-l instală. Stabilizatoarele gravitaţionale îi permiteau să regleze poziţia acestuia în funcţie de cea a visătorului. Apoi îşi puse casca amplificatoare şi se strădui să se destindă. Léo materializă imediat o primă imagine în penumbra moscheii: ea reprezenta un ţinut fierbinte, un deşert pe malul mării. Nisipul alb al dunelor plajei se împreuna cu albastrul tandru al apei. Preotul se găsea într-un peisaj drag străinului.

Deci, cu prudenţă, încercă să stabilească comunicarea cu acesta. Un soare roşiatic arunca raze strălucitoare, pale de vânt ridicau dunele, valurile ţâşneau la peste patru metri. Léo aşteptă ca uraganul să se liniştească: dacă dorea să stabilească un contact, trebuia să aibă răbdare.

CAPITOLUL 11

„Oricât de departe vei ajunge, chiar şi în gaură de şarpe, armele neuronice din Piacom tot te vor atinge.” Privind cerul înceţoşat, Sahel încercă să-şi imagineze acest formidabil zid de apărare. Aceşti nori simbolizau dorinţa sa de libertate. Cu numai o săptămână în urmă, l-ar fi privit în bătaie de joc pe cel care i-ar fi destăinuit viitorul lui proiect de a fugi în afara frontierelor Comunităţii; sigur, el se credea impulsiv şi pasional, dar se supunea cerinţelor raţiunii.

Din fragedă pruncie, orice locuitor al Piacom-ului ştia care va fi locul său în societate şi, deşi fusese mai întâi educat de tatăl său, Sahel fusese ulterior condiţionat ca să devină agronom urban. În ciuda acestei formidabile condiţionări, voia totuşi să abandoneze totul; decorul său interior se prăbuşise, ţâşnise o scânteie, Elsa! Ea era adevărata cauză a ceea ce urmase. Sahel realiza că îşi

pierduse uzul raţiunii, pasiunea îl intoxica; devenise chiar incapabil să gândească, să pună la punct un plan eficace pentru a o convinge pe Elsa să fugă cu el. Totuşi, el privea această schimbare cu entuziasm, fiind sigur că-şi va atinge scopurile, datorită mişcării pe care o va crea.

Să ajungă în Ex-comunitare era singurul proiect demn de o pasiune nebună care-l copleşise vechea personalitate. Atâtea zvonuri circulau despre Ligă! Un lucru era sigur, aceste popoare nu trecuseră prin revoluţia industrială şi ştiinţifică şi primiseră avantajele aduse de noua eră, cu aceeaşi naturaleţe cu care acceptau soarele, prezenţa animalelor, mişcările mării, ritmul sezonier al plantelor. Datorită acesteia construiseră o civilizaţie nouă asupra căreia nu apăsa blestemul absurd al maşinii. Acolo, Sahel va regăsi alături de Elsa gustul aventurii.

În vârstă de doar douăzeci de ani, capitalul său de ani virgini era intact; nu avea nevoie să trăiască de şapte ori mai repede sau să-şi exploreze searbădul univers oniric; dorea să inventeze ceva complet nou – sau care măcar nu exista în Piacom – o dragoste care să nu semene cu legăturile călduţe care îi uneau pe bărbaţii şi pe femeile Comunităţii. Elsa va înţelege, Elsa îl va urma, nu va putea să reziste la atâta frumuseţe.

O vioiciune încântătoare îi însoţea paşii; traversă rapid esplanada de flori unde era jungla de arbuşti de magnolie, de cireşi şi de pruni, care îşi împrăştiară petalele în cascade.

Sahel se gândise mai întâi să o ducă pe Elsa la Pleineselve, pentru a împărtăşi viaţa zipilor, dar această soluţie nu-l satisfăcea pe deplin. Deşi duceau o existenţă total diferită de aceea a orăşenilor, şi aceşti oameni făceau parte din sistem; ei reprezentau reversul Piacom-ului, dar aparţineau totuşi Comunităţii. Ceea ce trebuia făcut era să traverseze frontiera, să treacă dincolo pentru a descoperi lumea. Aceste graniţe aveau reputaţia de a fi inviolabile. Această reputaţie nu fusese uzurpată? În copilărie, Sahel

văzuse baloane antigravitaţionale, roz-bombon şi verzi – pe care le umpleau cu apă pentru a celebra în fiecare an aniversarea Piacom-ului – strălucind sub cerul liber sub efectul razelor laser. Şi ploaia multicoloră care acoperea trotuarele! Dar acel timp era depăşit, acum spectacolul era transmis prin intermediul holoviziunii.

Odinioară, chiar şi păsările mureau la înălţime, luând foc deodată în cer, fiind lovite de reţeaua de protecţie frontalieră.

*

Dar aceste accidente se răriseră; ele se datorau animalelor care veneau din exterior. Aici, ornitologii sedentarizaseră speciile migratoare şi condiţionaseră răpitoarele care zburau la înălţime să vâneze în straturile mai joase ale atmosferei. Nimic nu mai perturba ordinea obişnuită. Totuşi, la frontiere, zidul de apărare mai era eficace?

Imaginându-şi imposibile discursuri, Sahel se apropie de clădirea în care locuia Elsa, ce se afla lângă vechea Universitate de Botanică. Tânărul îşi amintea de timpul când urmărea creşterea plantelor pe câmpurile oraşului şi teoriile protopolarizării în clădirile construite de Ostermeyer. Era încă prea vulnerabil! În ochi îi apăruseră lacrimi. Piacom-ul copilăriei sale, scump cămin, câte amintiri dragi îi lăsaseră! Elsa! Elsa! Aceste timpuri au trecut.

Începu să alerge, fără să fie nevoie însă, spre clădirea camuflată care se înălţa la trei sute de metri în faţa lui, având o formă cubică. Răsuflând cu greu, se opri în faţa uşii de la intrare: această scurtă cursă fusese suficientă pentru a risipi melancolia căreia îi cedase mai devreme.

Nici o adiere de vânt, norii păreau acum uniţi într-un bloc gri şi compact. Timpul se oprise. Sahel şovăia: se simţea

atât de puternic ancorat în liniştea străzilor goale, încât crezu că timpul va încremeni. Era o iluzie, o simplă iluzie.

Elanul care îl purtase până aici îi scăzu brusc. Dar imaginea Elsei îi readuse forţele. Găsi curajul să folosească cheia cifrată pe care şi-o procurase ilegal. Portarul electronic deschise uşa şi Sahel pătrunse în interiorul imobilului arhaic, în formă de broască-ţestoasă, în care descoperi o scară. Palmierii în ghivece şi mobila existentă dădeau holului un aspect deconcertant. Ezită să urce pe scări, intrând în ascensor.

Dintr-o suflare, se găsi la etajul Elsei. Îşi imaginase de o sută de ori asta, de o sută de ori repetase diferitele finaluri posibile ale acţiunii sale; nici unul dintre ele nu va corespunde probabil realităţii. Sahel îşi va depăşi propriile teorii acţionând. Astăzi, el va învinge inerţia civilizaţiei Piacom-ului. Punând mâna pe unicul buton de sticlă care ieşea din zid, tânărul ştia că imaginea sa va fi proiectată instantaneu în faţa ochilor Elsei. Surâzând strâmb, îşi ciufuli părul cu un gest familiar; ţinuta sa căpătă deodată pentru el o importanţă considerabilă, mai ales picioarele, mâinile şi umerii care nu ştia cum să le ţină. Încercă să-şi compună o atitudine. Dar Elsa nu părea să-l vadă, căci nu dădea nici un semn de viaţă. Vorbi în interfon, cu o voce scăzută, în mod bizar răguşită:

— Domnişoară van Leyden, Elsa, trebuie să te văd, sunt Sahel, Sahel Cessieu, am lucruri importante să-ţi mărturisesc.

Se putea spune ceva mai banal şi mai puţin convingător? Sahel nu mai spera nici un răspuns şi, cedând rapid descurajării, se pregătea să plece. Ce diferenţă abominabilă între actul aşa cum şi-l închipuise el şi realizarea lui! O modulaţie sonoră extrem de ascuţită îi perforă timpanul, apoi frecvenţa sa se diminuă şi se stabiliză la un nivel audibil, ceea ce-l permise să audă sfârşitul frazei pe care Elsa o începuse înainte de a-şi fixa instalaţia de timp încetinit la o poziţie normală.

— ...amuză-mă, Sahel, nu mai am nimic de pierdut, intră deci, vino şi fă-mă să râd.

Total descumpănit de această primire, fără a schiţa vreun gest, Sahel contemplă uşa care se deschise; trebui ca ea să-l prindă de braţ pentru a-l convinge să intre în locul în care, cu numai câteva secunde în urmă, dorea cu atâta ardoare să se afle. Îl instală pe o sofa în formă de caracatiţă pe care Luis tocmai i-o oferise – de un albastru transparent, ea prelungea efectul zidurilor-acvariu până în camera de zi. O lumină caldă şi aurie pătrundea prin faţada clădirii şi se amesteca cu cea azurie pe care o împrăştiau sticla şi apa. Pentru a-şi găsi o preocupare, Sahel se juca mecanic cu unul dintre tentaculele canapelei şi fixa peretele transparent din faţa sa, evitând să o înfrunte pe Elsa. Se lăsă pătruns de legănarea dulce a algelor în interiorul peretelui-acvariu, semănând cu o claie de păr cu reflexe roşcate; un peşte plat ca o lamă, cu margini de un roşu ca focul, dădu o puternică lovitură de coadă şi se îndepărtă în direcţia machetei pe care un efect de perspectivă o făcea plauzibilă, reprezentând patru scafandri tăind o prăjitură cu cremă.

Ca marginile unei răni, buzele roşii şi cărnoase ale lui Sahel, disproporţionate faţă de restul trăsăturilor atât de fine ale feţei, o tulburau pe Elsa. Inocenta prospeţime a tânărului o emoţiona. După separarea de Simon Cessieu, ea avusese atâţia amanţi, încât acumulase experienţa unei curtezane, dar, de când îl cunoscuse pe Llapasset, refuzase orice aventură, fiindcă era mai uşor să respecte un contract comercial decât un angajament pasional.

Astăzi, sentimentele sale se schimbaseră. Altădată, febra amoroasă pe care i-o provoca lui Sahel la fiecare dintre întâlnirile lor o distra. Ea vedea în asta o slăbiciune ereditară; nici chiar declaraţia de dragoste de la piscină nu i se păruse că marcase o nouă etapă în raporturile lor; mărturisirile tremurătoare ale lui Sahel nu o mişcaseră. Acum, în urma cărei schimbări a conştiinţei i se dezvăluia

înclinaţia către tânărul bărbat? Încercarea de a se sinucide prin accelerarea temporală să fi favorizat oare dezvoltarea unei părţi necunoscute a ei însăşi?

Sahel nu mişca, se simţea observat de tânăra femeie şi această atenţie îi paraliza gesturile. De altfel, ce cuvinte, ce dansuri, ce mimică, ce cântece puteau să traducă intensitatea pasiunii care îl anima? Şi chiar dacă ar fi reuşit să exprime ce simţea pentru ea, sentimentul său nu ar fi fost transformat de imprecizia formulării? Cel puţin, secretul comunicării nu rezida în modificarea datorată formulării prin intermediul limbajului şi al gesturilor.

Să pronunţe cele câteva cuvinte care i se perindau prin minte, să vorbească? Se decise, în sfârşit:

— Am venit să te iau cu mine.

Elsa se întoarse spre peretele-acvariu şi murmură:

— Să mă iei? Unde?

— Departe de aici, Elsa, departe de Piacom, în ţările Ex-comunitare!

Ea se întoarse brusc, îl privi fix, prea emoţionată pentru a răspunde, şi apucă o şuviţă de păr pe care începu să o răsucească.

Sahel încercă cu stângăcie să-l explice:

— Îl urăşti pe Llapasset, Piacom-ul te dezgustă, viaţa aceasta te apasă, ai nevoie de altceva, pot să te ajut.

— Astea nu sunt sentimentele mele, ci ale tale.

Sahel alunecă de pe sofa pe gazonul care acoperea solul şi se dădu de-a dura printre flori, în joacă. Apoi se opri, se redresă şi, privind-o fix, îi răspunse:

— Sunt şi ale tale, Elsa. Acest decor o demonstrează. Îţi plac apa, aerul, îţi plac câmpul, pădurea, animalele. Ai părăsit vreodată oraşul? Nu!... Ei bine, eu am făcut-o, am văzut oameni trăind în natură, am văzut arbori, arbori...

Căuta un adjectiv pentru a defini aceşti arbori, nu-l găsi şi se târî până la picioarele Elsei, strigând:

— ...arbori ca oamenii!

Femeia surâse, mişcată de nebunia lui tinerească. Nimic nu era fals la Sahel şi această spontaneitate o emoţiona. Mai avea încă timp să-şi cultive gustul pentru natură? Nu era prea rigidă, prea copleşită de compromisurile vieţii sale pentru a putea de acum încolo să accepte sinceritatea? De la eşecul său cu Simon Cessieu, Elsa nu mai credea în dragoste şi încheiase acel contract cu Llapasset tocmai pentru a-şi bate joc de pasiune. Avea vreo şansă să reuşească alături de fiu acolo unde eşuase împreună cu tatăl?

Dar de ce să nu încerce? De ce să nu-l facă Sahel să creadă că era de acord, că va fugi cu el? Nimeni nu reuşise să treacă de frontierele Piacom-ului. Ce risca dacă se prefăcea că este de acord cu acest tânăr nebun?

— Când plecăm?

Emoţionat, Sahel o strânse în braţe şi o învârti fără încetare, într-o izbucnire de bucurie, lovind pereţii de sticlă, alunecând pe sub scaunele aeriene, sărind pe sub mobile până ce, la capătul forţelor, se trânti pe sol, acoperind corpul tinerei cu al său.

Ea îi simţea pieptul apăsându-l sânii în ritmul sacadat al răsuflării, în timp ce pântecul lui palpita peste al ei. Se simţi cuprinsă de căldură. Cât de lipsite de importanţă îi păreau legăturile fade şi iubirile senile, orgasmele mentale la care Llapasset îi servea doar pentru a le declanşa. Elsa regăsea acea senzualitate brută care se naşte în urma unei atingeri neînsemnate, acel tremur isteric al muşchilor şi al nervilor. Mângâiată, muşcată, linsă de Sahel, care o dezbrăca în acelaşi timp, ea se găsi curând goală, copleşită, dornică de dragoste.

CAPITOLUL 12

„Omul va inventa, în curând, în sfârşit, imobilitatea!”

Simon se trezise, urlând această frază. Gol în baie, el se observa cu detaşarea cu care ar fi studiat un om străin. Nu-l plăceau pielea sa pătată de roşeaţă, umerii şi coapsele bovine, masive, mirosul subsuoarelor, asemănător celui al aramei oxidate, dar se obişnuise cu asta. Singurul element de satisfacţie îl reprezentau ochii de un albastru senin care se potrivea cu părul roşu.

Elsei, totuşi, îi plăcuse această faţă, pe care o lua des între mâinile sale fine; Simon putea să-şi mai imagineze încă apăsarea lor dulce asupra obrajilor săi. Pentru ce trebuise ca pasiunea lor să se sfârşească în nelinişte şi disperare? Mângâie distrat o floare, care tocmai se deschidea, sălbatică, şi o impresie de prospeţime i se imprimă în palmă. Se împliniseră şapte ani de când se despărţiseră, şapte ani de la o mică moarte.

Mărturisirea lui Sahel îi redeschisese rana.

Când o întâlnise pe Elsa, Simon tocmai fusese numit director al filialei franceze a Companiei; ca să-şi marcheze debutul în televiziune, ea decisese să-l intervieveze. În aceeaşi seară chiar, Simon o dusese în apartamentul său, în urma dorinţei liber exprimate a Elsei.

Cât era de pasională şi de graţioasă! Adora să o privească, să-şi încetinească paşii pentru a o vedea mergând în faţa lui, coborând spre căile subterane de circulaţie sau urcându-se în maşină; îi savura chiar şi gesturile cele mai obişnuite. Ah! Ce bucurie spontană o cuprinsese când descoperise fabuloasele colecţii pe care el începuse să şi le constituie.

De şapte ani, Simon evitase să se gândească la acea zi şi la cele care-l urmaseră. Şi iată că Sahel le readusese la suprafaţă.

Elsa se dezbrăcase rapid şi se întinsese pe sofaua aeriană cu o graţie copilărească. El întârziase înainte de a se întinde alături ca să se bucure mai mult timp de

imaginea ei; pe măsură ce observa curbele neformate ale feselor, sexul său grăsuţ ca o pasăre, sânii ca merele, simţea cum i se trezeşte dorinţa. Datorită acestei tensiuni, acestei forţe care îl ameţea, el trăsese concluzia că simte, în sfârşit, o dragoste adevărată.

— Simon, Simon, Simon...

Îi susura numele, i-l mieuna. Se aruncase pe ea. Încercase apoi să o penetreze, fără să reuşească: muşchii vulvei femeii erau atât încordaţi, încât el nu putuse – sau nu îndrăznise – să-şi introducă membrul. După câteva încercări nereuşite, erecţia sa scăzu.

Elsa pusese atunci stăpânire pe sexul lui Simon fără vulgaritate, cu o pudoare plină de umor, şi se străduise să-l excite prin atingeri bucale. Reveniseră în poziţia de a face dragoste, dar Simon se lovise de aceeaşi barieră de muşchi, impenetrabilă. Se despărţiseră cu multă tandreţe.

În timpul lunii care urmase, se văzuseră de câteva ori pe zi şi se străduiseră să facă dragoste; încercaseră poziţii originale, decoruri noi, baroce sau neobişnuite, înspăimântătoare, prizaseră droguri şi consumaseră alcool, fără a-şi atinge scopurile. Simon analizase metabolismul Elsei şi îi dăduse să ingereze tot soiul de produse care trebuiau să-l ajute corpul să se deschidă, să se relaxeze; încercase şi afrodisiace; dar toate se dovediseră sortite eşecului. Nu se îndoiseră nici măcar o dată de pasiunea lor, nu-şi reproşaseră niciodată eşecul. Elsa îl iubea pe Simon cu fervoare, Simon o adora pe Elsa. Conversaţiile lor, reveriile, atitudinile, comuniunea sufletească pe care o simţeau când vizionau împreună un spectacol, plăcerea de a căuta vreun obiect vechi constituiau tot atâtea momente încântătoare, clipe de fericire, fără încetare reînnoite.

Câteodată, după încercări epuizante şi nesatisfăcătoare de a face dragoste, recurgeau la o masturbaţie mută; dar nu găseau în asta decât un motiv suplimentar de disperare.

Într-o zi, Elsa îi propusese să se lase dezvirginată de un alt bărbat, un adorator anonim care îi făcea curte de mai

multe săptămâni. Ea susţinuse că insuccesul pe plan sexual provenea din emotivitatea lor prea mare. Se implicaseră atât de mult şi unul, şi celălalt în actul care trebuia să-l lege, se lăsaseră conduşi de o pasiune atât de intensă, încât nu mai reuşeau să ajungă la orgasm. Elsa se contracta pe măsură ce emoţia o cuprindea, iar Simon nu încerca să o forţeze. O iniţiere cu caracter mecanic va conduce cu siguranţă la decontractarea ei. Simon acceptă.

Se revăzuseră încă o dată după acest pact; nu mai era virgină. În aceeaşi seară, după o zi de destăinuiri melancolice, hotărâră să se despartă definitiv. Simon nu simţea nici o gelozie faţă de Elsa, nici o ranchiună, Elsa nu simţea nici o ruşine, nu, constataseră brusc eşecul iremediabil al relaţiei lor. Ajunseseră, în sfârşit, la orgasm, iar bucuria lor fusese profundă; ar fi putut să trăiască împreună şi ar fi ajuns cu siguranţă la armonie. Dar ar fi vrut ca totul să fie de la început perfect, pentru a atinge o dragoste excepţională, şi debutul mediocru al relaţiei lor sexuale le tăiase orice chef de a încerca o experienţă vulgară, comună. Erau prea orgolioşi, prea mândri de sentimentul care-l animase pentru a-şi accepta eşecul.

Conveniseră printre lacrimi să se despartă. Hohote cărora Simon putea să le aprecieze astăzi amara dulceaţă. Îl mai scuturau şi acum suspine când îşi aducea aminte.

*

Coborând din aerotren, Cessieu aruncă o privire distrată asupra gării, săpată într-un enorm cârnat roşu-portocaliu; fără îndoială, arta şcolii alimentare din München stigmatizase ultimele tresăriri ale decadenţei artistice înainte de închiderea frontierelor Piacom-ului. Fără excrescenţele monstruoase ale construcţiilor policrome, cutiile de conserve, cannellonii, puii la rotisor, castraveciorii etc., oraşul şi-ar fi arătat frumuseţile sale arhitecturale

antice. Vechea cetate, asfixiată de cartierele modeme, de clădirile murale, murea în tăcere.

Coborî spre subsolul traficului şi urcă în vehiculul Companiei care îl aştepta.

Fiecare secundă pe care şi-o petrecea în afara apartamentului său era un subiect de nelinişte pentru Cessieu: viaţa sa se scurgea de şapte ori mai repede; nimeni nu descoperise un mijloc de a adapta timpul încetinit la un element în mişcare; rezultau contracţii spaţio-temporale care se împotriveau formal acestei asociaţii.

Din contră, Simon ar fi preferat ca toţi consilierii, inginerii şi el însuşi să poată să beneficieze de efectul încetinitoarelor temporale la locul de muncă. Membrii guvernului secret, susţinuţi de grupările bancare şi de sindicatele patronale, se opuseseră vulgarizării prea rapide a imortalităţii relative. Dacă birourile, câmpurile urbane, uzinele, căile subterane de comunicaţie sau locurile de relaxare ar fi fost înzestrate cu încetinitoare, pretindeau că s-ar fi abolit orice dorinţă de promovare socială.

În marea sală de întruniri a Companiei, preşedintele Jungerry deschise dezbaterea:

— Ţin mai întâi să vă previn că nu am avertizat guvernul secret de descoperirea noastră. Trebuie ca cei treizeci de directori naţionali să la o decizie la scară federală. Compania trebuie să se prezinte ca un front unit în faţa opiniei Piacom-ului.

Simon îl recunoscu cu greutate pe preşedinte absenţa interesului faţă de alţii îl făcea să nu reţină figurile – se miră o dată în plus văzându-l craniul pleşuv şi lucios ca un ou, ieşind din costumul de ceremonie, de un negru satinat; îmbrăcat astfel, părea un cămătar într-o cafenea muzicală.

— Înainte de orice discuţie, trebuie să cunoaştem rezultatele muncii. Cum s-a convenit, nu am trimis nici o descriere, nici chiar codată, a proiectului „Spaţiul” pe care

domnii Tukenen şi Cessieu l-au pornit. Vi-l vom prezenta deci.

Fără să se scoale, Jungerry dezveli un tablou de comandă, foarte asemănător altor instalaţii de timp încetinit.

— După cum puteţi să constataţi, acest nou generator de dilatare temporală nu este cu mult mai mare decât acela al cabinelor standard.

— De încetinire temporală, îl corectă Moppes.

Simon îl privi fără să surâdă; aceia dintre conducătorii Companiei care urmaseră o cale comercială pentru a-şi obţine posturile afişau o ignoranţă ridicolă în privinţa aspectelor ştiinţifice ale mărfii pe care o difuzau. Aşa că făcu un comentariu, intenţionând însă să nu lase sarcasmul să transpară:

— E într-adevăr vorba de dilataţie, Moppes. Generatoarele noastre produc secunde, minute, ore mai mari, iată de ce avem impresia că le parcurgem mai încet atunci când nu dispunem de un corector subiectiv. Facem ca şapte zile să le trăim într-una singură dilatată, dar efectul paradoxal al lui Klausen face ca noi să nu îmbătrânim decât cât am îmbătrâni în douăzeci şi patru de ore.

— Iar echipa noastră de cercetători a aplicat acest efect şi celorlalte dimensiuni, urmă Tukenen. Astfel s-au obţinut cabine de patru metri pătraţi care pot să furnizeze aproape cinci sute de metri pătraţi de spaţiu dezvoltat.

Moppes îl privi pe Tukenen cu un aer şmecher, în spatele mezinului proprietarilor unei ţări lipsite de importanţă, se întrevedeau înaintaşii săi simpli, din popor. Îmbrăcămintea groasă de velur ar fi fost grotescă dacă nu s-ar fi potrivit cu tenul său roşiatic. Pe un ton bănuitor, întrebă:

— Timpul este şi el încetinit în aceste cabine?

— În proporţii superioare, în acest caz de mai mult de zece ori.

— Dar de ce nu se extinde această dezvoltare spaţială la mai multe hectare? Din cauza riscului comei temporale?

— Nu, şi ăsta este unul dintre avantajele dilatării spaţiale, atunci când se asociază cu încetinirea temporală: suprimă riscul comei. Am putea, teoretic, să producem cabine dezvoltând mai multe mii de hectare în care existenţa să se scurgă atât de lent, încât s-ar trăi o viaţă pe zi. Dar există o problemă: Piacom-ul nu poate să furnizeze destulă energie pentru a satisface nevoile întregii populaţii. Ar trebui, deci, să rezervăm acest nou tip de cabină unei minorităţi, şi asta ar risca să diminueze vânzările.

Preşedintele Jungerry îi consultă din priviri pe membrii adunării; cu o înclinare a capului său chel, aprobă asentimentul unanim. Apoi îi ceru lui Tukenen să înceapă demonstraţia.

— Această parte a tabloului de comandă este destinată dilatatorului spaţial; o voi pune în funcţiune.

O apăsă, dar decorul nu se schimbă, proporţiile camerei rămaseră exact aceleaşi. Cessieu îi aruncă o privire complice lui Tukenen. Deja câteva comentarii ironice izbucniseră. Tukenen nu se descurajă şi spuse la microfon:

— Paul, Dolly, puteţi veni.

Printr-o uşiţă de pisică minusculă, amenajată în josul sălii de întruniri, un cuplu de mici dimensiuni intră. Bărbatul nu era mai mare de douăzeci de centimetri. Tukenen comentă această apariţie surprinzătoare:

— Vi-l prezint pe Paul şi pe Dolly Teacci care au condus cercetările; cum puteţi să constataţi, tot ceea ce se găseşte în câmpul dilatatorului spaţio-temporal şi-a mărit dimensiunile; doar persoanele situate în afara lui pot să aprecieze efectul dilatării spaţiale dacă intră în câmp după punerea în funcţiune a aparatului.

— Dar nu este nici un pericol dacă vii din exterior? întrebă Moppes.

— Nici unul, dacă timpurile sunt acordate, răspunse piticul cu o voce firavă. Ca şi în cabinele standard, am

prevăzut sisteme de securitate care să împiedice orice eroare de manevrare: este imposibil să ieşi sau să intri fără să existe un disincronism între exterior şi interior.

Simon se simţi cuprins de bucurie văzând cartea preferată a copilăriei sale transpusă în realitate, Gulliver şi Lilliput. Ar fi preferat să joace rolul liliputanilor şi să contemple spectacolul impresionant al celor treizeci de giganţi aşezaţi în jurul unei mese monumentale. Se înduioşă gândindu-se la trecutul său, dar se simţi binecuvântat în acelaşi timp de a se fi născut într-o epocă şi mai ales într-o ţară, Piacom-ul, în care viziunile cele mai delirante puteau să se realizeze. Antrenat într-o scurtă reverie, Simon se văzu escaladând sânii unei Else gigantice, tropăind pe pielea sa elastică şi caldă, pentru a-l atinge gheaţa roşie a gurii, zăpada dinţilor... Vocea preşedintelui Jungerry îl readuse la realitate. Paul şi Dolly dispăruseră.

— Iată, am anulat acum efectul dilatatorului, îi vom urma pe domnul şi pe doamna Teacci până la prototipul nostru comercial.

Cabina, de mici dimensiuni, fusese plasată în holul în care se făceau demonstraţiile. Ca şi cabinele de timp încetinit, ea fusese dotată cu siniştri pereţi gri. Jungerry deschise uşa şi o pală de aer călduţ îi suflă pe faţă. Simon intră peste el, aproape răsturnându-l, atât de mult dorea să ştie ce se află de cealaltă parte a oglinzii; simţi instantaneu un puternic miros de iod. Palmieri fremătau în vânt, pe malul unei mări calme şi albastre; decorul reprezenta fără îndoială o staţiune balneară de la Marea Baltică. Încălzirea apei de către centrale nucleare făcuse din acest loc unul la modă!

Dolly Teacci se sprijini de braţul lui Simon; acesta o angajase cu zece ani înainte. Prietenia lor nu se dezminţise niciodată. Ea comentă decorul:

— Vezi, mă gândeam că-ţi va face plăcere. Am ales din arhive un extras din vechiul film hollywoodian, „Aloha,

cântecul insulelor”, i-am făcut o copie holografică la scară mică. Şi iat-o dilatată! Ce crezi, pare destul de magică?

Simon îi răspunse printr-o strângere a mâinii, apoi îşi mută privirea asupra celor doi copii care se jucau cu un câine, aruncându-i un băţ.

— Copiii fac şi ei parte din film?

— Nu, sunt copiii noştri. Nisipul este şi el veritabil.

Paul Teacci vorbea directorilor celorlalte ţări:

— Generatoarele climatice măresc puţin preţul cabinei, dar decorul este destul de vandabil.

— Se poate pătrunde în acest decor?

— Sigur, dar este artificial. Pentru baia în mare, ar trebui să i se facă acesteia o machetă care să fie dilatată. Cheltuielile ar fi mult mai importante.

Ameţit de cântecul valurilor, de căldura umedă care urca din nisipul alb, Simon urmărea hârjonelile copiilor pe plaja greblată de curând şi se lăsa pătruns de mirosul de sare încorporat în pictura cu tente albastre, aflată de jur împrejurul pereţilor barului „Waputu beach”. Pe celălalt ţărm, magnoliile, mimozele, pinii se mişcau în acelaşi ritm cu straturile de flori albastre şi galbene şi cu peluzele. De acum înainte, putea să aleagă peisaje fabuloase în care să-şi aşeze colecţiile!

— Paul şi Dolly au muncit din plin, zise Tukenen, n-au schimbat nici o iotă din proiectul iniţial, nici măcar în ceea ce priveşte datele filozofice ale proiectului, şi au reuşit.

Preşedintele Jungerry îi făcu un semn lui Paul Teacci. Toată lumea ieşi şi decorul îşi reluă aspectul normal, o plajă de patru metri pătraţi, fără palmieri, fără mare, fără soare. Dolly opri generatorul climatic şi lumina se stinse, vântul încetă, mirosurile dispărură. Nimeni nu spuse nici un cuvânt înainte ca preşedintele să deschidă discuţia în sala de întruniri.

De când Piacom-ul s-a rupt de restul lumii, toate preţurile noastre au fost menţinute în mod artificial de către guvernul secret; economia celor treizeci de state

funcţionează în circuit închis, moneda nu se devalorizează, salariile tind să atingă nivelul maxim pe economie, sistemele economice sunt cu grijă urmărite. Acest nivel de viaţă în creştere constantă riscă să antreneze un consum excesiv. Dinamismul societăţii conduce la crearea unor noi nevoi, strict ierarhizate pe plan economic...

Simon nu mai asculta această repetare obsesivă de banalităţi. Convingerile sale se formaseră cu mult timp în urmă, încă de când demarase împreună cu Tukenen proiectul „Spaţiul”. Dacă nu vor câştiga cabinele, creatorii de vise o vor face cu siguranţă într-o bună zi. Simon ştia că o împotrivire a opiniei publice ar fi putut să intervină într-un mod fulgerător, dacă populaţia Piacom-ului n-ar fi fost echipată în întregime cu cabine. Şi nu dorea asta! Materialist, ateu, se gândea că fericirea umanităţii consta tocmai în această analiză dialectică a realităţii pe care o permitea timpul încetinit Datorită stabilităţii prezentului era posibil să se facă, în sfârşit, un studiu istoric şi sociologic al umanităţii, privită într-un moment al evoluţiei sale, moment considerat ca final al unui ciclu al civilizaţiei. Pentru prima dată de la începutul umanităţii, omul putea să tragă învăţăminte din trecut, înainte de a fi antrenat prea devreme în viitorul său. Simon credea că o nouă eră, mai înclinată spre reflecţie, ar putea să se deschidă apoi pentru omenire. Trebuia să se evite cu orice preţ ca o ideologie fondată pe dorinţa de emancipare, pe refugiul mistic, pe oniromanţie, să zădărnicească toate eforturile întreprinse de la închiderea frontierelor. Noua religie trebuia doborâtă. Şi asta devenea posibil cu ajutorul cabinelor de dilatare spaţio-temporală, cu condiţia ca…

Vocea lui Jungerry, care tăcuse, reluă pe un ton mai puternic:

— Vom supune acum la vot…

Fără a-l auzi, Simon cunoştea sensul spuselor lui. Încercă să ghicească majoritatea care se desemna, în mâinile care se ridicau Moppes, ca şi directorii Companiei pentru Belgia,

Luxemburg, Danemarca, Germania şi Austria, ratificară propunerea preşedintelui. Aşa cum era de aşteptat, propunerea nu a fost în favoarea unei măriri a preţurilor noilor prototipuri.

— Şapte voturi pentru, propun ca opozanţii să se încline în faţa acestei majorităţi.

Simon se sculă. Tukenen se aplecă spre el şi şopti:

— Hai, vorbeşte, noi te susţinem.

— Este curios să se vadă, zise Cessieu, cu o voce calmă şi ponderată, este curios să se vadă că noţiunea de beneficiu este atât de puternic implantată în conştiinţa conducătorilor noştri, încât reuşeşte să mascheze propriile lor interese. Uitaţi cu toţii, probabil, grava criză monetară care a urmat închiderii frontierelor. A trebuit să facem extrageri importante din trezoreriile statelor celor mai dinamice şi să redistribuim aceste capitaluri sub forma unor preţuri obligatorii. Asta doriţi?

— Şi ce soluţie propuneţi?

— Ştiu că am investit sume enorme în cercetările privind dilatatorul spaţio-temporal, dar nu este încă timpul să ne umplem casieriile. Dacă vom lua o marjă a profitului prea mare, vânzând noile cabine al căror preţ nu e cu mult superior celui al precedentelor, vom deveni în curând atât de bogaţi, încât comisia de repartiţie va veni imediat să ne viziteze. Guvernul secret nu aşteaptă decât o greşeală din partea noastră pentru a pune mâna pe Companie.

— Timpul naţionalizărilor a trecut, zise Moppes, nu mai riscăm nimic.

— Al naţionalizărilor, da, dar nu al protectoratului! Amintiţi-vă ce s-a întâmplat recent cu Compania de Transporturi, cu Sindicatul pentru Antipoluare, cu Federaţia pentru Recreere, fără a mai pune la socoteală nenumăratele mici întreprinderi răspândite pe tot teritoriul Comunităţii. Sigur! Aceste trusturi sunt încă autonome, dar directorii lor sunt cu toţii dublaţi de câte un controlor al Statului, bugetele le sunt supravegheate până la ultima

centimă, programele le sunt controversate. La asta vreţi să ajungeţi? Dacă nu, măriţi preţurile cabinelor!

Fără a manifesta nici cel mai mic semn de nervozitate, Jungerry replică:

— Dar dacă vom reduce marja profitului, admiţând chiar că vom vinde noile cabine la preţurile celor vechi, ne vom tripla într-un an cifra de afaceri a vânzărilor. Rezultatul va fi acelaşi.

Cessieu se aşteptase la acest răspuns; semănase îndoiala şi acum încerca să blufeze:

— Uitaţi, fără îndoială, că va trebui să deducem investiţiile din viitoarele beneficii. Sunt încredinţat că vom fi în deficit în primii ani.

Tukenen îl susţinu, exagerând în mod voit:

— Este indispensabil să se procedeze la un studiu comparat, înainte de a se trage concluzii. Am dat deja ordine în acest sens secţiei ordinator-contabile. Vom avea un răspuns amplu în cursul săptămânii următoare.

În fata frontului comun pe care îl tăceau reprezentanţii ţărilor din sud, Jungerry cedă teren. De altfel, cu şapte voturi contra şase, cota majorităţii absolute nu fusese atinsă. Suspendând şedinţa până lunea care urma, el comitea o greşeală tactică de care Cessieu îşi dădu seama foarte repede.

— Vă anunţ că mi s-a oferit din partea guvernului secret şansa de a mă înscrie pe lista oficială a UDC-ului, la viitoarele alegeri. Astfel, dacă voi fi ales, oricare va fi decizia pe care o vom lua, voi apăra interesele noastre.

Această declaraţie nu înşela pe nimeni. Dacă Jungerry avea planuri mai înalte pentru viitorul său decât direcţia generală a Companiei, preţul ce trebuia plătit pentru asta rămânea să se decidă. Era probabil vorba de Compania timpului încetinit.

CAPITOLUL 13

Belgacen Attia stătea în picioare, cu umerii traşi în spate, cu muşchii înţepeniţi într-un spasm dureros; nările îi erau atât de înţepate, încât nasul i se părea o lamă. Era gol şi lac de sudoare în arşiţă. Statuie a suferinţei, nici un sunet nu ieşea de pe buzele sale strânse. Se deplasa cu paşi mici spre marea care scânteia după dune.

Deryme aruncă o privire asupra celor câtorva iniţiaţi care se odihneau încă la această oră matinală – aceştia nu-l interesau; cât despre ceilalţi adepţi, era prea devreme ca ei să vină la preoţi să-l consulte.

Întreaga artă a lui Léo Deryme şi a apropiaţilor săi, practicanţi ai oniromanţiei, rezida în această facultate excepţională de a extrage visele din mintea adepţilor lor, şi de a le vizualiza în spaţiu.

Imaginea deşertului din apropierea mării – pe unde mergea Belgacen Attia – plutea în penumbra moscheii, ca un soi de nor destrămat sau ca şi cum ar fi fost proiectat un film în trei dimensiuni; suprafaţa acestei proiecţii mentale nu era mai mare de doi sau trei metri pătraţi, dar se ghicea universul cu dimensiuni infinite în care te integrai dacă reuşeai să pătrunzi acolo.

Creatorul de vise realiză existenţa unei perioade onirice active. Reglă, deci, amplificatorul la jumătate din puterea sa, reducând influxul facultăţii *psi* în faţa puternicului impact oniric al străinului. Nu mai ezită şi, utilizând practici interzise, plonjă în această viziune a deşertului născută din inconştientul spionului Ligii.

O turmă de bărbaţi, aşezaţi în patru labe, turtiţi, ca şi cum fuseseră trecuţi printr-o presă, ieşiră dintr-o trapă în formă de locomotivă, deschisă deodată în nisip. Belgacen îşi pierdu rigiditatea iar trăsăturile lui se destinseră în prezenţa acestei apariţii care-l părea familiară; înaintă spre primul element al turmei şi mângâie banda subţire de lână

albastră care îi împodobea spatele. Acest ciudat specimen uman întoarse spre el ochii rugători, uşor umeziţi, şi grohăi primele note ale unui refren australian din anii ’20-’30. În mod curios, o orchestră invizibilă, formată din aproximativ treizeci de muzicieni, îl acompania sonor. Un soi de sos gros şi maro începu să curgă din ochii omului plat; un elefant ieşi din deşert lingând nişte picături de ketchup. Belgacen îşi retrase mâna, ca şi cum firele de păr pe care nu încetase să le mângâie deveniseră deodată incandescente. În interiorul unei coline de nisip, ascunse de plajă, se deschise o cavernă cu pereţii acoperiţi de picturi pe pânză ale unor motive florale, verzi şi violete. Anumite părţi ale apartamentului care se constituia puţin câte puţin în grotă, acum spaţioasă, erau neclare; astfel, era imposibil să precizezi dacă mobila pusă aproape de fereastra care avea vedere la mare era dulap sau bibliotecă; din contră, alte piese de mobilier erau atât de clar conturate, încât le-ai fi putut crede desenate de un pictor specializat în gravură. Astfel era televizorul din palisandru pe care se zărea un film alb-negru despre colonizarea Africii. Puţin după aceea, proiecţia ieşi de pe ecran şi acoperi progresiv apartamentul, în maniera unei pete de cerneală care se întinde pe o sugativă. Belgacen îşi pusese uniforma Legiunii Străine, purtată înainte de eroul din film, şi se pregătea să la cu asalt enormul monoclu care se zărea la orizont, îndesat la ochii unui crocodil îmblănit.

Léo Deryme pătrunse în vis deghizat într-un „băiat bun la toate”. Se apropie de Belgacen şi-l puse o mână pe braţ, pentru a-l calma şi a-i opri elanul. Attia se întoarse şi-l privi cu mirare, aşa cum se face cu un personaj care nu se găseşte la locul său la o recepţie. Deryme explică:

— Eu sunt omul care a aruncat sticla în mare; nu merită osteneala să ataci astăzi, îţi aduc noi ordine.

Monoclul se transformă în ruletă de cazinou într-un decor modem, în stilul unui palat de pe coasta Adriaticii, ale cărui

ornamente arhitecturale de pe ziduri şi de pe plafoane erau făcute din pateu proaspăt, colorat cu tomate şi spanac.

— Pariez pe o sută de mii de lire sterline că iese roşul şi nu negrul, zise Belgacen cu seriozitate. Mă prind.

Un automat haios lansă bila, pronunţând frazele rituale cu un puternic accent metalic.

— Faceţi-vă vise, focurile sunt murdare, câinele nu umblă gol.

Şi antrenă ruleta într-o mişcare giroscopică; ea se îngroşă, deveni pocal, un pocal de apă tulbure, în care se ghicea silueta chircită a unui mic fetus uman.

— Aţi câştigat, zise Attia.

Şi îi aşeză un val în căuşul palmei. Imaginea visului se estompă, ca şi cum ar fi fost închisă de iris.

Creatorul de vise nu avu decât timpul să iasă înainte ca ea să dispară brusc. Apoi îşi opri amplificatorul şi-şi scoase casca. Îndelungata sa experienţă în domeniul viselor îi spunea că atinsese un punct sensibil al inconştientului străinului şi că raporturile lor vor fi favorizate de asta pe viitor.

Statutul pe care practicienii oniromanţiei îl obţinuseră, datorită sprijinului anumitor membri ai guvernului secret, puteau să vizualizeze visele, dar nu aveau voie să pătrundă în ele în nici un caz Aceste practici erau considerate criminale, căci ele atentau la libertatea onirică.

Léo Deryme verifică faptul că nimeni nu putuse să-l observe. Toţi dormeau încă.

Pe peretele din est, primele raze ale unui soare rece traversară ferestrele moscheii decorate cu motive ce imitau marmura. Léo aprecia ambianţa dulce pe care o crea lumina astfel difuzată de ornamentele abstracte ale grilajelor. Marea sală rectangulară a templului, împânzită cu paturi în desene stilizate, de culoare violet şi verde, scăldată într-o umbră uşoară, aducea o impresie de prospeţime şi de reculegere. „Un soi de vegetaţie pitică pietrificată”, se obişnuise să spună Deryme.

Moscheea ar fi putut să primească mii de persoane dacă ar fi fost nevoie; se strângeau rar mai mult de câteva sute şi acestea nu veneau neapărat pentru a recurge la ajutorul creatorilor de vise. Amplificatoarele şi căştile, presărate pe sol în jurul coloanelor albe, nu ar fi fost suficiente; nici numărul preoţilor. Mulţi adepţi veneau mai ales pentru a observa visele altora şi a le comenta.

*

...Léo Deryme îşi amintea de fiorul premonitoriu care îl cuprinsese încă de la prima sa vizită la moschee, de acele frânturi de imagini întrevăzute în timpul hoinărelii sale de-a lungul coloanelor albe şi al paturilor suspendate. În acea zi, în joacă, materializase câteva fragmente de vise, ale celor întâlniţi acolo, aleşi la întâmplare, fără amplificator şi fără cască: un corn cu unt, o mănuşă de femeie, câteva tranzistoare ale unui compensator de gravitaţie.

Era un loc de intimitate şi prietenie, se gândise el. Preotul care îl primise îl luase la o plimbare pe câmpul din partea de nord-vest a moscheii, foarte puţin frecventat dimineaţa. Convorbirea lor fusese decisivă.

— Este pentru prima dată când veniţi să ne vedeţi, domnule...

— Deryme, Léo Deryme.

— Religia vă atrage, domnule Deryme?

— Nu chiar, prietenii mei mi-au vorbit de moschee, eu am venit doar să văd, aşa, ca să-mi dau seama.

— Aşa! Dar ştiţi că activităţile noastre încă sunt considerate semiclandestine? Guvernul secret nu ne mai împiedică să ne autoconducem, nici să ne construim temple şi lasă accesul liber tuturor celor care vor să intre aici. Totuşi, anchetatorii supraveghează permanent acţiunile noastre, informatorii se grăbesc să încerce să întoarcă de la religie pe practicanţii care ies de aici...

În timp ce îl asculta, Léo Deryme îl privea pe creatorul de vise. Omul nu avea aerul unui preot, nu avea nici acea viclenie iezuită a oricărui tip religios. Spiritul său se înălţa.

De câte ori nu dăduse târcoale altădată în jurul zidurilor moscheii, pentru a arunca o privire, prin ornamentele misterioase ale unei ferestre, asupra paşnicului abandon al unui visător suspendat pe un pat! Îşi amintea cum, trecând prin labirintul de protecţie care înconjura în mod obişnuit templele religiei, zărea mari inscripţii trecute în grabă pe faţadă: „Între aceste ziduri domneşte libertatea de a visa”. Aceste timpuri se sfârşiseră, părea să mărturisească preotul.

În jurul lui, câţiva practicieni ai oniromanţiei, cu căşti şi cu mâinile pe amplificatoare, vizualizau visele; puţin mai departe, patru adepţi, adunaţi în cerc în jurul unei coloane, aşezaţi pe cuverturi vărgate, vorbeau între ei cu voce scăzută, observând imaginile care se năşteau în penumbră; toate acestea îi evocau civilizaţiile dispărute ale antichităţii, când se practica un umanism pe care Piacom-ul îl respinsese definitiv ca pe un cancer. Ah! Liniştea viselor, şoaptele celor care comentau, al căror ecou părea să se îmbine cu conversaţiile celorlalţi adepţi – ca un murmur de ocean izbindu-se de un recif – frânturi de imagini care pluteau în umbra albastră, ce pace, ce blândeţe! Pentru prima dată după îndepărtata sa copilărie, Léo avea impresia că se găseşte printre oameni. Îl întrebase pe preot:

— Dar ce înseamnă, cu exactitate, religia? Cum se practică oniromanţia? Am auzit atâtea despre acest subiect şi aş vrea să cunosc realitatea chiar din gura unui creator de vise.

— Ştiţi, domnule Deryme, noi nu suntem teoreticieni. Anumite persoane dintre noi se gândesc că religia n-ar fi existat dacă un anumit reparator, într-o zi, n-ar fi meşteşugit, din întâmplare, o cască de amplificare. Este un joc de cuvinte, bineînţeles, căci preoţii nu sunt obligaţi să

utilizeze căşti pentru a vizualiza visele, acestea doar le potenţează facultăţile şi le permit să oficieze mai des într-o zi, dar asta înseamnă că religia este o activitate pur ludică, nu o necesitate morală sau filozofică.

— Deci, puterea practicanţilor oniromanţiei este naturală, toată lumea poate să ajungă la ea?

— Nu chiar. Este vorba, probabil, de o facultate psi, precum telepatia sau telekinezia pe care nimeni nu a putut vreodată să le susţină cu dovezi ştiinţifice. Noi credem că omul este capabil să-şi dezvolte puterile parapsihologice în anumite perioade, ca răspuns la anumite forme de stres. E şi asta o formă de oniromanţie. Din păcate, nu toate fiinţele umane sunt dotate cu această facultate.

— Să fie vorba de un fel de instinct de supravieţuire a inconştientului?

— Poate.

— Dar cum se ajunge să se arate visele, care sunt procesele care conduc la această vizualizare?

— Este o putere înnăscută şi v-aţi manifestat-o adineauri, v-am observat. Puteţi să-mi spuneţi cum aţi procedat?

Deryme făcu semn că nu.

— Suntem în acelaşi punct ca şi dumneavoastră, în această privinţă. Teoreticienii au avansat ideea că ar putea fi vorba de o acţiune la nivel fotonic, practicianul oniromanţiei înregistrează visele prin telepatie şi le proiectează în acelaşi spaţiu, intervenind chiar asupra structurii luminii. Dar asta e doar o ipoteză.

— Totuşi, amplificatoarele, căştile funcţionează bine.

— Merg, dar nu se poate deduce absolut nimic din funcţionarea lor. Vă repet, este o invenţie întâmplătoare. Toată istoria tehnologiei noastre este plină de acest gen de întâmplări. Nimeni nu poate să spună astăzi care este adevărata natură a electricităţii, nici să explice la ce corespund exact înregistrările encefalografice şi, totuşi, acestea funcţionează.

Léo acceptă această explicaţie, însă ceva îl deranja încă.

— Spuneţi că puterea de a arăta visele a apărut spontan la *homo sapiens* pentru a răspunde la o situaţie conflictuală; dar nu toată lumea dispune de ea, asta nu e nedrept? Nu cred că există aleşi în rasa umană. Deci, trebuie să-l considerăm pe aceia care devin practicanţi ai oniromanţiei ca mutanţi?

— Nu sunt mutanţi. M-am exprimat greşit. Toată lumea poate să vizualizeze visele, dar în moduri diferite. Cea mai mare parte a adepţilor are nevoie de intervenţia preoţilor pentru a o face; preoţii au capacitatea de a proiecta în spaţiu imaginile onirice captate în subconştientul altora – pot chiar, teoretic, să pătrundă în ele – dar le este imposibil să-şi vizualizeze propriile vise; există, în sfârşit, şi iniţiaţii care pot să trăiască în interiorul propriilor lor vise, dar fără să le proiecteze. Ei realizează, deci, o dedublare totală a personalităţilor lor, conştientă şi inconştientă.

— Dar cum se poate organiza asta, cum pot cele două euri antagoniste să coexiste?

— Trebuie să se creadă, din contră, că această separare este un factor de echilibru psihic. Când iniţiaţii se trezesc, îşi conservă amintirile aventurilor lor onirice cu atâta realism, ca şi cum ar fi ieşit dintr-un spectacol holovizual; astfel, o parte a inconştientului este pusă în seama conştientului, fără ca să rezulte din asta conflicte. Sub influenţa drogurilor, cei mai antrenaţi dintre ei ajung să-şi dirijeze somnul timp de mai multe zile. Realizează chiar simbioze cu alţi iniţiaţi şi comunicare între visele lor.

Léo evocă o clipă orgiile de fantasme, uraganele onirice, coşmarurile fabuloase, închipuirile paradisiace ivite din inconştienturi în derivă, cristalizări ale imaginarului în stare brută. Dar Fedor Ozip, preotul care îl primise, îi spulberă toate aceste iluzii:

— Nu, pentru dumneavoastră nu, domnule Deryme. Precum grafitul şi diamantul sunt două manifestări diferite ale aceluiaşi element chimic, puterea practicanţilor oniromanţiei şi aceea a iniţiaţilor nu se pot confunda în

aceeaşi persoană. Dar avem nevoie de bărbaţi ca dumneavoastră. Posedaţi capacităţile înnăscute ale preoţilor, le-aţi manifestat în mod spontan adineauri, la moschee. Trebuie să dezvoltăm religia, trebuie să facem din ea activitatea spirituală a Piacom-ului. Această lume o să moară, dacă nu vom interveni. Trebuie să ne ajutăm!

— Printre adepţii voştri, sunt şi dintre aceia care nu pot să-şi exteriorizeze visele? Cine sunt ei?

— La aceştia, facultatea psi nu s-a putut dezvolta din cauze diverse, precum conflicte psihologice cu anturajul, psihoze, folosirea abuzivă a drogurilor sau a timpului încetinit.

— Nu vor reuşi niciodată să obţină această putere?

— Sunt bolnavi, se găsesc şi dintre cei care se pot vindeca. Vedeţi, dacă veţi deveni unul dintre ai noştri, veţi descoperi mari satisfacţii. Calea dumneavoastră este solitară, desigur, dar o veţi îndeplini ajutând adepţii să pătrundă în închipuirile lor.

Léo Deryme ar fi sperat mai degrabă să devină un iniţiat. Dar Fedor Ozip îl avertizase: nu va putea niciodată să se amestece printre ei, aura sa era prea puternică, risca să spargă echilibrul fragil care se stabilise între armoniile subtile ale vieţilor lor onirice.

Dezamăgit, rări vizitele la moschee şi-şi începu meseria de reparator plin de elan. În acel timp, Deryme pierduse şi speranţa ca mesajul său să ajungă într-o zi în ţările Ex-comunitare. Personalitatea lui extrovertită, care-l împingea să-şi servească exemplar concetăţenii, nu găsea nici o plăcere în activitatea profesională. Oamenii refuzau orice conversaţie inutilă din teama de a nu pierde nici una dintre preţioasele lor secunde. Voiau doar ca Deryme să le repare rapid încetinitorul temporal sau să le repună în funcţiune vreun alt robot, sau orice altă maşină necesară confortului şi distracţiei lor. Se grăbeau apoi să-l gonească pe reparator pentru a rămâne în liniştea lor tembelă, între

sintetizatorul de hrană, cabina timpului încetinit şi partida de şahbal de pe holovizor.

Iată pentru ce, o lună mai târziu, el mergea în compania lui Fedor Ozip prin labirintul hipnotic care fusese construit, ca de obicei, în jurul moscheii. Léo înainta trăgând după sine piciorul stâng, cu un mers dezlânat, aproape lateral, care îi era familiar; observa distrat părţi de ziduri decorate cu hieroglife negre, zgâriate, care provocau o euforie proprie visului adepţilor care le descifrau când treceau pe lângă ele. Asupra lui nu aveau nici un. efect. Mărturisi creatorului de vise:

— Sunt gata acum; nu mai pot să suport această civilizaţie abominabilă. Egocentrismul a luat proporţii criminale. Am ales moartea în ziua în care am decis să închidem frontierele Piacom-ului. Cu bibliotecile, filmotecile, colecţiile, apartamentele fortificate, cabinele de timp încetinit, oamenii disecă hoitul umanităţii. Această lume miroase a hoit.

— Credeţi-mă, nu aşa trebuie văzute lucrurile. Oamenii caută cu toţii, în cel mai profund ungher al sufletului lor, raţiuni pentru a trăi. Timpul încetinit poate să satisfacă spiritele materialiste, pentru care moartea este o finalitate pe care o combat prin posesie şi bucurie. Religia nu se opune acestui soi de filozofie. Ea propune doar o manieră diferită de abordare, printr-o exaltare a vieţii onirice.

— Dar de ce nu căutaţi să distrugeţi această lume fără speranţă?

Ozip păruse terifiat de această idee. După o scurtă privire aruncată în toate părţile labirintului, şopti:

— Nu acesta este scopul religiei, ea nu încearcă nici măcar să consoleze. Aveţi încredere, Deryme, aceia care vin cu astfel de propuneri nu găsesc nici un sprijin la noi. Suntem absolut pacifişti, vrem doar să le dăm cetăţenilor posibilitatea de a se juca cu visele lor. Amintiţi-vă întotdeauna de un lucru: noi nu ne împotrivim nici ideilor

Piacom-ului, nici închiderii frontierelor, aducem doar un ţel superior sistemului.

În cursul iniţierii sale în oniromanţie, Léo îşi aminti des această conversaţie.

Astfel, religia nu era decât o formă diferită de nevroză. Preoţii nu doreau deschiderea către lume a celor treizeci de state ale Comunităţii mai mult decât conducătorii Companiei sau membrii guvernului secret. În mod paradoxal, asta îl decise pe Deryme să devină creator de vise; îşi dăduse seama ce armă subversivă va poseda când va ajunge să pătrundă în ierarhia religiei. Datorită numărului în continuă creştere al adepţilor şi simpatizanţilor care se regăseau în toate clasele societăţii, perioada de semiclandestinitate a religiei nu va dura. Mai târziu, Léo era sigur că va găsi printre adepţi oameni care să se revolte împotriva acestei dictaturi a imobilităţii, impusă de către o facţiune importantă a populaţiei Piacom-ului.

Asta nu fusese o sarcină uşoară, dar astăzi facţiunea pe care o reprezenta Léo Deryme în sânul religiei căpătase o importanţă politică.

Trebuia spus însă că o parte a adepţilor care îl sprijineau îşi susţineau opiniile cu mijloace mai puţin ortodoxe. Datorită observării viselor concetăţenilor săi, Deryme căpătase o cunoaştere intuitivă a conştientului lor; el ştia să separe imaginile care proveneau din agresiuni cotidiene de acelea care se datorau traumatismelor interiorizate; când întâlnea la un subiect fie o tendinţă de a respinge constrângerile Piacom-ului, fie o ură puternică împotriva membrilor guvernului secret, fie dispreţ pentru timpul încetinit, el intervenea în aceste vise, adăugând diverse episoade, toate axate pe teribila singurătate în care se zbăteau adepţii. Aceste grefe la nivelul subconştientului nu întârziau să-şi arate roadele şi produceau un nou partizan. Iniţiaţii scăpau de aceste practici, dar Deryme reuşise să-l alăture cauzei sale pe cei mai mulţi dintre ei, în cursul

discuţiilor deschise care precedau totdeauna schimburile onirice...

*

Soarele, din înaltul cerului, mângâia grilajele, proiectând raze subţiri pe plafonul moscheii. Adepţii religiei se grăbeau acum; ieşeau după o perioadă de muncă nocturnă şi căutau un moment de evadare, înainte de a se întoarce în plictisitoarea uniformitate şi arşiţă a apartamentelor lor. Léo Deryme le mărturisise altor preoţi despre străin, în aşteptarea trezirii lui.

Timpul era scurt, trebuia să se gândească repede ca să-i dea o identitate veritabilă străinului. După ce se va trezi, falsul buletin de care-i făcuse rost nu va înşela decât pentru o clipă calculatorul, căci el nu corespundea nici unui traseu encefalografic din memoria sa. Asta însemna că nu se va scurge decât un moment înainte ca anchetatorii să plece pe urmele spionului Ligii. Peste câteva clipe, acesta din urmă va deschide ochii, Léo o ştia, era expert în somn. Nu mai dispunea, deci, decât de acest scurt răgaz pentru a asigura securitatea străinului. Căci trebuia să-l ajute să-şi îndeplinească misiunea şi trebuia cu orice preţ ca prezenţa sa în Piacom să rămână secretă. Viitorul creatorilor de vise depindea de asta.

Léo judecase că poziţia sa era destul de sigură în sânul religiei pentru a-şi permite să nu-l mai renege pe idealistul care fusese; modul său de acţiune se schimbase, dar el rămăsese în linia vechiului său spirit de frondă.

Spionul venit din ţările Ex-comunitare îl privea cu ochii săi negri, scânteietori, încastraţi în căpruiul-violet al orbitelor, umbră epidermică ce se estompa puţin câte puţin spre obraji. Deryme aştepta acest moment; puse lectorul encefalografic pe craniul celuilalt: iregularitatea traseului şi prezenţa numeroaselor unde theta dezvăluiau suferinţa subiectului, dar nu indicau nici o leziune. Totuşi, creatorul

de vise ştia ce traumatisme abominabile provocau în mod obişnuit armele neuronice! Ele aparţineau feţei întunecate a Piacom-ului.

— Sunteţi omul din mesaj?

Léo Deryme făcu semn că, într-adevăr, el era acel om; apoi începu să-l interogheze pe străin, cât mai precaut posibil:

— Vorbiţi încet, nu vă obosiţi şi nu ezitaţi să mă întrerupeţi dacă vă simţiţi epuizat. Puteţi să-mi descrieţi simptomele pe care le resimţiţi?

— Ciudat, am impresia că mi s-a depărtat corpul, că s-a rupt contactul cu creierul... Da, percep durerea, dar nu sufăr.

Se exprima cu încetineală, ca şi cum cuvintele proveneau din alt univers, în care trebuia să meargă pentru a le culege. Léo învârti pe deget şuviţa care-l atârna pe frunte, apoi o rearanjă.

— Aţi fost atins de armele neuronice. Ar să fiţi nebun sau mort. Ridicând bariera dintre conştient şi inconştient, aceste arme provoacă un soi de scurtcircuit al sistemului psihosomatic care distruge personalitatea.

— Acolo, afară... au fost inventate droguri protectoare plecând de la această ipoteză... Oh! Într-o manieră foarte empirică, plecând de la puţinele informaţii care au venit din Piacom. Par eficace... Mi-e somn, foarte somn.

— Puteţi să dormiţi, nu mai e nici un pericol.

— Dacă sunteţi într-adevăr acela care mi-aţi spus că sunteţi, mă simt în siguranţă.

Străinul adormi la loc, scoţând un suspin adânc.

Reconstituanţii nervoşi pe care îi ingerase necesitau o mobilizare completă a organismului pentru a putea acţiona. Era, deci, bine că dormea. De acum înainte, Léo avea în mâini responsabilitatea viitorului străinului; devenise garantul misiunii sale.

Ce linişte era în moschee! Pentru ce să rişte să iasă din coconul pe care şi-l ţesuse? Dar simţea nevoia asta; de

câtva timp dorea să părăsească lumea închisă a creatorilor. Aceasta era chiar principalul motiv al deciziei sale. Om de acţiune prin esenţă, el se îndreptase spre uneltiri mai ascunse din cauza imobilităţii Piacom-ului. Dar dorea cu disperare să lupte: prezenţa lui Belgacen îi deschisese ochii asupra faptului că vechea sa revoltă era încă vie. Părea a fi unul dintre eroii din „O mie şi una de nopţi”, îşi închisese puterea într-o sticlă pe care o aruncase în mare; destinul spărgea astăzi sticla.

Puse patul în care dormea străinul într-un colţ întunecat al templului, spre nord; acolo anumiţi iniţiaţi pretindeau să cunoască vise deosebit de exaltante. Apoi căută printre fideli, etajaţi în spaţiu de la sol până la înălţimea feţei, pe acela pe care îl alesese demult timp pentru a-l ajuta pe omul Ligii.

Era un reparator, meserie care constituia acoperirea cea mai potrivită pentru a circula prin Piacom. Léo ezitase mult timp între un comisar al poluării, un informator, un consilier sau un programator – profesiuni care se regăseau la adepţii săi – dar, fără îndoială, reparatorii posedau statutul cel mai favorabil, li se permitea să circule fără nici un control în cele treizeci de state, fără a fi supuşi vreunei planificări.

Iniţiaţii plutind spre comuniunea onirică, fidelii aşezaţi în jurul coloanelor, pândind în penumbră viziunile visătorilor puşi la muncă de către practicienii oniromanţiei, frânturi de imagini, bule care se destrămau în obscuritate, lăsând în urmă câteva resturi din arsenalul heteroclitic al închipuirilor; linişte, preoţi cu căşti, fiecare dintre multiplele personaje ale acestei scene era cufundat în umbra caldă şi blândă, parţial luminată de razele învolburate de soare care pătrundeau prin ferestre.

În această ambianţă, era dificil să deosebeşti bărbaţii de femei, ambele sexe purtau părul lung sau scurt, fără a conta, se machiau sau nu, după dorinţă. Deryme nu-şi schimbase îmbrăcămintea din zori, nu-şi găsise timp pentru a se spăla şi risca să atragă atenţia vreunui comisar al

poluării pentru că aceştia din urmă aveau dreptul să intervină chiar şi în moschei. Preotului i se făcu brusc chef să se dezbrace de bluza sa albă şi să se stropească cu loţiunea sa preferată de lotus şi santal, după un duş bun. Dar nu era momentul. Trebuia să-şi continue cercetarea. Străinul era ridicat, cu picioarele depărtate, şi se adâncea într-un vis pe care un preot tocmai îl vizualiza; părea fascinat de perfecţiunea şi precizia imaginii anacronice a unei femei goale conducând o bicicletă.

— Gustave Saylon, trebuie să vă vorbesc.

— Când doriţi, părinte, vă aparţin.

Se retraseră la adăpostul altei coloane. Saylon era îmbrăcat cu un combinezon murdar şi şifonat; îl privea pe Deryme cu inocenţă.

— Timpul de acţiune a sosit. Mesagerul este aici.

— Şi ce trebuie să fac?

Reparatorul ridicase vocea; Léo îi făcu semn să vorbească mai încet.

— Cum ştiţi, trebuie să-i dăm identitatea dumneavoastră. Mă angajez că voi substitui înregistrarea sa electroencefalografică cu aceea a dumneavoastră în fişierul central.

— Dar cât timp va trebui să rămân sub hipnoză?

— Tot timpul cât va dura misiunea. Mi-e imposibil să vă precizez durata acesteia. O săptămână sau poate o lună. Dar asta nu va conta pentru dumneavoastră. Nu veţi îmbătrâni.

— Nu asta mă preocupă, părinte. După ce am depus jurământul religiei, m-am căsătorit. $i tocmai am obţinut un permis pentru a avea un copil.

— Găsiţi orice pretext; spuneţi-l soţiei că aţi semnat un contract pentru a repara un combinat în Finlanda. Este plauzibil, ea va accepta, căci creşterea unui copil este foarte scumpă. Veţi fi răsplătit bine, voi cere eu religiei răspunderea asta.

Reparatorul ezita, ar fi vrut să refuze; dar reticenţele sale cedară în faţa motivaţiilor mai profunde pe care Deryme le plasase în inconştientul său. Léo observa ca într-o carte deschisă pe figura lui Gustave Saylon evoluţia conflictului care avea loc în el. Ar fi preferat ca omul să accepte liber sacrificiul, cum o făcuse iniţial. Din păcate, nu se poate avea încredere în jurăminte, fiecare îşi arogă dreptul de a-şi schimba părerea pentru motivele cele mai frivole, ca acela de a face un copil. Deryme avu o tresărire de dezgust, această idee îi repugna.

— Bine, vă voi asculta, pentru religie.

Un tremur imperceptibil îi scutură întregul corp.

— Ne vom întâlni în această seară, în cripta iniţiaţilor.

Preotul îşi privi victima plecând, cu o strângere de inimă.

CAPITOLUL 14

Când Luis Llapasset se trezi, primul său reflex fu să verifice dacă nu i se aruncaseră instrumentele care făceau din el un om puternic. Pentru un membru al guvernului secret, anonimatul era o garanţie a siguranţei, dar, în ciuda lucru, nu putea să-şi exercite autoritatea fără o brăţară-computer şi fără diversele chei electronice care îi permiteau să comunice cu serviciile sale şi să acţioneze asupra ordinatoarelor.

Îşi prinse gura mică între degetul mare şi index, reînnoind acest gest până se simţi mai calm. Îl deposedase într-adevăr de tot, chiar şi de cască, de genunchiere şi de cotiere, de vestonul gri deschis, care aparţinuse altădată unui om politic numit Rameneau sau Raymaux, care trăise în a patra Republică franceză, şi la care el ţinea foarte mult. Luis îşi făcuse după el câteva de exemplare pentru a nu-l

lipsi niciodată. Lenjeria de corp în care rămăsese nu-l proteja suficient de frigul înţepător al acestui început de anotimp. Scurta comă temporală pe care o suferise nu părea să-l fi afectat prea profund, mişcările sale păreau normale; îşi reintegrase fluxul spaţio-temporal. Totuşi, corpul îl durea şi nu reuşea, în ciuda exerciţiilor de recuperare pe care le făcea, să-şi uşureze încordarea muşchilor maxilarului. Cu greu izbutea să-şi deschidă gura, atât îi erau de strânse maxilarul şi mandibula. Cunoştea bine aceste sechele organice datorate unei încetiniri temporale excesive; de obicei, era suficient să înghită câteva pilule pentru a-şi reveni. Dar ce putea să facă dezbrăcat?

Locul era întunecat. Pereţii rectilinii ai subteranului în care se găsea păreau făcuţi dintr-o materie sticloasă, lucioasă, uşor umedă. Afară... acel oval gri, care delimita extremitatea culoarului, era într-adevăr exteriorul? Făcu câţiva paşi spre el. Da, şi ziua trebuia să înceapă, căci, pe măsură ce se apropia de ieşire, o roşeaţă delicată sublinia orizontul. Sau era asfinţitul? Nu, nuanţa cerului ar fi fost mai densă; Llapasset identifică culorile proaspete ale zorilor; asta nu se datora unei cunoaşteri profunde a naturii, el o detesta, dar, cum se trezea foarte devreme, observa des aceste răsărituri ale soarelui triumfător, totuşi înecat în ceaţă, care sunt frecvente în regiunea Rhône-Alpi.

— Bună ziua, domnule ministru! Vă plimbaţi un pic?

Acest salut îl făcu să tresară, nimeni nu trebuia să-i cunoască atribuţiile. O persoană blondă, gigantică, cu un aer glumeţ, se găsea în faţa lui. Reacţionă stupid.

— N-aveţi dreptul să-mi cunoaşteţi titlul, vă voi întemniţa pentru asta! Şi lăsaţi-mă în pace!

— Pentru moment, eşti prizonierul meu, Luis Llapasset, şi mă vei asculta. După aceea, vom mai vedea.

Furia lui Luis scăzu imediat şi trecu în plan secund. De când fusese numit în cele mai înalte posturi, obţinuse capacitatea de a disimula această furie permanentă. Se ştia

cel mai puternic şi îşi camufla violenţa nativă sub o aparentă impasibilitate. Rămânea astfel la alegerea sa momentul în care se va dezlănţui.

— În regulă, vă ascult, ce vreţi de la mine?

— Îţi voi spune mai târziu. Pentru moment, trebuie să ne urmezi şi să taci.

— Pot măcar să ştiu unde suntem?

— Vino, îţi voi arăta.

Şi extraordinara femeie îl apucă cu un singur braţ de mijloc şi-l purtă spre ieşirea din subteran. Se zbătu fără convingere, simţind chiar o anumită plăcere la acest contact un pic prea dur. Se întâlniră cu o mică brunetă slăbuţă, cu un bărbat destul de puternic, albit prematur, şi cu o fată grăsună. Trioul îl privi fără amabilitate.

— Ţi-l prezint pe Sopraferm, Plastilac şi domnul Mobilă. Ei fac parte din banda mea. Sunt descendenţii primilor locuitori din Isle Abeau, de dinainte de oraşul nou; ei îşi poartă numele de origine ca pe nişte drapele. Vezi, dacă n-ai fi Luis Llapasset, membru al guvernului secret, ţi-ar sări de gât. Sunt sufocaţi de singurătate, ca toată lumea în Piacom, şi ceea ce caută ei înainte de toate este comunicarea. Dar să nu li se prezinte amatori ai timpului încetinit şi nici gunoaiele alea de creatori de vise, fiindcă riscă să fie omorâţi pe loc!

Extremitatea nasului lui Llapasset se îndoi aproape în unghi drept, atât de tare îl distra. Răspunse hohotind:

— Disidenţi! Hai lăsaţi-mă, vă promit că nu voi pune să fiţi urmăriţi.

Tânăra cea uriaşă spuse calm:

— Aceştia sunt disidenţi. Eu sunt cetăţean liber al Piacom-ului. Mă numesc Sylvie Le Cloec'h.

— Din sindicatul artizanilor?

— Eşti bine informat, micul meu Luis, dar informatorii tăi nu ştiu totul. Nici tu – eşti un pic aerian, instalat confortabil în spatele anonimatului tău. Când vă veţi trezi cu toţii, va fi prea târziu.

Llapasset se cutremură: dacă Sylvie Le Cloec'h îi spunea atâtea, însemna că ea se gândea că el nu va mai revedea Isle Abeau. Încercă să tragă de timp.

— Nu sunteţi primii care vor să întoarcă totul cu susul în jos, dar avem mijloacele să vă calmăm. Nu sunt decât câteva mii de disidenţi care să atenteze la fericirea Piacomului. Şi întreaga populaţie ne susţine, locuitorilor Piacomului le plac individualismul şi libertatea lor prea mult pentru a asculta sloganurile voastre debile.

— A! Vorbim de libertate! Numiţi liberă o societate aflată în mâinile Poliţiei, a Ordinii şi a tuturor zbirilor de la Informaţii?

Bruneta ţipase puţin cam tare, gândi Llapasset, dar el îi răspunse mieros:

— Nu este decât începutul, domnişoară Sopraferm, această supraveghere e pentru a-l face pe om matur şi responsabil – şi nu uitaţi că ministerele Ordinii şi al Informaţiilor s-au născut în urma unui referendumuri. Peste câtva timp, nu vom mai avea nevoie nici măcar de reeducarea psihologică, toţi cetăţenii vor putea se conducă ei înşişi, vor putea să-şi aleagă destinul. Dar, în acestui lucru, credeţi-mă, nu prin răpirea trecătorilor din subteran veţi reuşi să-l convingeţi că se înşală. Eu însumi prefer să-mi încredinţez visele preoţilor, mai degrabă decât să ascult balivernele disidenţilor.

Se priviră toţi patru cu compătimire. Lui Llapasset îi fu ruşine că fusese surprins în flagrant delict de sinceritate. Ce-l împinsese să se explice? De altfel, credea sincer în ceea ce spunea? Nu, puterea şi plăcerea absolută a vieţii nu trebuiau să fie rezervate decât celor câtorva aleşi, iată motto-ul său. Surâse în sinea sa, această formulă cinică nu-l satisfăcea nici ea. Luis suferea din cauza lipsei cunoaşterii certitudinilor sale; era incapabil să depăşească stadiul de instinct.

Corpul Sylviei păru să se contopească în rozul intens al aurorei – cât de excitantă era aşa, îmbrăcată în tunica sa

lungă! Formele i se întrevedeau prin ţesătura uşoară. Luis nu putu să-şi ascundă tulburarea.

— Eşti încordat, micule om, ai dreptate. Îţi voi arăta corpul meu, pentru a vedea dacă n-ai devenit încă zombi...

Llapasset întoarse furios capul şi privirea i se fixă asupra orizontului, fără expresie. Deodată, tresări: soarele, ieşind de după coline, inunda în lumină un peisaj stupefiant.

„Cimitirul nuclear”, şopti el. Un frison îi parcurse şira spinării.

Cocoţate lângă vârfurile unor vulcani stinşi, piramide de mai multe sute de metri înălţime se înălţau până le pierdeai din vedere; compuse din coşciuguri de cristal îngrămădite, ele scânteiau în strălucirea solară. La vest, o barieră de nori nimbaţi de foc îşi ascundea vârfurile, din fundul văilor urcau coloane de ceaţă care se insinuau în adâncuri. Aşezate între solul de un verde arzător şi plafonul de nori, strânşi în rotocoale, evocau coloanele unui templu formidabil, dedicat gloriei atomului.

Luis, fascinat, contempla spectacolul magic al luminii ce se juca de-a lungul acestor cristalizări cosmice; admira jocul umbrelor alungite pe care răsăritul soarelui le proiecta pe văile înverzite. Totuşi, în ciuda tuturor asigurărilor ştiinţifice pe care guvernul secret le dăduse populaţiei Piacom-ului, el nu putea să se elibereze de un sentiment de nelinişte. În spatele acestei fabuloase frumuseţi, în inima cuburilor de cristal, dormeau deşeurile combustibilului care fumizase energia necesară statelor Comunităţii; şi fusese necesar mult pentru a alimenta cabinele de timp încetinit. Toate precauţiile fuseseră luate pentru a le neutraliza radioactivitatea; uraniul, plutoniul, deşeurile primare, active din punct de vedere nuclear, erau îngheţate în siguranţă pe vârfurile vulcanilor Auvergne. Aceste piramide transparente, dedicate civilizaţiei electricităţii, erau presărate pe munţi precum nişte ruine extrem de rezistente, aproape eterne, pe covoarele de ierburi înflorite. Să fie adevărat că nu exista nici un pericol?

„Iată singurătatea, adevărata singurătate”, gândi Llapasset; şi simţi, contemplând acest peisaj metafizic, că înflorea ceva foarte profund îngropat în el: copilul înspăimântat care fusese încă de la naştere.

Cu vocea sa frumoasă de soprană, Sylvie comentă:

— Deci, domnule ministru, mai eşti la fel de mulţumit de expansiunea timpului încetinit? După părerea ta, ce va deveni cimitirul nuclear, când întregul Piacom va fi dotat cu cabine, va rade Franţa de pe harta lumii?

— Ceea ce înşală pe contestatarii de orice fel, incluzând aici şi disidenţii, este proasta lor informare şi utilizarea deformată pe care i-o dau. Toate lumea ştie că depozitul de deşeuri nucleare a fost generos dimensionat pentru a răspunde nevoilor energetice ale Piacom-ului. Când va fi plin, peste câteva sute de ani, se va proceda la ridicarea celor mai vechi piramide, îngheţate, pentru a le înlocui cu noi containere de cristal.

— Nu ai răspuns întrebării mele. Cabinele nu existau când cimitirul a fost creat.

— Nu se va ajunge niciodată la asta. Totul este planificat în Piacom. Dacă s-ar produce un dezechilibru între producerea şi consumarea de energie, am reduce acordarea permiselor de natalitate în viitoarele decenii, ca să diminuăm cifra populaţiei.

Pentru ce se mai explica? Pentru ce răspundea acestor nenorociţi? Fără îndoială, pentru a-şi calma neliniştea, pentru a-şi ţine în frâu teama, născută în timpul copilăriei sale, când asociaţiile pentru protecţia mediului înconjurător făceau marşuri cântând imnuri de avertisment de fiecare dată când se dorea construirea unei centrale nucleare. Llapasset simţea o oroare fizică faţă de dezordine; fiinţa plăpândă, care fusese la sfârşitul secolului XX nu mai voia să revadă strigătele şi defilările din acea vreme.

O ameninţare tăcută emana din acest peisaj inuman, pendulând între lumină şi umbră, în timp ce perspectiva dură şi rece a piramidelor se întindea până la infinit.

— Şi crezi că frica moştenită de la Hiroshima poate fie alungată cu uşurinţă de documentarele pe care le difuzaţi pe canalele de holoviziune, arătând scene idilice, în care turme de ierbivore pasc liniştite lângă baza piramidelor de deşeuri îţi închipui într-adevăr că asta este suficient ca să liniştească pe toată lumea? Crede-mă, noi suntem vigilenţi şi nu vom permite să ne fie pustiită planeta.

— Am scăpat deja de primul val de contestaţii, nu a trecut mult timp de atunci. Evident, tu nu poţi să-ţi aminteşti, erai prea tânăr. Dar, când cele treizeci de state ale Comunităţii au decis „să taie curentul pe viaţă” tuturor manifestanţilor arestaţi, tonul protestelor a scăzut în mod curios. În sfârşit, vedeţi, nici unul dintre animalele care sunt arătate nu are cinci picioare, nici unul nu seamănă cu un licorn.

Şi descrise cu braţul o vastă mişcare panoramică. Domnul Mobilă comentă gestul său, protestând:

— Nu acest peisaj terifiant l-aţi difuzat la holoviziune, acest peisaj dezolant şi bulversant, pe care cel din urmă tiran l-a părăsit cu mai bine de o jumătate de secol în urmă, ci unul în întregime gândit şi realizat de cineaştii voştri de propagandă! Şi fiecare ştie că exisă mai multe feluri de a interpreta realitatea.

Lui Luis Llapasset îi venea să fugă, se săturase până peste cap de acest dialog inept şi, în plus, îi era frică. Frică de răpirea căreia tocmai îi fusese victimă, frică de această panoramă. Panica se infiltra în el: pleacă, şterge-o, repede!

Simţi o mână apăsându-l obrazul, apoi o altă mână pe celălalt obraz, ca o amintire tandră şi maternă; Sylvie Le Cloec’h îl forţa blând să întoarcă faţa.

— Priveşte mai degrabă aici, Llapasset, şi vei vedea că şi nouă place poluarea la fel de mult ca şi ţie. Pentru noi, este sinonimul fericirii.

Supraferm, Plastilac şi domnul Mobilă se dezbrăcaseră şi coborau colina, scoţând ţipete pătrunzătoare. Rapid,

ajunseră la baza pantei şi se aruncară într-un lac imens, ale cărui ape negre se întindeau până departe spre est.

— Priveşte, domnule ministru, priveşte, s-au întors la nămolul primitiv, şi-au reluat viaţa. Noi predicăm murdăria şi deşeurile, dorim întoarcerea la epoca în care omul nu se spăla de patru ori pe zi, în care gunoiul acoperea străzile, în care marfa putrezea la soare, pe jumătate devorată de muşte. Vezi, aici, suntem în paradis!

— Oceanul de mizerie! Nu e posibil.

— Dar nici tu nu eşti prea curat, nu te speli des, puţi. Vei fi de-al nostru.

Ochii verzi, punctaţi cu auriu, ai Sylviei exprimau o pasiune ciudată. Llapasset fu cuprins de ameţeală: niciodată nu se mai găsise în prezenţa unor fanatici adevăraţi; chiar şi ideea că asemenea specimene umane existau îi părea o legendă, vehiculată în numele unor interese meschine. Nu, nu cunoscuse niciodată vreun individ capabil să se autodepăşească, să meargă până la capătul nevrozelor sale; toţi rămâneau profund ataşaţi instinctului de supravieţuire.

Sylvie îşi scoase cu simplitate tunica; corpul său alb şi ferm, cu forme generoase, sânii şi fesele enorme treziră în Luis dorinţe obscure.

— Vino, urmează-mă, ne vom îmbăia amândoi în murdărie, hai, vino!

Încercă să reziste tinerei femei care-l surâdea. Îl trăgea cu o mână fermă spre baza colinei. El ţinea ochii aţintiţi spre pubisul ei cu păr fin şi auriu, care lăsa să se întrevadă buzele puternice ale sexului. Cu picioarele încordate, dădu din cap în semn de negaţie. Dar forţa Sylviei Le Cloec’h era atât de mare, încât el nu putu să-l reziste şi coborî împreună cu ea spre marea de mizerie, gheena uriaşă a Piacom-ului. Toate deşeurile nereciclabile ale celor treizeci de state erau lichefiate înainte de a fi trimise în această groapă monumentală.

Supraferm şi Plastilac, acoperite cu un strat maro, urât mirositor, îl împroşcau pe domnul Mobilă, râzând. Acesta dansa cu frenezie în jurul lor, proiectând cu picioarele resturi cleioase. Sylvie smulse îmbrăcămintea lui Llapasset dintr-o singură mişcare. El se trezi tremurând gol, ţinându-şi mâinile strânse între coapse. Fremătând, tânăra cea uriaşă declamă pe un ton incantatoriu:

— Eşti frumos, Luis Llapasset, eşti frumos, vino, să ne întoarcem la murdărie, să adorăm împreună poluarea!

Nu se aştepta ca ea să-l înhaţe cu atâta rapiditate. Fără apărare, ajunse întins în noroiul călduţ şi fetid, cu toate cele patru membre ţinute de către adoratorii mizeriei. Supraferm sări pe el, plină de un lichid vâscos, şi-l îmbrăţişă cu lăcomie. În ciuda ororii situaţiei, nu putu să-şi controleze erecţia. Sylvie urlă:

— Vine printre noi, prieteni, vine în mizerie, ţineţi-l, prieteni, îi vom da poluarea!

Îl încălecă, în timp ce ceilalţi trei îl ţineau. Corpul lui Luis era în întregime cufundat în mocirlă; simţea noroiul clipocindu-l la baza obrajilor, a genunchilor, a sexului şi a pieptului; în faţa ochilor se rotunjeau fesele somptuoase ale Sylviei Le Cloec'h. Ea îi apucă membrul şi i-l introduse în întregime în vagin. Luis îşi pierdu controlul simţurilor. Plutea în cloacă, corpul său amorţit nu mai exista decât la nivelul plăcerii care urca în el, cu o intensitate delirantă. Nu mai ştia dacă acest contact cu mocirla, admirabilul corp al Sylviei care se îndoia în faţa ochilor lui sau vulva ei activă îl făceau să se ridice foarte sus, mai sus decât zburase vreodată.

Când juisă, izbucni în hohote.

— Llapasset a intrat în comuniune, Supraferm, Plastilac, domnule Mobilă, să i ne alăturăm!

Şi se dedară la o orgie în mijlocul lacului putred.

În acest timp, Llapasset se urcă până la plaja pe care se îngroşase o peliculă de deşeuri uscate. Se întinse epuizat. Soarele făcea să trosnească cojile de noroi pestilenţial pe

pielea lui distrusă. Un dezgust monstruos declanşă un spasm al tuturor organelor sale digestive. Luis avu impresia că va vomita tot ceea ce înghiţise începând de la naştere, într-o suită interminabilă de sughiţuri dureroase.

CAPITOLUL 15

Trebuia să deschidă ochii: Belgacen ar fi vrut să-şi dea seama în ce capcană căzuse. Dar pleoapele sale refuzau; erau enorme şi păreau umflate de apă. Corpul său era cuprins de tresăriri pe care nu putea să şi le reţină. Membrele nu mai ascultau de creier? Simţea aerul pe piele, deci nu era paralizat. Mişcă un deget de la mână cu uşurinţă, un deget al piciorului stâng. Îşi concentră, aşadar, întreaga atenţie asupra mâinilor care explorau în imediata sa apropiere cuvertura din fibre vegetale pe care era întins. Realiză rapid că această examinare pe orbecăite era inutilă – la cincizeci de centimetri de o parte şi de alta a corpului nu mai întâlnea decât gol.

Auzind o voce umană, Belgacen avu brusc conştiinţa elementului sunet, a dimensiunii senzoriale pe care o pierduse.

— Nu mai riscaţi nimic, aţi devenit un cetăţean liber al Piacom-ului.

Răspunse cu dificultate:

— Cine sunteţi?

— Amintiţi-vă, sunt Léo Deryme, omul din mesaj; v-am vorbit deja adineauri.

Printr-o suită vertiginoasă de asociaţii de idei, memoria lui Belgacen se puse în funcţiune. „Creierul îmi aşază picioarele în papuci.” Confortul mental resimţit la această idee îi permise să-şi ochii.

Un personaj slab, cu membrele prea lungi, era aplecat deasupra lui. Cum reuşise să-şi îndoaie scheletul pitic? Un soi de nelinişte se citea în privirea sa, filtrată printre genele anormal de dese. Faţa sa cu trăsături fine, bine proporţionate, înconjurată de un păr negru care îi cădea în şuviţe grele pe frunte, atrăgea simpatia. „Simpatia mea.” îşi va înlătura şuviţele cu mâna dreaptă. Belgacen îşi închipui actul înainte cu câteva sutimi de secundă ca omul să îl îndeplinească. Apoi spuse:

— Sunteţi Léo Deryme, normal.

Întâlnirea era inevitabilă şi derularea faptelor care conduseseră la ea era hotărâtă de multă vreme. Belgacen luptă împotriva sentimentului de neputinţă; chiar dacă ar fi ştiut că nu va putea să-şi depăşească destinul, Attia tot s-ar fi înscris într-un fel de competiţie cu fatalitatea. Deja redescoperise una dintre facultăţile sale, posibilitatea de a anticipa cu o clipă acţiunile celorlalţi.

Deryme îi explică pe scurt circumstanţele întâlnirii lor şi se justifică.

— Poate părea absurd să aştepţi un răspuns ipotetic atâta vreme, dar eu sunt o persoană conservatoare şi răbdătoare.

Şi, în faţa expresiei extrem de întrebătoare a străinului, făcu un scurt portret al Piacom-ului, al timpului încetinit, al religiei, şi preciză care era rolul ei în societate; apoi încheie:

— Aici, ne aflăm în cripta iniţiaţilor care se găseşte sub moschee. Este un loc secret al religiei noastre. Cum să vă explic utilitatea ei în puţine cuvinte? Vedeţi, se întâmplă câteodată ca un visător iniţiat să nu revină din lumea onirică în care s-a angajat, ca el să pătrundă în ceea ce noi numim „supravisul”, adică să nu se mai integreze în corpul său. Este o metaforă. Vreau să spun că voiajul întreprins de partea conştientă a unui individ în universul fantasmelor sale poate să se prelungească, să pătrundă cu adevărat în cealaltă realitate, creată de inconştientul său, şi să nu mai poată să revină de acolo. Viaţa sa activă se va efectua

numai în plan oniric. Câteodată, în cursul şedinţelor de visare în comun, iniţiaţii simt ceva ca o ruptură şi recunosc în asta semnalul plecării unuia dintre ei. Nu cunoaştem cazuri, încă, de oameni care să fi revenit din acea lume.

Belgacen observă vasta criptă rotundă în care se găsea; mici alveole de mărimea unui om erau încastrate în zidurile pictate, de o culoare albă-albăstruie. Corpurile a vreo zece iniţiaţi se odihneau în ele. Trimisul Ligii căuta să înţeleagă ceea ce preotul tocmai îi spusese; cuvintele existau în mintea sa, dar însemnau prea puţin pentru el.

— Toţi aceşti iniţiaţi au plecat în supravis, aşteaptă sfârşitul eternităţii. Cu excepţia omului pe care-l vedeţi aici: este Gustave Saylon, pe el l-am hipnotizat. Îi veţi lua locul în societate, când veţi fi gata să vă îndepliniţi misiunea.

Lui Belgacen i se păru că discerne o anumită nerăbdare în vocea lui Léo Deryme.

— Saylon este reparator. Aveţi cunoştinţe de electronică?

Belgacen aprobă, fără să dea mai multe explicaţii; până când îl va cunoaşte mai bine pe preot, era de preferat ca acesta să nu ştie că el trăise deja în Piacom şi că fusese reparator. Erau puţine şanse ca acest creator de vise să fi fost trimis de către guvernul secret, dar ideea nu putea fi respinsă total.

— Această falsă identitate este necesară pentru a mă proteja de arme?

— În Piacom, este suficient să ai asupra ta un buletin encefalografic pentru a putea să pătrunzi în marile oraşe. Îl aveţi acum pe cel al lui Saylon şi encefalograma dumneavoastră o înlocuieşte pe a lui în memoria ordinatorului de control. Nu mai aveţi de ce să vă temeţi.

— Dar Saylon?

— Cum v-am spus deja. El este sub hipnoză artificială. Ordinatorul nu se ocupă de oamenii a căror activitate cerebrală este în repaos.

— El m-a salvat?

Belgacen înţelegea... apoi nu mai înţelegea...

Deryme, atent să-l lămurească, îi explică:

— Atâta timp cât aţi fost în afara lui Isle Abeau, nu aţi fost controlat; de cum aţi pătruns în oraş, aţi pus stăpânire fără să vă daţi seama pe buletinul unui anchetator. Ordinatorul trebuie să întreprindă o anchetă când există o diferenţă prea mare între traseul cerebral al individului şi acela înscris pe buletin.

— Atunci am aruncat buletinul şi...

— Şocul armelor neuronice a fost atât de violent, încât v-aţi pierdut cunoştinţa. În mod normal, oamenii Ordinii ar fi trebuit să vă aştepte. Dacă n-aţi fi devenit nebun, v-ar fi trimis într-un câmp de reeducare psihologică. Asta mă nelinişteşte, de fapt. În Piacom, oamenii sunt avizi de fapte diverse şi de bârfe. Însă nu a existat nici cel mai mic comentariu asupra morţii anchetatorilor, nici cea mai mică evocare a aventurii dumneavoastră pe programele de holoviziune. Cuvântul de ordine este liniştea.

— Credeţi că guvernul secret a descoperit că vin din ţările Ex-comunitare şi ţine să nu alerteze populaţia?

— Este posibil. Dar nu cred că vă caută, altfel v-ar fi găsit deja; şi pe mine, de altfel.

Toate aceste informaţii pătrunseră de-a valma în creierul lui Belgacen Attia; făcea un efort gigantic pentru a le clasa, dar nu reuşea; un soi de baraj cerebral îl împiedica.

— În orice caz, puteţi, teoretic, să circulaţi în siguranţă prin ţara noastră, pentru a vă face o imagine clară asupra pericolului pe care îl reprezintă timpul încetinit. Dacă acesta este scopul misiunii dumneavoastră...

Cu corpul său, sprijinit de patul în care odihnea Attia, Deryme părea că pretinde un răspuns.

— Misiunea mea se referă la mesajul dumneavoastră, domnule Deryme.

— Dar de ce a trecut atât de mult timp până să veniţi?

— A trebuit să ne pregătim în mod ştiinţific pentru trecerea frontierei, şi asta cu puţine informaţii.

— Cincisprezece ani doar pentru asta!

— Sticla a ajuns la noi recent, de un an sau doi, cred. Acela care a descoperit-o nu şi-a dat seama imediat de importanţa ei. Ştiţi, în ţările Ex-comunitare, locuitorii n-au nici în clin, nici în mânecă cu Piacom-ul, care reprezintă doar o pată pe harta lumii, un pământ necunoscut, care nu mai interesează pe nimeni.

— Dar timpul încetinit?

— Pentru un locuitor al Ligii, durata de viaţă este aceeaşi dintotdeauna. Nimeni nu-şi ocoleşte destinul. În cazul ăsta, la ce-ar servi să întindem secundele, ele oricum se vor aduna din nou.

— Şi pentru conducătorii voştri?

— Prezenţa mea este un răspuns la această întrebare.

Léo încercă să ghicească gândurile lui Belgacen Attia; atitudinea sa severă, gesturile scurte, maiestuoase, vorbirea reţinută neutralizau toate tentativele de interpretare.

În timpul acestei scurte şi tăcute cercetări, Belgacen îl observă, la rândul său, pe Deryme. Corpul preotului îi dezvăluia originile ţărăneşti, asprimea şi dinamismul temperamentului, în timp ce fizionomia îi exprima rafinamentul în întregime latin al spiritului; ochii săi mari, negri, profunzi, umezi, încadraţi de gene lungi trădau un sentimentalism excesiv.

Simţind că nu va obţine nici o confidenţă din partea celuilalt, Deryme îi vorbi despre ceea ce descoperise:

— În timpul somnului dumneavoastră, am făcut o serie de teste pentru a-mi face o idee despre starea dumneavoastră mentală, pentru a verifica dacă pereţii dintre conştient şi inconştient au rezistat. Trebuie să vă mărturisesc că sunt destul de pesimiste concluziile mele; puţine obsesii inconştiente au trecut la nivelul bagajului cultural. Personalitatea vă este afectată. Conflicte între real şi imaginar, între trăire şi vis, pot să se stabilească la toate nivelele. Trebuie neapărat să studiez mijlocul prin care să

vă scap de aceste implanturi periculoase, înainte să începeţi misiunea.

— Dacă nu veţi putea să pătrundeţi în visele mele, cum să spun, aţi putea să faceţi reparaţii?

— Cred că este posibil; vă promit că mă voi apuca de asta începând de...

Belgacen nu-l mai auzea pe Deryme. Decorul criptei se modificase pe nesimţite; alveolele în care se odihneau iniţiaţii fuseseră acoperite una câte una de tapiserii şi tablouri, pereţii se depărtaseră, iar încăperea avea acum dimensiunile unei camere de zi. O mochetă climatizată acoperi solul de piatră, în timp ce plafonul se mărea, devenea transparent şi lăsa să se vadă cerul pe care pluteau nori de ploaie, mari şi albi.

Cecilia era acolo, aşezată în fotoliul preferat, în faţa holovizorului. Belgacen putea să-l ghicească burta mare sub ţesătura întinsă a cămăşii albe. Copilul se va naşte peste câteva săptămâni. Copilul său. Discuţia fusese furtunoasă. Cecilia refuzase să plece cu el în ţările Ex-comunitare. Cecilia! Cecilia! Totul părea să se fi spus; îl privea indiferentă, ca şi cum nu mai exista. Îi furase copilul. De furie, el dădu un pumn tabloului din şcoala hiperrealistă, pe care ea îl cumpărase; reprezenta o motocicletă extrem de mare. Femeia îi spuse simplu:

— Tocmai ai plătit preţul plecării tale.

Un strigăt enorm îi urcă în gât, o lacrimă uriaşă îi inundă ochii. Totul se sfârşise; era neputincios. Pentru a doua oară în viaţa sa, deschise uşa apartamentului şi ieşi fără a o privi.

Léo Deryme îl cerceta atent. El era responsabil, Attia îl recunoştea: acest om îi luase copilul. Se aruncă spre creatorul de vise, încercând să-l stranguleze.

CAPITOLUL 16

Autostrada strălucea sub soarele de primăvară; înconjura un lac aflat într-un crater, apoi se diviza în două părţi care se afundau fiecare într-o pădure deasă.

Câteva animale mici fugiră la apropierea a cinci persoane; fuseseră avertizate de pericol de către umbrele alungite ale bipezilor, care tăiau în diagonală plasticul căii rutiere.

Llapasset se târa, răsuflând din greu, susţinut ferm de braţ de Sylvie Le Cloec'h; îl drăcuia pe inventatorul acestui plastic transparent care nu putrezea şi nu se uza. Plasticul care acoperea autostrada, antiderapantul, îi smulsese pielea de pe tălpi. Îmbrăcat cu dificultate cu resturile lenjeriei sale intime, dârdâia în răcoarea zorilor. Din timp în timp, se aşeza comod în mijlocul şoselei, strigând injurii la adresa persecutorilor săi, şi refuza să-l urmeze mai departe. Sylvie îl lua atunci sub braţ ca pe un pachet; se zbătea de formă, apoi se liniştea, neputincios.

Se scurseseră deja trei zile de când împărţeau viaţa de grup, devorând vânat mic, abia fript, dedându-se la orgii josnice, rostogolindu-se în iarbă, dimineaţa, pentru se curăţa în rouă. Exista în el un mic locşor puternic care îi garanta că era încă Luis Llapasset, ministru al guvernului secret al Piacom-ului; dar aproape tot timpul lăsa corpului său grija de a-şi asuma cea mai mare parte a existenţei, refuzând să se mai gândească la soarta lui. Şi Luis descoperi acea fiinţă de carne şi de sânge pe care o ascunsese întotdeauna în el, acel mic animal sălbatic care venise într-o bună zi cu mama sa în Piacom, pentru a lucra la europenii cei buni. Adaptarea fusese dură şi rapidă; micul Llapasset secretase spontan carapacea necesară pentru a supravieţui. De atunci, acea carapace nu făcuse decât să se îngroaşe.

Totuşi, capacităţile de adaptare erau intacte; Llapasset îşi dăduse rapid seama de asta în cursul sejurului forţat în afara mediului său obişnuit; din păcate trebuise să constate, încă o dată, că organismul său era obosit, foarte obosit, că avea nevoie de sânge nou, de organe proaspete pentru a-l filtra şi regenera, pentru a da tonicitate şi elasticitate muşchilor şi arterelor. Azi, oboseala îl făcea să tremure din tot corpul, de câte ori se oprea din mers.

Nu circumstanţele excepţionale ale aventurii sale îl derutau cel mai mult, ci contactul cu natura; mică vietate urbană, Luis detesta cu adevărat aceşti artişti, această iarbă, aceste flori care se deschideau peste tot primăvara şi-şi răspândeau parfumul scârbos în aer; era dificil să simtă afinităţi cu micii carnasieri, iar acei iepuri molatici, acele păsări de hârtie pictată care decorau peisajul cu penajul lor înduioşător şi ţipetele lor asurzitoare îl dezgustau. „Mai e şi o nenorocită de privighetoare care mugeşte ca o vacă”, bombăni el, citând una dintre puţinele fraze care le reţinuse în urma rarelor sale lecturi. Ar fi preferat să fi rămas în decorul gigantic al cimitirului nuclear sau în marele lac de gunoaie; acolo, cel puţin, prezenţa omului se făcea simţită. Luis Llapasset era făcut să trăiască într-un mediu urban, timpurile idilice ale bunilor sălbatici şi ale vieţii naturale aparţineau unui trecut ruşinos.

Câteva sute de metri după intrarea în pădure, autostrada se lărgise şi, printr-o derivaţie, dăduse într-un luminiş unde se zăreau nişte clădiri joase. O staţie service. Trupa se instală în fotoliile confortabile ale unui bar părăsit. Sylvie ceru domnului Mobilă să prepare răcoritoare. Supraferm şi Plastilac dispărură în urma sa.

Llapasset nu mişca, aştepta, ştiind că era mai bine să asculte până în momentul în care putea să acţioneze; era o lege pe care n-o mai respectase de când plecase din Africa spre vechiul continent. Câţiva indivizi grosolani şi goi, cu un şef împodobit cu pene de şoim, intrară, în grupuri mici, în bar şi fură salutaţi de Sylvie. Erau zipi, fără îndoială. Când

domnul Mobilă se întoarse cu Supraferm şi Plastilac, aceştia merseră să ia pahare şi să le distribuie tuturor. Domnul Mobilă turnă băutura pe care o preparase. Luis o luă avid pe a sa şi înghiţi un gât bun; focul îi arse măruntaiele. Scuipă lichidul cu grimase puternice şi strâmbături care smulseră hohote de râs zipilor. Sylvie se apropie de el şi îi dădu lovituri puternice în spinare, până se calmă.

— Nu aşa se bea vin, micul meu ministru, îţi vei nenoroci stomacul. Ăsta se degustă, căci este vin bun, fabricat de zipii din regiunea cu viţă-de-vie sălbatică şi arbuşti.

Llapasset îi privi cu lacrimi în ochi; evocarea acelui alcool din fructe acre, cu gust de oţet şi de scoarţă de copac, îi dubla repulsia. Era prea mult! Luis se gândi că va ceda cât de curând, dacă situaţia nu se schimba; forma sa psihică era prea precară pentru a rezista mult timp unui asemenea tratament. Sylvie îi aşeză un braţ sub genunchi, celălalt sub subsuoara stângă, apoi îl ridică, se aşeză la locul ei, îl propti între coapsele şi sânii săi, apoi îl alintă ca pe un copil, murmurând:

— Nu te supăra, micul meu Luis, nu te supăra. Suntem prieteni; nu-i aşa, Plastilac, suntem prieteni?

Plastilac se sculă în mijlocul glumelor nesărate ale zipilor care umpluseră acum întreaga sală; ea era mai mică decât Sylvie, dar mai puternică; un păr roşu, neîngrijit, îi cădea în bucle murdare pe umerii pătaţi de roşeaţă; picioarele mari şi albe îi transmiteau o asemenea vibraţie a corpului la fiecare pas, încât coapsele şi fesele îi tremurau precum piftia; blana ciufulită a sexului îi ilumina pântecul. Se apropie de Llapasset, îi descheie partea de jos a îmbrăcămintei, făcând astfel să ţâşnească micul lui membru în erecţie.

Din cauza contactului dulce dintre corpul Sylviei şi spatele său era aşa? Luis ajunse la exasperare; examina acest fenomen cu o surpriză neîncrezătoare: după atâtea dăţi, cum putea să mai reacţioneze, cum mai găsea acest

sex mecanic forţe pentru a se întări, deşi tot restul corpului resimţea o moleşeală apropiată de leşin?

Plastilac îl masturba în faţa zipilor care păreau să găsească acest spectacol amuzant; se ghemuiau lângă Sylvie şi şopteau încurajări obscene. Deodată, ea îl aruncă pe sol şi începu să ţipe:

— Haideţi, prieteni, Luis are nevoie de altceva decât de aceste exerciţii de licean, are nevoie de mizerie, are nevoie să se înfrăţească cu noi în poluare!

Zipii se sculară imediat, bărbaţi şi femei. Llapasset era întins pe spate, fără forţă; Plastilac se ocupa din nou de sexul lui; două femei îi încălecară, în picioare, şi urinară pe cuplu; oamenii le imitară, şi Luis, cu un strigăt de voluptate care îi pătrunse până în cele mai intime fibre, ajunse la extaz.

Mirosul cald al urinei! Viaţa sa nu mai ţinea decât de percepţia acestui miros. Se agăţă de această senzaţie; va muri, cu siguranţă, dacă nu o va mai simţi. Nişte mâini îl apucară şi îl duseră într-un loc întunecat, apoi îl puseră în ceea ce-l părea a fi un pat. Era adâncit într-un somn populat de scurte vise neliniştitoare şi stupide, care îl trezeau la fiecare minut. Din ultimele dintre ele tăcea parte şi Sylvie; era aşezată aproape de el, fără să mişte, fără să scoată nici o vorbă, ca şi cum ar fi fost pietrificată; această viziune era terifiantă şi îl constrângea să deschidă ochii. Sylvie era, într-adevăr, lângă el, întinsă pe cuvertura roşie, pătată de scrum de ţigară şi de cruste suspecte; se sprijinea de peretele verde-marin şi îl observa cu răceală. Afară, două motociclete nucleare pârâiau încet, sugerându-l lui Llapasset ideea unei fugi eroice. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândul, Sylvie îi spuse cu blândeţe:

— Dacă doreşti, Luis, peste câteva minute ele te vor duce în Isle Abeau.

În ciuda oboselii sale, bărbatul îşi mobiliză toate forţele; dacă i s-ar propune, ar merge, dacă ar merge, ar putea

discuta, ar putea umbla cu şiretlicuri. Îşi făcu din nou speranţe şi întrebă:

— Ce trebuie să fac?

— Îmi placi, Luis; cred că nu ne-am înşelat asupra ta, vei putea să ne ajuţi.

Llapasset aşteptă ca ea să vorbească, era rândul său să asculte.

— Am avut necazuri pe aici; recoltele au fost slabe la sfârşitul anului trecut; cereale nu mai sunt, iar legumele sunt rare; cât despre fructe, ele s-au terminat încă din iarnă. Nu mai vorbesc de animale; o epidemie ne-a ucis şi puţinele pe care le mai aveam.

Luis se reţinu cu greu să nu-şi bată joc de o asemenea afirmaţie; ce-avea el de-a face cu mizeria zipilor şi cu disidenţii de toate speţele? Aceşti renegaţi erau făcuţi pentru a crăpa!

— Câţiva dintre noi mai pot încă să meargă în oraş şi să ne aducă alimente, dar nu îndeajuns pentru a hrăni cele câteva sute de disidenţi care locuiesc în Lyon-Royan. Mijloacele de transport ne lipsesc. Deci, iată care-l propunerea, te vei descurca pentru a ne expedia un cargou cu alimente diverse; în schimb, te vom elibera.

— Şi dacă refuz ?

— Vei muri; de plăcere, dar vei muri.

— Şi cine îţi garantează că-mi voi respecta contractul dacă mă eliberezi?

— În privinţa asta..., spuse Sylvie.

Şi îşi puse mâna pe abdomenul lui Luis care fremătă din cap până în picioare. În timp ce nenorocita asta de femeie îl atingea, cât de fade i se păreau îmbrăţişările tuturor femeilor pe care le cunoscuse! Corpul său era de acum înainte sensibilizat doar de carnea Sylviei Le Cloec’h; cele trei zile de orgie îi creaseră un reflex condiţionat, o dependenţă faţă de mâinile Sylviei, de sânii, de fundul ei. Închise ochii pentru a săpa de obsesia acestui corp pe care îl dorea cu atâta ardoare şi răspunse brutal:

— Nu accept.

Ignorând refuzul lui Llapasset, tânăra cea uriaşă urmă:

— Şi, dacă nu-ţi vei îndeplini promisiunea, te vom vâna şi te vom ucide, indiferent unde te vei ascunde.

— E dificil să ajungi la un ministru al guvernului secret într-un oraş al Piacom-ului, mai ales când conduce o reţea de anchetatori şi informatori.

— Te înşeli dacă îţi închipui asta, micuţule. Mai întâi, tu nu mai eşti un membru secret al guvernului, fiindcă îţi cunoaştem numele; apoi, sistemul vostru de represiune este perfect uns în ceea ce-l priveşte pe cetăţenii Comunităţii, dar complet ineficace împotriva atacurilor din exterior. Te vom urmări şi-n gaură de şarpe, vom sacrifica câţi oameni va fi nevoie, dar te vom găsi.

Llapasset nu reuşi să creadă în ameninţare, deşi recunoştea că identitatea sa era deconspirată şi realiza hotărârea disidenţilor de a-l distruge. Ce îi schimbă părerea fură cuvintele „atac din exterior” care îi amintiră de scopul pe care dorea să-l atingă cu orice preţ, înainte de a fi răpit: să pună mâna pe străinul care trecuse frontiera Piacom-ului. Aceste trei zile îl făcuseră să uite de elementul-cheie al planului de supraveghere, care constituia în acelaşi timp şi baza ambiţioaselor sale proiecte. Iată şansa care i se oferea. Deschise ochii şi o privi pe Sylvie cât mai rece cu putinţă.

— În nici un caz nu voi ceda intimidării. Din contră, vă voi face o propunere. Vă promit alimente din belşug şi chiar dulapuri dotate cu timp încetinit pentru a le conserva; în schimb, am nevoie de un serviciu pe care puteţi face, tu şi prietenii tăi, din Sindicatul artizanilor.

Şi îi mărturisi că era sigur că un bărbat reuşise să treacă frontiera Piacom-ului. Sylvie părea fascinată de istorie; Luis avu impresia chiar că ea se indigna de această violare, cum trebuia să facă orice cetăţean al Comunităţii. Sylvie îi deschise ochii.

— Batem palma, micuţule. Nu cunosc motivele care te împing să acţionezi în afara cadrului legal, dar le voi descoperi, te previn. Voi descoperi, de asemenea, şi locul prin care a pătruns acest om, precum şi modul cum a făcut-o.

— Nu acţionez decât pentru binele Piacom-ului. Mitul inviolabilităţii frontierelor nu trebuie să fie dărâmat. Cea mai mică informaţie despre acest subiect într-un jurnal holovizat riscă să declanşeze o panică fără precedent. Ăsta-l motivul pentru care am împiedicat răspândirea ştirii, de la început.

— Pe scurt, ai mai multă încredere în mine decât în ceilalţi membri ai guvernului secret.

— Asta-l altă problemă; pentru mine, secretul este o garanţie a eficacităţii şi a rapidităţii. Dacă miniştrii celor treizeci de state s-ar fi amestecat în această afacere, am fi pierdut mult timp. Poziţia ta periferică este pentru mine o garanţie. Îmi asum riscul de a miza pe ea pentru securitatea Piacom-ului.

Ea izbucni într-un râs blând şi sănătos, foarte dulce, un pic prea puternic, care se rezervă de obicei copiilor descoperiţi cu o greşeală minoră.

— Zău, Luis! Ca ministru al Informaţiilor, eşti poate eficace, dar ca diplomat nu valorezi nimic. Nu te obosi, voi afla totul.

Îi privi pătrunzător ochii ca şi cum ar fi vrut să-l smulgă sensul exact al gândurilor; în el se luptau păreri contradictorii: îşi regreta şi nu îşi regreta propunerea. Sylvie îl deruta; în faţa ei, îşi pierdea strălucirea; acea aură pe care i-o conferea funcţia în guvernul secret îl dezavantaja acum. Totuşi, Llapasset acţiona mânat de capricii, de dorinţe momentane. Această atitudine îi reuşise foarte des, permiţându-l să anticipeze strălucit, acolo unde alţii tatonau terenul cu precauţie. Cu Sylvie Le Cloec'h se va întâmpla la fel, va şti să pareze toate loviturile pe care risca să le primească de la ea.

Ce făcea să funcţioneze Sindicatul artizanilor? Banii, puterea, confortul? Nu, atunci viciul, nebunia, o credinţă politică sau religioasă? Luis crezuse la început că grupul adoratorilor poluării nu era compus decât din iluminaţi. Dacă nu îşi schimbase părerea în privinţa lui Plastilac, lui Supraferm şi a domnului Mobilă, îşi dăduse seama rapid că preoteasa lor îi manipula cu abilitate. La fel se întâmpla şi cu zipii. Blonda aceea uriaşă ştia cum să manevreze un grup de oameni, pentru a-l conduce; Luis era un cunoscător în astfel de lucruri. Dar în ce scop făcea asta? Fără îndoială, pentru a obţine avantaje precise; însă care? Pentru ce să preferi un mod de acţiune ilegal într-o societate în care omniputerea se obţine atât de uşor sprijinindu-te pe structurile sociale? În orice caz, se pot atinge cele mai înalte vârfuri ale fericirii în interiorul Piacom-ului, şi atunci, de ce? Căci, dacă Llapasset credea că fiinţa umană acţionează întotdeauna pe baza unei nesiguranţe, era convins că un singur motiv o împingea să acţioneze: satisfacerea nevoilor elementare. Era, deci, sigur că va descoperi într-o zi ceea ce motiva acţiunile Sylviei.

Luis Llapasset îşi prinse gura între degetul mare şi index, buzele îi ţâşniră printre degete, le apăsă de mai multe ori, întinzând firicelul subţire de salivă care-i îngroşa mucoasele, apoi declară, mimând sinceritatea:

— Nu vom încheia un pact de lungă durată. Am nevoie de acest străin, tu ai nevoie de alimente. Asta-I tot! După ce aceste condiţii vor fi îndeplinite, vom fi liberi să ne evităm. Accepţi?

Sylvie încuviinţă, cât se poate de serios. Apoi discutară mult timp termenii acordului.

Când Luis încălecă motocicleta, cu scaun din piele sintetică uzată de fesele aspre ale zipilor, privi pentru ultima oară spre bar pentru a vedea dacă Sylvie îi observa plecarea; nici ea, nici altul dintre însoţitorii săi de orgie nu erau prezenţi. Simţi o uşoară dezamăgire. Dar ce importanţă puteau avea cele trei zile de nebunie prin

comparaţie cu destinul care îl aştepta? Când va avea puterea, va putea, va putea... ce va putea? Şi, la amintirea abominabilei şi scârboasei copulaţii în marea de mizerie, un nod acru de vomă îi ajunse în gură.

Părul pilotului motocicletei, strâns într-un coc pe ceafă, îi ajungea până la mijlocul spatelui, prelungit printr-un soi de toc din pene de şoim. Luis surâse răutăcios evocând epoca în care autostrăzile erau pline de o puzderie de păsări răpitoare, pândind miile de victime masacrate de automobile: arici, şerpi, pisici, şoareci. Astăzi, lumea aceea înspăimântătoare era moartă, nu mai fiinţa decât în simboluri mitologice, precum ale motociclistului. Astfel fusese concepută ecologia, aflată în continuă schimbare.

Motocicleta nucleară demară brusc, dar în linişte. Llapasset şi pilotul său rulau acum cu mai bine de două sute de kilometri la oră, fără teamă cu privire la viteza excesivă a motorului. Protejat de un strat de plastic, drumul era intact iar disidenţii înlăturau cu rapiditate trunchiurile de arbori morţi care se întâmpla să cadă de-a lungul lui. Tehnologia transporturilor rutiere era perfect pusă la punct, de când realizaseră că acestea omorau mai multe persoane într-un an decât toate calamităţile naturale la un loc.

Llapasset nu simţi nici o plăcere când pătrunse în Isle Abeau, nici vreun sentiment de uşurare când ajunse în apartament. Ceva se modificase în el. Restabili contactul cu exteriorul şi ascultă toate mesajele care se acumulaseră de trei zile. Printre ele, zilnic se găsea şi câte unul din partea lui Simon Cessieu. Ajunge! Directorul Companiei îi amintea din nou să scape de cabine. „Când va înceta acel blestemat să-l joace cum vroia?” Da, subtilizase identitatea unui locuitor al Piacom-ului la închiderea frontierelor. Da, fusese Moktar, muncitor străin; de acum înainte era Llapasset, ministrul, şi nu putea să permită să mai fie în continuare batjocorit!

Se ocupă de rezolvarea celor mai urgente dintre probleme. Şi, în timp ce făcea asta, avea impresia că se

supune unor ritualuri absurde. Ce interes mai avea să-şi păstreze situaţia în Piacom dacă Sylvie nu-l mai purta spre extaz?

CAPITOLUL 17

„Gândurile tinerei generaţii nu se referă decât la dorinţe refulate şi la speranţe neformulate; îmbătrânind, când pasiunile se temperează şi mareele organice pun stăpânire pe oameni, se ajunge, în sfârşit, la înţelegerea sensului divin al păcii şi al repaosului, al morţii şi al imobilităţii. Cu cât înaintez în vârstă, cu atât mai mult mă felicit de a fi înţeles înaintea oricui că era necesar ca poporul nostru să se oprească la un timp determinat al evoluţiei sale, să pună punct dezvoltării absurde a civilizaţiei. *Homo sapiens* a atins vârsta la care să-şi facă un bilanţ al activităţilor, pentru a-şi da mai bine seama de realitate, altfel imaginaţia l-ar conduce spre o sinucidere colectivă”, gândea Simon Cessieu, mângâind cu o mână fierul de călcat model 2500012, fabricat în anul 1971, de Philips. Curbele obiectului metalic, cu grijă întreţinute, îi străluceau sub degete; depanatorul căruia el îi încredinţase cea din urmă achiziţie îl reglase perfect.

Simon adusese prima cabină spaţio-temporală produsă de Companie şi o instalase în camera sa de zi. Paralelipipedul de metal, acoperit cu un singur strat de vopsea gri-mat pentru a împiedica oxidarea, apăsa asupra mochetei climatice pe care o deforma cu câtiva centimetri. Semăna cu un cufăr mare de fier. Simon nu se putea decide să pătrundă în el şi stătea în picioare la cinci metri de intrare, ţinând fierul de călcat cu mâna stângă. Această cabină experimentală putea să dezvolte o sută de metri

pătraţi. Încetinitorul de timp al apartamentului era în mod excepţional reglat într-o aşa manieră, încât funcţionarea sa să se sincronizeze cu aceea a cabinei. Se apropie de comanda expandorului spaţio-temporal şi-l programă cu mâna liberă: metalul era destul de rece.

Deschise uşa şi intră într-o imensă cameră albă, inundată de lumină; iluminarea cu fosforescenţă controlată nu producea nici o umbră. Masa de călcat pe care o instalase suferise efectul de expandare, măsurând acum douăzeci de metri în lungime. Faţa de masă care o acoperea se mărise în aceleaşi proporţii şi era atât de albă, încât pereţii se distingeau cu greutate. Era o simfonie de tonuri de alb. Simon cuplă fierul de călcat şi îl depuse pe faţa de masă, se căţără pe masă cu ajutorul unei mici scări, ridică fierul care deja îşi lăsase amprenta pe ţesătură – un firicel de abur evadă; se odihni, puse fierul la loc, îngenunche pe faţa de masă şi împinse aparatul de-a lungul ei, creând o dâră mai luminoasă şi mai întinsă. Apoi continuă operaţia, până când întreaga suprafaţă fu la fel. Decuplă aparatul, îl făcu să alunece la pământ, susţinându-l de fir, apoi se întinse cu voluptate pe tăblie. Corpul său gol aprecia răcoarea încântătoare a feţei de masă călcate, se aşeză apoi pe burtă şi se târî pentru a se delecta şi mai mult; ajuns la capăt, oftă uşurat şi se întoarse pe spate. Precum un copil căruia i-a fost refuzată mult timp o jucărie, se bucura din plin de posesia ei.

Era calm, calm şi euforic şi se gândea: „Cum pot unii să prefere seducţiile facile ale visului, ale reflecţiei asupra realităţii? Practicienii oniromanţiei nu pot să aducă nimic comparabil acestei apropieri ludice de esenţa lucrurilor pe care eu am întreprins-o; aceşti nebuni sunt incapabili să audă dorinţele secrete ale umanităţii care vrea să ajungă la cunoştinţa globală a universului. Practicând explorarea fantasmelor, religia moscheelor îşi antrenează adepţii într-o călătorie vertiginoasă spre angoasa primitivă. Cabinele mele de expandare spaţio-temporală oferă, din contră,

puterea de a recrea un univers întreg într-un loc restrâns, ele dau libertatea de a concepe un cosmos finit care poate fi refăcut la infinit.”

„Cu timpul încetinit, am ajuns deja să mărim durata existenţei noastre, cu spaţiul temporal dilatat, vom putea s-o mărim şi mai mult, până în punctul de a trăi într-un etern prezent. Vom putea să dezvoltăm volumul locuinţelor noastre până la dimensiunile unui univers. Iar organismul nu va avea de suferit. Voi lărgi extrem de mult câmpul cercetărilor mele, voi putea să-mi sporesc colecţiile. Într-o bună zi, în acest apartament, voi reuşi să reunesc câte o mostră din toate obiectele, toate cărţile, toate tablourile, toate statuile, toate cântecele pe care omul le-a produs de când a învăţat să gândească; voi crea muzeul definitiv al civilizaţiilor şi voi putea să înţeleg atunci, probabil, cine suntem şi pentru ce trăim.”

Calculând ce putere energetică i-ar trebui pentru a multiplica de mai multe mii de ori suprafaţa propriului apartament, Simon îşi făcu o imagine fabuloasă asupra acelor hectare expandate în care va închide într-o zi colecţia sa. Din acel moment, fiecare secundă a existenţei sale va dura o zi. Totul va fi atunci permis. Din fortăreaţa sa incomensurabilă, ar putea să comande o armată de cercetători pe întreg teritoriul Piacom-ului. Va putea chiar să-l trimită mai departe, dincolo de frontiere, căci era singurul care cunoştea mijlocul de a le trece. În acelaşi timp, va dirija filiala franceză a Companiei, asta necesitându-i doar o infimă parte a timpului său. Însă, în primul rând, îşi va consacra totalitatea celorlalte clipe ca să elucideze problema interferenţelor dintre realitate şi creaţie, să cunoască exact rolul aparenţelor.

„Omul a pus stăpânire pe materie pentru simpla sa plăcere, sau pentru a o adapta nevoilor, sau, în sfârşit, pentru a o transforma? Ce se ascunde în spatele acestui joc milenar? De pildă, fierul de călcat cu un profil aerodinamic inutil, cu o masă calculată arbitrar pentru a conserva şi

difuza căldura, satisfăcea şi o altă necesitate decât călcatul? Talpa lui de oţel, uzată şi lucioasă din cauza frecării repetate de ţesături de cele mai diverse tipuri, mânerul deformat din cauza modului de a-l ţine al menajerei, ce joc divin ascund?”

Simon Cessieu plecă în căutarea semnului suprem ascuns în meandrele actului creativ. Fiinţa umană, creând acest misterios decor al oraşelor, al imobilelor, al caselor, al palatelor, al gărilor, al străzilor, dezvăluise în mod inocent semnificaţia realităţii. Dar elaborarea prea lentă a acestor construcţii şi banalitatea lor datorată unei folosiri zilnice i-au ascuns urmele. Trebuia să le găsească acum semnul în aceste fragmente disparate, fragmentele unui puzzle la scară planetară. Simon Cessieu avea mai multe mii de vieţi pentru a căuta şi mai multe mii de hectare pentru a rearanja piesele.

Dar nu va reuşi singur, o ştia; şi nu erau calculatoarele cele care puteau să-l ajute, făceau şi ele parte din puzzle. Cu descoperirea spaţiului expandat, el oferea tuturor locuitorilor Piacom-ului şansa de a-l ajuta în sarcina sa. Trebuia să echipeze oraşe întregi cu expandoare spaţio-temporale ca să lărgească şantierul la dimensiunile căutării sale. Ora de temporizare se sfârşise. Când Simon începuse studiul noului prototip împreună cu Tukenen, avusese în vedere un scop precis, şi anume că nu va ceda la imperative politice vetuste. Credea că astăzi are puterea să o facă. Dacă adunarea generală a directorilor Companiei l-ar urma în proiectul său de democratizare a cabinelor, spaţiul expandat ar fi repede introdus peste tot.

Masa pe care o comandase fusese pregătită în sintetizator. Simon luă tava şi o duse spre cabină. Închise uşa şi decuplă corectorul subiectiv.

Prima gură de măr în pateu gras îl surprinse; se obişnuise să comande sintetizatorului feluri de mâncare ciudate pe care le descoperea în vechi cărţi de bucate; de această dată, combinaţia culinară dintre aciditatea fructului, chiar şi

temperată prin gătire, şi grăsimea pateului, exagerată de căldura cuptorului, îl puse în încurcătură. Gustul bucatelor ajungea greu la creierul său prin intermediul papilelor gustative; dar mirosul ajunsese mai repede; când cele două senzaţii se alăturară, Simon înţelese că defazajul temporal ce se datora amplificării duratei îl înşelase; pentru a degusta mâncarea, era necesar ca cele două senzaţii să se suprapună instantaneu. Incidentul era atât de rar, încât îl amuză; de obicei, faptul de a mânca fără corector subiectiv mărea calitatea şi intensitatea gustului, care se etala în timp. Dar, în acest caz cabinele de expandare spaţio-temporală umflaseră secundele de mai mult de şapte ori – Simon dăduse naştere, poate, unei noi reguli de aur a gastronomiei meta-cronice.

Îşi prelungi călătoria pe tărâmul artei culinare, savurând calcan cu ciuperci, însoţit de un vin alb reconstituit din 1993, cu o aromă prestigioasă.

„În degustarea vinurilor, cabinele sunt cele mai bune, cântecul alcoolului, al eterului şi al sucurilor strălucesc aici într-un arpegiu fantastic.” Simon închise ochii şi se întinse pe fata de masă proaspăt călcată cu o înghiţitură de vin în gură. Gastronomia îi tempera des neliniştea, dar astăzi ea nu era suficientă.

Cum să admită că un copil căruia îi consacrase toată tandreţea, toată atenţia sa până la treisprezece ani, să poată să pună în discuţie aceşti ani de o afecţiune extraordinară? De la cearta lor, Simon nu reuşea să la o decizie cu privire la fiul său şi, totuşi, trebuia să îi aplice o pedeapsă. Nu putea să lase această revoltă să izbucnească în cadrul Piacom-ului, explozia pe care o va declanşa risca să-l rănească pe Sahel. Dovedea ea eşecul educaţiei pe care i-o dăduse? Nu! Şi Simon nu putea să admită că faptul de a-şi abandona fiul după atâţia ani de grijă şi afecţiune era cauza unei rupturi între el şi Sahel. Din contră, el se gândea că îi făcuse un serviciu plasându-l într-un mediu universitar.

Bineînţeles, la mijloc era şi Elsa! O logică absurdă făcuse ca tatăl şi fiul să iubească aceeaşi femeie. Era oare natural ca Sahel, format zi de zi de tatăl său, să simtă o pasiune pentru Elsa care simboliza în mintea lui o dragoste adâncă pentru Simon? Exemplul nu se întâlnea frecvent. Sahel ştiuse de legătura lor şi vrusese să se răzbune prin asta? Nu era posibil, relaţiile sale cu tânăra femeie fuseseră atât de secrete...

Câteodată, Simon nu-l mai purta pică fiului său că batjocorise ultima şi cea mai frumoasă amintire a vieţii sale amoroase, judecând această greşeală drept trecătoare, inerentă adolescenţei.

Apoi, gelozia sa apărea la fel de des cum dispărea. Simon îşi închipuia pericolul pe care l-ar fi reprezentat Sahel dacă reuşea să ducă la bun sfârşit tentativa sa de a ajunge în ţările Ex-comunitare. Trebuia să se opună cu orice preţ ca un cetăţean al Piacom-ului să reuşească asta. Inviolabilitatea frontierelor era o dogmă esenţială. Ea garanta formidabilul proiect pe care Simon Cessieu îl pusese la punct, acel Simon Cessieu care nu se refăcuse niciodată după separarea sa voluntară de Elsa.

Se aşeză pe marginea mesei de călcat, legănându-şi picioarele în gol, şi examină cu un aer de îndoială cele două bucăţi de came care îi atârnau de o parte şi de alta a taliei, apoi decorul alb care îl înconjura. Cu o expresie ciudată, sări pe sol.

Simon se aşeză în faţa videofonului şi îl apelă pe Llapasset pe linia sa privată. Micul ministru avea un aer uşor şifonat.

— Aici Luis Llapasset, vă rog să activaţi imaginea, dacă nu, întrerup, zise el pe un ton iritat.

— Bineînţeles, dragul meu Moktar, bineînţeles, spuse Simon.

— Tăceţi! Conversaţiile mele private sunt şi ele înregistrate, şi este al dracului de greu să le şterg după aceea din circuitul primar.

— În orice caz, va trebui să o faceţi pentru că această discuţie este ultraconfidenţială.

— Bine, în cazul ăsta aşteptaţi o secundă, voi trece pe o altă reţea.

Llapasset comută legătura. Înainte de toate, el avea aceleaşi idei cu Cessieu în privinţa viitorului Piacom-ului, erau legaţi unul de altul printr-un anumit număr de manevre clandestine care îi făceau complici. Evident, dacă ar fi putut, l-ar fi ucis discret. Din păcate, un ministru al Informaţiilor poate să interogheze, să îndoctrineze, să persecute un cetăţean, dar nu poate să-l sechestreze, să-l tortureze sau să-l ucidă, exceptând cazul, bineînţeles, în care era vorba de unul dintre agenţii săi sau de un locuitor lipsit de importanţă. Simon Cessieu nu reprezenta nici unul dintre aceste cazuri, el era directorul Companiei.

— Iată despre ce e vorba, mă întorc de la München. Proiectul „Spaţiul”, despre care v-am vorbit, a reuşit. Vă invit să încercaţi la mine primul prototip care tocmai a sosit. Fiţi, deci, sigur că nu voi încerca să vă divulg secretul, este mult prea preţios pentru mine. Ştiţi că eu contez mult pe sprijinul dumneavoastră pentru a lansa cabinele de spaţiu expandat cât mai repede posibil.

— Aş prefera să aştept viitoarele alegeri, poziţia mea ar fi mai sigură. Şi, de altfel, intenţionez să suport cât de curând o grefă de organe, voi fi, deci, indisponibil în următoarele săptămâni. Dar veţi putea să contaţi pe mine imediat după aceea.

Simon nu era dezamăgit, această dată îi convenea, primele cabine comerciale nu vor fi gata mai înainte. Pe un ton dulceag adăugă:

— Până atunci, aş dori să-mi faceţi un mic serviciu. Sau, mai degrabă, să vă faceţi un mic serviciu. E vorba de fiul meu, Sahel.

— Mă gândesc că este necesar să fie trimis la reeducare psihologică.

Asta Llapasset o putea face, era suficient să emită un raport fals pe care să-l transmită ministrului Ordinii.

— De ce doriţi ca să-mi asum acest risc?

— Pentru că o iubeşte pe Elsa van Leyden.

Luis se miră de reacţiile pe care i le cauzară această veste. Cu trei zile în urmă, ar fi fost distrus. Ca să păstreze aparenţele, spuse:

— Acest mic nemernic n-are dreptul! Îl voi...

— Este exact ceea ce voiam să aud din gura dumneavoastră, scumpul meu Llapasset, trebuie să vă protejaţi contractul.

— Voi face ce m-aţi rugat, de îndată, fiţi sigur.

Llapasset nu avu timpul necesar pentru a vedea expresia de seninătate care se aşternuse pe faţa lui Cessieu. Acesta din urmă închisese.

CAPITOLUL 18

De cât timp carnea sa pătrunsese precum nişte rădăcini în aceea a Elsei? Sahel n-ar fi putut s-o spună. Dormea sau doar închisese ochii? Îi observa faţa pentru a descoperi cea mai mică clipire a pleoapelor. Dar era ca o mască de ceară. Ce creatură evocă, astfel abandonată, cu părul strâns, încâlcit sub ceafă de zbaterea corpului, în timpul nopţii? Sahel se adânci în evocarea copilăriei sale pentru a căuta amintirea acestei frunţi ferme şi bombate, marcată printr-o uşoară adâncitură liniară în centru, care se aprofunda între sprâncene. Să fi dorit să dezvăluie ceva acest nas minuscul, cu o curbă fină? Nu se potrivea cu trăsăturile riguroase ale Elsei, chiar pielea era mai mătăsoasă decât pe restul feţei.

Într-adevăr, Sahel o cunoştea mai bine pe acea Elsă, pe care o dezvăluia nasul ştrengăresc, pe acea Elsă cu care

făcuse dragoste în cursul mai multor nopţi; dar nu o cunoştea pe aceea care se ascundea în spatele fizionomici severe pe care i-o imprimase somnul. O zărise după ce se trezise. Descoperise o străină. Cine era această tânără femeie a cărei expresie trăda intransigenţa şi rigoarea? Nu exista decât în cursul orelor de somn, plină de un mister pe care prezenţa nopţii o dezvăluia, şi nu avea nici o existenţi proprie, fiind satisfăcută doar să-l obsedeze visele şi să se materializeze în ele? Sahel îşi smulse de pe sânul Elsei mâna ce imita tropismul genetic al unei cochilii; se desprinse apoi cu totul de tânăra femeie şi alunecă de pe sofa pe mocheta groasă de spumă Prinse între degetele de la picioare câteva flori, crescute din ziua precedentă, şi se jucă o clipă cu caliciile lor. Pentru ce încercase să introducă în amintirile copilăriei o evocare a feţei nocturne a Elsei? Amintirile sale fuseseră modificate de lunile de dragoste, de anii de dezmăţ, de secolele de pasiune pe care le trăise până în punctul de a găsi în acestea din urmă echivalenţe cu trecutul? Căuta cumva să regăsească trăsăturile mamei sale în cele ale Elsei? Ale mamei pe care n-o cunoscuse niciodată? Absenţă, cuvântul îl făcuse să naufragieze în acea lume de îndoială şi tristeţe pe care o construise odinioară în jurul mamei sale necunoscute.

O părere de albastru mânjea solzii zidurilor-ferestre. Se crăpa de ziuă. Noaptea se împrăştia rapid şi licoarea aurie a soarelui pătrundea până în acvariul în care un mare peşte-evantai îşi desfăcuse coada multicoloră. Sahel se afundă pe tărâmul imaginaţiei în spatele peretelui de sticlă şi se întemniţă acolo ca o stridie, căutase imperios un mijloc pentru a rezolva această problemă încercând să se confunde cu decorul acvatic. Ieşi mental din apă şi, deconectat în cursul acestui avatar imaginar, se reîntinse lângă Elsa.

Ziua relaxase faţa tinerei femei, îndulcindu-l masca; nu mai rămăsese nici urmă din acea austeritate pe care lui Sahel i se păruse că o zăreşte. Cu dosul mâinii, el îi

mângâie puful blond al braţului. Pace. Aerul părea să fi căpătat o consistenţă nouă, care exagera dimensiunile lucrurilor: decorul devenise un univers, ca şi pereţii acvariu, marea, mocheta de muşchi, ţesăturile. Era locul şi timpul când eroina poveştii din care făcea şi el parte trebuia să se trezească. Sahel nu putea să mai aştepte; dorea să se umple din nou de realitatea Elsei. Tânăra deschise ochii şi îi surâse, supunându-se brusc apelului său mut. Cât era de dulce şi de surâzătoare, şi cât de uşor alunga expresia ei surâzătoare halucinaţiile zorilor! Elsa reprezenta ziua. Îşi desfăcu braţele şi se întinse îndelung; pântecul său adorabil se bomba deasupra pubisului roz. Ea văzu dorinţa în ochii lui Sahel şi îşi puse rapid degetul pe buzele tânărului într-un gest de exorcism. Îi surâse la rândul său, încreţindu-şi nasul. Norul cârlionţat al părului era nimbat de soare. Ea se întinse pe pieptul plat pe care muşchii pectorali păreau desenaţi în relief de un pictor nepriceput.

În timpul acestor patru zile, Elsa îi vorbise mult despre ea, ca şi cum ar fi vrut să se despoaie de personalitate prin fâşii de mărturisiri, ca să se regăsească mai goală în faţa amantului său, mai adevărată. Dar ştia că acest joc nu o angaja, era superficial ca şi contractul care o lega de Llapasset. Haltă improbabilă şi de scurtă durată. Amintirea eşecului său cu Simon Cessieu nu se estompa niciodată. Ea avea conştiinţa că bate câmpii de mult timp şi se delecta chiar cu această hoinăreală; faptul de a aborda un ţărm nou, sub influenţa gândurilor favorabile, nu-i împiedica curenţii memoriei să o antreneze spre moarte.

Totuşi, când se sculă, după ce făcuseră dragoste, Elsa avu impresia trecătoare de a-şi regăsi prospeţimea sentimentelor celor şaptesprezece ani ai săi, zorile unei iubiri cu parfum de flori; totul mirosea frumos în jurul ei: lumina, apa pereţilor-acvariu, trupul cald al lui Sahel, părul lui; dar această blândă emoţie se risipea rapid din clipa în care se conştientiza pe sine însăşi şi făcea loc unei melancolii nedefinite, fierbinte şi tandră, comparabilă celei

pe care trebuie s-o fi resimţit un bolnav în momentul vindecării temporare. Atunci, ea nu suporta nici să acţioneze, nici să vorbească, ceea ce-l ţinea pe Sahel într-o stare de aşteptare greu de suportat.

— Vrei să mănânci ceva?

Elsa făcu o figură pe care el o interpretă ca pe o afirmaţie. Sahel se sculă cu încetineală şi merse spre sala de mese, încercând să se convingă că trăia de şapte ori mai încet decât cei care nu Posedau timp încetinit; căută proba prin comparaţia dintre lumina exterioară şi cea din interiorul locuinţei: nimic nu le deosebea în esenţă. Pentru ce ar fi crezut în puterea cabinelor? Iată că trecuse deja o lună de timp încetinit pe care-l trăise alături de Elsa, fără a reuşi să o convingă să-l urmeze în fuga sa în afara graniţelor Piacom-ului; era ca şi cum avusese la dispoziţie patru zile în timp real şi dăduse greş. Jocul pe care încerca să-l facă ajunsese oare în impas?

Ridică vocea ca să răzbată până la sofaua pe care se odihnea Elsa; prin asta avea impresia că-şi afirmă şi propria voinţă:

— Când plecăm? Trebuie să luăm o decizie, şi asta rapid, Llapasset nu ne va mai lăsa singuri prea mult timp.

Elsa se chirci pe pat şi bombăni:

— Taci, Sahel! Mă împiedici să dorm.

— Scoală-te, e timpul. Mi-ai zis că ministrul tău vine de câteva ori pe săptămână. E de mirare că nu a venit încă. Nu ţin să-l întâlnesc.

— Ţi-e frică de Llapasset?

— Nu-i asta... Mi-e pur şi simplu scârbă de situaţiile groteşti. De altfel, problema nu se pune aşa, şi o ştii prea bine. Trebuie să ne alăturăm disidenţilor. Apoi putem să trecem frontiera.

— O, nu, insişti cu nebunia asta! Eşti încă acel puşti vagabond, de care îmi vorbea tatăl tău.

Amintirea relaţiilor cu Simon, pe care mărturisirea Elsei i le trezea, îl bulversă. Ar fi vrut atât de mult să uite...

— Te rog, Elsa, nu mai vorbi de Simon, nu mai îmi vorbi de asta niciodată.

— Scuză-mă, Sahel, nu voiam... Dar nu am chef să plec, nu imediat.

— De ce? Ce te reţine în Piacom, apartamentul, contractul, siguranţa?

— Nu, nu, nu-i vorba de asta...

— Atunci, e vorba de raţiuni filozofice. Te gândeşti, fără îndoială, că am atins vârsta de aur, nu? Vârsta de aur, la dracu', da! Gândeşte-te, Elsa, priveşte în jurul tău, această lume este goală, este o lume moartă. Putrezeşti în interiorul unui vast cimitir. Speranţa este de cealaltă parte a frontierelor!

Elsa nu răspunse. Nu mai vroia să răspundă, să vorbească. Întregul său corp refuza visceral această plecare, întreaga sa personalitate se ridica împotriva propunerii lui Sahel. Simon Cessieu îi şlefuise spiritul, era convinsă că Piacom-ul era o utopie realizată; doar că ea, Elsa van Leyden, nu reuşea să se integreze, pentru că, pentru că...

Încă o dată, se închisese în sine! Sahel simţea greutatea acestei tăceri. Ca şi în zilele precedente, eforturile sale fură sortite eşecului. De câte ori încerca să reia conversaţia, cuvintele fugeau, ideile se deformau, şi ajungea să se îndoiască de realitatea lor. Va reuşi să o înţeleagă pe Elsa, să o forţeze să accepte? Câteodată credea că ea e pe punctul să cedeze, apoi, printr-o neaşteptată revenire, atunci când era sigur că a convins-o, că tocmai spusese da, consimţământul său lua un sens diferit şi se transforma în refuz. Prin ce artificiu semantic realiza asta, prin ce ciudată ocolire a percepţiei asupra realului?

Astăzi, Sahel se hotărâse să termine cu aceste incertitudini. Credea că Elsa îl iubeşte, era sigur că şi el o iubea, aşa că o va lua cu sine, fără a-i păsa de protestele ei, cu forţa, dacă era necesar. Pregătind nişte pâine prăjită cu peşte cu struguri şi un cocteil de legume, introduse câteva

picături dintr-un somnifer puternic, pe care, de altfel, ea îl folosea destul de des. Gândindu-se cu nerăbdare la aventură, încercă să pară cât mai natural. Prelungindu-şi şederea în acest apartament, cedând plăcerii vagi a raporturilor erotice cu Elsa, se complăcea în universul imaginar pe care locuitorii Piacom-ului ştiau atât de bine să-l construiască.

*

Îmbrăcaţi cu costume sobre, din fire metalice, doi oameni se găseau de o parte şi de alta a canapelei pe care se odihnea tânăra. Poliţişti! Priveau corpul gol al Elsei cu subînţeles. Aceasta din urmă părea indiferentă. Sahel se aruncă urlând asupra celui mai apropiat dintre ei, pentru a-l arunca în cap farfuria din mână. Apoi se îndreptă grăbit spre celălalt şi încercă să-l stranguleze. Poliţistul nu se zbătu şi leşină la prima apăsare a degetelor lui. Tânărul se crezu învingător şi se ridică răsuflând din greu pentru a vedea dacă primul bărbat îşi revenise. Acesta fu momentul pe care îl alese celălalt, care se retrăsese prudent, pentru a-şi scoate arma şi a trage în Sahel.

Elsa privea fără să tremure cum amantul ei cădea la pământ, înţepenit într-o poziţie grotescă. Se părea că aşteptase dintotdeauna această clipă, ca pe o eliberare. Simţind în capul pieptului un spasm îngrozitor, care se întindea progresiv asupra stomacului, sexului, plămânilor, privea răpirea lui Sahel ca pe un eveniment firesc, rod al destinului ei. Sentimentul înfrângerii sale era în acord cu scena atroce pe care o trăia acum: cei doi poliţişti îl îndesau pe tânăr într-un sac elastic dintr-un material fin, care se mula pe formele trupului său, fixau compensatoare gravitaţionale sub pereţii de satin ai sacului, ridicând pachetul la un metru deasupra solului şi-l împingeau nepăsători spre ieşirea apartamentului, fără a se întoarce

nici măcar pentru a vedea cum reacţiona Elsa, atât de siguri păreau de complicitatea ei.

Femeia îi privi îndepărtându-se pe culoar, conştientă de incapacitatea sa de a se emoţiona. Llapasset îi observase probabil, îi pândise în timpul acestor patru zile, pregătindu-şi planul, iar acum acţiona cu mijloacele unui ministru din guvernul secret. Va apărea fără întârziere pentru a gusta răzbunarea. Elsa îl cunoştea prea bine pentru a crede că ar putea să simtă vreo plăcere oarecare, atunci când îşi va fi recuperat bunul. Din contră, ştia că plăcerea îi era provocată de revanşa la toate umilinţele pe care le suportase din partea ei.

Când închise uşa apartamentului, tristeţea pe care o resimţi îi induse un soi de plăcere confuză.

CAPITOLUL 19

Nici una dintre mobilele şi nici obiectele care-l înconjurau nu-l erau familiare; totuşi, Sahel putea să identifice patul vechi pe care era întins, mocheta de lână de pe sol, armele din Evul Mediu de pe pereţi. Decorul camerei ar fi putut să-l amintească de acela al unui castel-fortăreaţă din secolul al XV-lea, dacă elemente anacronice nu ar fi fost introduse ici şi colo: pereţi din plastic alb, un televizor bidimensional... Poliţiştii dispăruseră. Sahel se ridică şi-şi verifică starea organismului: îşi simţea muşchii duri şi ţepeni. I se administrase cu siguranţă un drog pentru a neutraliza efectele şocului termic provocat de pistolul laser. Se simţea un pic ameţit, greoi, şi resimţea vagi dureri la extremitatea mâinilor, a picioarelor, în creştetul capului. Se culcă la loc.

În ce închisoare ciudată fusese aruncat? Piacom-ul îi impunea din nou un mediu artificial. Televizorul se aprinse

brusc. O vedere panoramică în alb şi negru, arătând un fel de oraş de dimensiuni uriaşe, apăru pe ecran, în timp ce vocea impersonală a unui comentator explica:

„Sunteţi într-un lagăr de reeducare psihologică. Acesta nu reprezintă o formă de represiune socială. Acest lagăr nu seamănă celui pe care îl dezvăluiau sistemele penitenciare în vigoare înainte de închiderea frontierelor Piacom-ului. Aici, nu veţi fi supuşi nici unei obligaţii, nici unei pedepse. Un zid invizibil vă izolează de teritoriul Comunităţii; vă sfătuim să nu încercaţi să-l treceţi, dacă doriţi să evitaţi leziuni organice mai grave sau mai puţin grave în funcţie de încăpăţânarea de care veţi da dovadă. Acest zid a fost conceput pentru a vă păzi; el vă protejează de ceea ce aţi putea suferi din partea cetăţenilor Piacom-ului, informaţi de faptul că aţi depăşit normele de securitate psihologică. În afară de aceste restricţii, sunteţi în întregime liber. Guvernul secret vă pofteşte chiar să profitaţi la maximum de libertate şi să vă bucuraţi de toate drepturile reglementate de cele treizeci de state. În lagărul de reeeducare psihologică, veţi găsi droguri, alcool, ţigări; prostituţia este şi ea autorizată; nici chiar crima nu este urmărită. Nu mai este obligatoriu să purtaţi îmbrăcăminte de protecţie, cască, protectorul cervical, genunchiere, cotiere, pe care securitatea cetăţenilor le impun în Piacom. În fiecare dimineaţă, veţi primi o sumă de bani pe care aveţi dreptul s-o cheltuiţi. În sfârşit, contrar tuturor convenţiilor uzuale, în limitele lagărului, arta, literatura, ştiinţa, politica pot fi practicate în mod liber.”

Printr-o mişcare vertiginoasă, camera de luat vederi se apropie de oraş şi pătrunse pe una dintre străzile cele mai animate.

„Baruri, restaurante, magazine de toate soiurile vă stau la dispoziţie, cinematografe, teatre, centre de creaţie artistică vă propun o gamă largă de activităţi. Vă vor fi necesare, căci în acest paradis al libertăţii pe care vi-l oferim este foarte dificil să găseşti un loc de muncă.”

Apoi, alunecând de-a lungul oraşului, obiectivul descoperi o clădire mare şi albă, situată în centrul unui lac secat. Vocea reluă:

„Aici se găseşte spitalul lagărului unde veţi găsi cele mai alese îngrijiri, vă vor fi făcute grefe de organe, remodelaj estetic, echilibrare psihosomatică, dacă va fi cazul. Nu ezitaţi să veniţi dacă sunteţi rănit sau bolnav. Un serviciu de urgenţă vă va ridica dacă nu veţi fi capabil să vă deplasaţi. Tot aici va trebui să mergeţi când vă veţi simţi apt să vă întoarceţi în Piacom. Şi, nu uitaţi, un cetăţean al Comunităţii trebuie să se simtă fericit că trăieşte fără nici o restricţie.”

Televizorul se stinse. Sahel rămăsese perplex. Crezuse că descoperă ameninţări obscure în spatele acestei prezentări seducătoare. Cui datora încarcerarea? Elsei, lui Llapasset, controlorului encefalografic, tatălui său? Optă pentru acesta din urmă, fără nici o dovadă, doar fiindcă avea nevoie de un responsabil pentru a-l hrăni ura şi pentru că Simon era cel mai bun pentru a juca acest rol.

O pierduse definitiv pe Elsa? Această ipoteză se născu deodată în mintea şi se dezvoltă cu rapiditatea unui acid care ataca un metal. Se strădui să creadă că tânăra era, pur şi simplu, adormită în spatele acelui perete de plastic alb care separa camera în două; erau doar câţiva paşi de făcut; se ridică fascinat de propria sugestie, se plimbă pe lângă perete şi i se păru că o zăreşte pe Elsa, vlăguită, dornică; nu, era inutil să se agaţe de o himeră, nu o va mai revedea. Rămase în picioare, în mijlocul camerei. Simţi o imensă furie, o imensă o imensă sfârşeală. Sahel, turbat, încetă să mai respire, de teamă că va muri aici.

Cum reuşi să-şi recapete suflul, merse cu paşi mici spre pat, se culcă la loc şi rămase aşa timp de mai multe ore, scuturat de hohote seci, imaginându-şi planuri absurde de evadare din lagăr, de revanşă şi de fugă în afara frontierelor. Dar de fiecare dată, în cursul acestor

semivisuri, Elsa refuza să plece cu el; era intoxicată de Piacom şi nu dorea să renunţe la obiceiurile sale.

Apoi, măsură ce efectul medicamentului ce-l fusese injectat se disipa, Sahel îşi regăsi încrederea, disperarea i se transformă în dorinţă de răzbunare. Se sculă.

Pentru prima dată de când era în această cameră, o examină cu atenţie: nu avea toaletă, bucătărie, zidul alb care separa camera în două părea pus acolo fără nici o raţiune – fusese destinată probabil pentru a adăposti şi un alt prizonier. O uşă, o fereastră prin care pătrundea o zi închisă, murdară. Se îndreptă cu un pas nesigur spre lumină, regretând deja căldura vechiului său pat şi atingerea aspră a cuverturii pe piele. Fereastra dădea spre o stradă. Se întâmplă un lucru de neconceput cu o clipă mai înainte, un pieton trecu aruncând priviri furişe la fiecare colţ, la fiecare uşă, reluându-şi apoi mersul, până dispăru pe o stradă laterală. Hârtii murdare, excremente, rămăşiţe de toate soiurile acopereau pavajul distrus. O burniţă subţire aburi cerul şi oraşul, amintindu-l lui Sahel de scurtele incursiuni pe care le făcuse în zonele necontrolate climatic.

Lagărul de reeducare psihologică voia să reprezinte o imagine a trecutului, fără igienă, fără reciclări, fără siguranţă. O maşină veche, dotată cu motor cu explozie, pătrunse pe stradă, lăsând în urmă un nor de fum albăstrui, şi se îndepărtă zăngănind ferestrele. Era o lume fără control sonor şi, probabil, şi fără comisari ai poluării care să protejeze mediul înconjurător. Totul părea artificial şi neverosimil! Si, cu siguranţă, nu se prea potrivea cu realitatea istorică. O asemenea lume n-ar fi putut să existe, oamenii ar fi pierit cu toţii. Scopul urmărit era să facă micii asociaţi şi toţi cei care deviaseră de la normele psihologice să creadă că o lume civilizau care nu semăna Piacom-ului nu era viabilă. Libertatea este numai o iluzie inventată pentru cei care sunt incapabili să se integreze în viaţa socială, şi disciplina civică consimţită este condiţia

esenţială pentru a în utopie, iată ce voia să demonstreze acest lagăr. Chiar dacă era construită ca o caricatură de societate, Sahel va demonstra că se va putea trăi aici. Nu mai rămase mult timp în acea cameră pentru a se lamenta. Îşi şterse lacrimile care îi curgeau încă din ochi, luă teancul de bilete de bancă şi schiţă gestul de a le aşeza în buzunarul combinezonului. Dar nu avea combinezon, era gol. Pe un scaun, aşezate în ordine, se aflau un slip maro, nişte pantaloni, o vestă şi un pulovăr, toate gri, iar pe pământ o pereche de botine şi şosete gri. Un compleu sport clasic? Se îmbrăcă rapid, cu o anume satisfacţie; gustul pentru această modă nostalgică îi fusese transmis de tatăl său. Sahel introduse biletele de bancă în buzunarul interior, unde găsi un obiect pe care îl scoase: o armă laser.

Întorcându-se spre draperii, apăsă pe trăgaci: o uriaşă aureolă maronie apăru. Arma fusese reglată pe minim; Sahel căută reostatul de intensitate; nu avea, arma era destul de inofensivă, ca aceea care îl lovise în apartamentul Elsei. O puse în buzunarul stâng, apoi luă de pe perete un pumnal pe care îl băgă la centură şi un box pe care îl introduse în celălalt buzunar. Dacă trebuia să se bată, nu va refuza lupta.

De câteva minute, avea impresia că se schimbase în mod profund: blândeţea şi reţinerea obişnuite, insuflate de tatăl său, cedau sub presiunea noilor forţe; ura care urca în el dinamita toate condiţionările anterioare.

Două motive suplimentare de agresivitate se adăugară acestei stări noi: lui Sahel îi era foame şi voia să urineze. Apăsă pe clanţa uşii şi o deschise fără dificultate. Afară se întindea un culoar împuţit, asemănător celor care populau romanele „călduţe” ale secolului XX, pe care tatăl său i le dăduse să le citească. Pentru ce scriitorii Piacom-ului îşi petreceau timpul imitând aceste fosile învechite?

O scară sordidă urma în mod natural acel culoar împuţit. Coborând, Sahel se opri pe fiecare palier pentru a ciuli urechea pe la uşi; dacă ar auzi vreun zgomot, ar bate

pentru a cere lămuriri suplimentare în privinţa lagărului de reeducare psihologică. La al treilea şi la al doilea etaj, nimeni; dar la primul, cum îşi puse obrazul pe uşa de lemn, o voce feminină îl invită să intre.

Împinse uşa şi descoperi un budoar mare, îmbrăcat în catifea, mobilierul era din cochilii irizate sau din abanos; peste tot, pe şemineu, pe mobile, pe etajere şi chiar pe sol erau aşezate bibelouri, sculpturi de femei sau de animale, în bronz, lămpi cu abajururi de neînchipuit, obiecte din fildeş, tablouri înrămate cu aur şi argint, vaze cu forme extrem de ciudate. Într-un alcov îmbrăcat în lemn de piersic, se odihnea o femeie, tolănită pe nişte perne groase, albastre. Era îmbrăcată cu un capot de dantelă neagră, care lăsa să i se întrevadă pielea albă. Această imagine se vroia a fi ispititoare. Se apropie de ea; mirosul cărnii ei îl dezgustă puţin, poate din cauza parfumului oxidat. Această femeie avea aerul vulgar al unei prostituate. Înţelegea acum, perfecţiunea reconstituirii îl mişca; stereotipul făcea apel la surse profunde pe care tânărul le cunoştea prin tradiţie, la motivaţii sexuale uitate. Gura mare, rujată cu roşu-sângeriu, unghiile lăcuite îi provocau o anumită repulsie. Vocea ei răguşită îi pătrunse până în stomac:

— Vino, lupul meu, nu cost scump.

Nu avea mai mult de treizeci de ani, dar machiajul o îmbătrânea cu încă zece. Încercă să-l explice motivul vizitei:

— Sunt vecinul dumneavoastră de la patru, de-abia am ajuns în lagăr, aş fi vrut să-mi daţi câteva informaţii.

— Intră şi te aşază acolo, eşti drăguţ.

Îşi trase picioarele sub ea şi se dădu puţin pe spate, pentru a-i face loc pe pat. Sahel se aşeză cu reticenţă. Femeia îi trecu o mână pe după gât şi îl forţă să-şi aşeze capul pe sânii ei. Îi simţi carnea, un pic moale, cedând sub obrazul său cald.

— Povesteşte-mi, ce-ai făcut de te-au trimis în lagăr?

Încercă să se redreseze pentru a răspunde, dar ea îl ţinu cu putere, apăsându-l cu mâna pieptul. Simţi deodată o înţepătură. Se petrecu rapid; nu îşi pierdu cunoştinţa, dar corpul său paraliză brusc. Ea se sculă şi îl întinse pe pat. Apoi îl buzunări cu pricepere şi scoase dezgustată pumnul de bilete de bancă. Apucându-l de picioare, îl trase spre pământ; căzu brutal, fără însă ca vreo durere să însoţească şocul; îşi simţi scheletul vibrând. Îl trase până la uşă, pe care o deschise, şi îl împinse cu piciorul pe palier, recomandându-l:

— Încearcă să fii mai precaut data viitoare, şi mulţumeşte-mi pentru prima ta lecţie, aş fi putut să fiu mai vacă. Aici suntem liberi, ca într-o junglă, cel mai puternic rezistă.

Trânti uşa. Sahel rămase mai multe ore fără a putea să se mişte. Apoi efectul drogului se atenuă progresiv; îşi mişcă mai întâi tălpile şi gambele, apoi izbuti să se scoale, ajutându-se de braţe, de mâini, de spate. O durere fulgerătoare îi traversă coloana vertebrală, efect întârziat al şocului pe care îl suportase adineauri, căzând din pat. Atinse cu prudenţă coccisul, osul care îi sfârşea coloana vertebrală: suferinţă. Făcu câţiva paşi, şoldurile şi coapsele îi erau încă anchilozate.

Sahel verifică dacă târfa îi lăsase armele: arma laser îi străluci în mână. Trebuia să-şi recupereze urgent biletele de bancă! Înaintă încet spre uşă, o bucată de parchet scârţâi; Sahel nu avu decât timpul să se dezmeticească – o rafală de gloanţe îi trecu pe deasupra capului. Un miros de pudră ieşi din perforaţii. Femeia strigă:

— Te-am prevenit, la cea mai mică tentativă pe care-o vei face pentru a intra, te voi ucide. Nu ai auzit, probabil, niciodată vorbindu-se de armele cu proiectile? Te asigur că fac încă treabă bună. Şi nu te îngrijora pentru mine, am video-ul pentru a mă informa de identitatea vizitatorilor mei.

Sahel mormăi că va pleca. Ea adăugă:

— Îţi voi da un sfat, gratis. Aminteşte-ţi bine numele şi numărul străzii unde locuieşti, aici locurile sunt scumpe.

Pe aceste fraze profetice, el coborî scările până la parter, luându-şi precauţiile necesare pentru a nu i se declanşa o criză de rinichi.

Discul palid al soarelui se ivea dintre peticele gri ale norilor, umiditatea îi irita pielea, un miros pestilenţial urca dinspre gunoaiele şi excrementele care acopereau strada. Străduindu-se să nu alunece pe pavajul vâscos, Sahel se îndreptă spre piaţa pe care o reperase la dreapta sa; abia o distingea prin lumina roz reflectată de pietre. Un individ ieşit de pe o străduţă urină în faţa tânărului şi îşi urmă drumul fără a-şi închide şliţul. Cicatrice recente îi desfigurau figura, ochiul drept îi atârna în afara orbitei. Se ghida palpând pereţii, dezechilibrându-se din cauza resturilor de ţiglă căzute de pe acoperişuri. Lui Sahel i se făcu milă de el şi se apropie pentru a-l întreba dacă putea să-l ajute. Imediat ce ajunse în vecinătatea orbului, acesta îl apucă de braţ, strângându-l ca într-un cleşte, şi îl forţă să îngenuncheze:

— Fiindcă eşti aici, îmi vei face laba.

Şi îi arătă sexul murdar care atârna în afara pantalonilor. Sahel nu se împotrivi şi nu răspunse; încercă să-şi tempereze durerea provocată de fractura probabilă a coccisului; apoi îşi încordă muşchii spatelui şi aplică o puternică lovitură de cap între picioarele adversarului. Acesta se îndoi şi îşi slăbi strânsoarea. Sahel profită de asta pentru a se elibera şi o luă la fugă în faţă, beat de suferinţă şi furie, beat de dezgust. Bărbatul nu îl urmărea, aşa că încetini alergarea. Din precauţie, îşi trecu boxul în mâna stângă şi verifică dacă pumnalul ieşea uşor din teacă; de-abia apoi privi locul în care ajunsese. Era pustiu. Sfere antigravitaţionale răspândite în spaţiu proiectau o lumină oarbă de un roşu-acid, luminând o reţea de tunele întunecate care plecau în cele patru colţuri ale esplanadei, în fapt, străzi acoperite.

Trebuia să se angajeze pe unul dintre aceste periculoase capete de lume? Îi era foame, după calculele sale trecuseră trei zile de când nu mâncase; şi barba nu mai fusese rasă probabil tot de atunci. În colţul drept al locului, un indicator verde, care se învârtea sub influenţa unui vânt artificial, arăta amplasarea restaurantului „Potenţa de aur”. Un miros de mâncare carbonizată ieşea de acolo. Asta însă nu-l opri pe Sahel; golul dezagreabil care i se formase în stomac avea nevoie să fie umplut, altfel va leşina. Împinse uşa de sticlă a intrării.

Sala rectangulară avea acel aer confidenţial al barurilor americane pe care le văzuse reconstituite într-un muzeu; o muzică înceată, banală, ieşea din cele patru difuzoare, ultimele răcnete ale tehnicii acustice, aşezate în colţuri. Aceste acorduri instrumentale semănau celor pe care le difuzau „robinetele de muzică” aflate în toate apartamentele Piacom-ului.

Cu un gest anacronic, ospătarul aşeză o cârpă pe masă şi pe scaun, invitându-l pe Sahel să la loc; fără a pronunţa un cuvânt, îi întinse un meniu. Ceilalţi cinci clienţi tăcuseră la sosirea tânărului. Sahel consultă discret meniul, avea impresia că îndeplineşte un rit barbar. Trecuse mult timp, foarte mult timp, de când ultimele restaurante cu servire manuală îşi închiseseră porţile; asta se petrecuse chiar înainte de închiderea frontierelor; existau încă, în apropierea locurilor de muncă, autoservice-uri de distribuitoare sintetice; dar ele nu mai aveau nimic în comun cu acest bistrou. Această călătorie în trecut îl emoţiona mai mult decât ar fi vrut; revolta sa îl atrăgea mai degrabă spre viitor; însă avea sentimentul că face un pelerinaj dorit de tatăl său, pelerinaj în memoria celor mai frumoase zile.

Alese un grătar, o salată biologică, brânză şi un compot de mandarine. Masa îi făcu bine; se moleşi datorită berii care-l fusese servită din oficiu.

Când ajunse la desert, îndrăzni să-l cheme pe proprietar. Clienţii îşi reluaseră conversaţia cu voce scăzută. Patronul puternic, cu un gât bovin, ridicol înfăşurat cu un fular albastru, se îndreptă spre Sahel.

— Sunt nou aici, şopti acesta din urmă, şi locul mi se pare periculos. Aş avea nevoie de câteva informaţii pentru a mă descurca mai bine; voi plăti, se poate?

— Nu sunt lucruri care pot fi spuse, micuţule, tipi ca tine se găsesc la orice colţ de stradă. Aşteaptă un minut, mă întorc!

Se întoarse şi alergă spre uşă pentru a o închide cu zăvorul de fier, spunând:

— Trece banda Nocturnilor, prefer să nu intre aici.

Sahel sări de pe scaun.

— Nocturnii, îi cunosc! Pleineselve va putea să mă ajute! Dar lăsaţi-mă să trec, ce faceţi? Vreau să ies!

Patronul îl prinse de reverul vestonului şi îl obligă să se aşeze.

— Pentru moment, micuţule, termini de mâncat în linişte, apoi plăteşti şi pleci. Nu te las să ieşi acum, ţi-am spus că Nocturnii sunt periculoşi. Uşa va rămâne închisă atâta timp cât vor fi prin împrejurimi. Mi-e prea frică să pierd un client.

Şi izbucni în râs, zguduindu-şi pântecul rotund care îi întindea bluza în carouri.

Sahel nu insistă; nu avea bani şi nu ţinea să-l indispună pe proprietarul căruia dorea să-l ceară credit. În Piacom, nimănui nu i s-ar fi întâmplat asta; dacă i-ar fi fost descoperit contul bancar, anchetatorii l-ar fi găsit în aceeaşi zi şi poliţiştii i-ar fi dublat zilele de muncă până când s-ar fi rambursat datoria; asta n-ar fi durat mai mult de o lună, existau încă prea mulţi şomeri în Comunitate. Când se trezea fără vreo leţcaie, cetăţeanul nădăjduia într-un miracol care să-l salveze de lagărul de reeducare psihologică. Dar aici care era sistemul de represiune? O societate şi mai rea? După ce îşi puse stomacul la cale, se lăsă cuprins de euforia pe care i-o procura berea puternic

alcoolizată. Îl va regăsi pe Pleineselve mai târziu. Dar cum de se lăsase prins acest om liber?

Patronul tocmai trăsese zăvorul de fier pentru a lăsa un client să intre. Acesta din urmă, un omuleţ îmbrăcat într-o uniformă de muncă plină de praf, purta în braţe corpul unei femei leşinate. Sahel se sculă ca să-l ajute, dar omul îl trânti la loc cu o lovitură de picior în tibie.

— Stai liniştit, nenorocitule!

Izbucnind într-un râs de nestăvilit, proprietarul contemplă ultimele spasme care îi agitau pântecul, înainte de a adăuga acest comentariu:

— Ar fi păcat să iroseşti o marfă atât de frumoasă. Hai, dă-mi-o, o voi pune în vitrină, ca să atragă clienţi.

Luă femeia în braţe, după care îi desfăcu corsajul pentru a-l palpa sânii.

— E foarte moale.

— Şi la fel de proaspătă.

— Hai, ajută-mă!

Cei doi bărbaţi o dezbrăcară pe tânăra care nu reacţiona. Sahel îi observa cu nelinişte; nu îndrăznea încă să formuleze bănuiala care i se înfiripase în minte. Când corpul fu gol, patronul îl ridică şi îl agăţă de bărbie de un stâlp în apropierea intrării. Ca într-un coşmar spuse, surâzând:

— În trei zile, va fi tocmai bună. Bătrâne, îţi închipui ce marfă vor fi sânii ei împănaţi cu andive!

Iar străinul cel mic replică:

— Tocmai ieşeam de la mine când am văzut vagabonzii ocupându-se de ea. O violaseră un pic, după ce o drogaseră. Am aşteptat şi am cules marfa. Deci, cât îmi dai pe ea?

Se lansară într-o discuţie furtunoasă.

Sahel se forţă să nu vomite, să nu-l întrebe pe patron care era originea fripturii pe care tocmai o degustase. Era momentul să iasă, cât timp se ciondăneau pentru câteva bilete. Zăvorul de fier rămăsese deschis. Dintr-un singur elan, se îndreptă grăbit spre uşă, o împinse cu brutalitate şi

o luă la sănătoasa drept în faţă, fără a da atenţie durerii care îi săgeta spatele.

Alese la întâmplare una dintre străzile acoperite care dădeau spre piaţă; simţindu-se la capătul puterilor, se ascunse după o uşă. Nici un zgomot din partea urmăritorilor. Aruncă o privire afară şi zări, la capătul căii descoperite, conturul roşu al pieţei. Prostituata îi spusese: „Nu-ţi uita adresa.” Nu trebuia să uite, camera sa era singurul refugiu de care dispunea, iar lagărul de reeducare psihologică părea un adevărat labirint. Deci, va aştepta aici ca să se lase noaptea şi va pleca nestingherit la adăpostul întunericului.

Un obiect mic, dur şi rece îl împunse în ceafă.

— Întoarce-te şi înaintează până când îţi voi spune să te opreşti.

Cu o mişcare bruscă, Sahel vru să-l surprindă pe cel care îl ameninţa, dar nu întâlni pe nimeni; adversarul său prevăzuse manevra şi se găsea din nou în spatele lui. O lovitură în ceată îl arse; fără îndoială, flash-ul unei arme laser reglată la minimum.

— Un simplu avertisment: nu căuta să scapi, sunt mai rapid decât tine şi am avantajul armei. De altfel, nu-ţi vreau răul; am doar nevoie de tine timp de câteva zile pentru o mică experienţă.

Vocea metalică a necunoscutului se îndulcise. Sahel optă pentru spunere provizorie până când va fi în măsură să se opună duşmanului. Asta nu se va întâmpla repede, căci, cu o mână grăbită, omul îl deposedă de pumnal şi de box, dar neglijă arma laser.

Handicapat din cauza fracturii de coccis, Sahel urcă cu greutate cele cinci etaje care îl conduseră într-un soi de curte interioară, de inspiraţie spaniolă, ovală, încadrată de stâlpi grei, dintr-o gresie întunecată, care susţineau o galerie circulară, ce adăpostea o vegetaţie superbă. Cu un gest al armei, necunoscutul îl dirijă spre o intrare mascată de o cortină de arbori cu frunze negre şi uleioase.

Traversară un coridor, apoi pătrunseră într-o seră uriaşă, catedrală de verdeaţă pe care crepusculul sângeriu al oraşului săpa umbre îndoielnice. Bărbatul îl invită să se aşeze într-un salon, amplasat lângă nişte flori extravagante, cu petale mari, de un mov ireal, încadrând o bijuterie de stamine.

Sahel se aşeză cu precauţie.

— Voi reveni peste câteva clipe. Să fii cuminte, altfel vei regreta.

Se auziră zgomote de paşi, apoi linişte. Pentru prima dată după ce îşi părăsise camera, dispunea de timpul necesar ca să se gândească la el însuşi. Cu o mână ezitantă, exploră locul în care arma îl arsese – vestonul era găurit. Prin deschiderea de grosimea degetului mare, îşi atinse pielea cu mâna, apoi şi-o retrase; nu sângera, era doar puţin zgâriată. Atacul fusese bine gândit, o lovitură de armă laser reglată la intensitate slabă; fasciculul avusese o grosime mică. Nu simţea încă durerea, dar mâine rana îl va afecta cu siguranţă. Va fi făcut oale şi ulcele în acest lagăr al terorii? Sahel nu avusese încă timpul să reacţioneze, evenimentele se scurseseră prea repede pentru un novice ca el. Totuşi, nu toţi locuitorii lagărului de reeducare muriseră; exista, deci, o posibilitate de a se apăra pentru a supravieţui, sau de a ataca pentru a preveni pericolul. Se pregăti să-l primească pe necunoscut; băgă mâna în buzunarul interior pentru a scoate de acolo arma; de-abia o duse afară că o rază ţâşni dintre stâlpi şi îi înnegri pielea. Scoase un strigăt de suferinţă sau de dezamăgire. Aruncă arma laser la pământ. S-o ridice? Era periculos. Se reţinu să nu plângă de furie.

Sahel, pentru a se calma, exploră cu privirea solul acoperit de frunze. Surprins, constată că o formă vegetală, un bulgăre de spumă pe care îl remarcase adineaori pentru culoarea sa insolită se deplasase cu câţiva metri. Acum înainta spre el, lăsând o dâră argintie în spate; avea câteva flori în centru aidoma celor de pe mocheta Elsei, dar

caliciile lor semănau cu ochii cu multe faţete ai unei muşte. Planta îl privea. În jurul ei, vreo douăzeci de creaturi apărute prin înmulţire spontană se agitau în penumbră.

CAPITOLUL 20

De fiecare dată când revenea în Isle Abeau, trecând gardul de tisă care delimita oraşul în apropierea vechii intersecţii a autostrăzii, Sylvie Le Cloec'h avea impresia că îşi schimbă blana, căpătând o alta care nu-i plăcea. Gardul se transformase de mult timp într-o pădure densă în care forme primitive de arbori tunşi se recunoşteau încă în desiş, această cortină întunecată marca ruptura dintre Sylvie, cea predica poluarea şi se deda la ceremonii de adorare a mizeriei cu prietenii săi, zipii şi disidenţii, şi Sylvie, persoana civilizată, susţinătoare a disidenţilor.

Ea urmă cărarea dreaptă, creată de acei cetăţeni ai Piacom-ului care aveau rău de natură, inadaptaţii, câinii, pisicile, rozătoarele şi călătorii clandestini. Drumul se întortochea de-a lungul trunchiurilor catifelate de tisă şi pătrundea adânc în groapa provocată de explozia deliberată a intersecţiei – într-un holocaust auto – urcând în zigzag pe esplanada întunecată, în care îşi dăduseră duhul cele mai mărginaşe clădiri din Isle Abeau. Sylvie ieşi la marginea lizierei de arbori; un vânt răcoros bătea la nivelul solului, cărând frunzele uscate, în timpul iernii. Făcu câţiva paşi pe esplanadă, se întoarse şi contemplă pădurea sculptată. Ochii i se luminară. Dincolo se întindea autostrada, simbolul libertăţii. Domnul Mobilă o însoţise cu motocicleta până acolo; îi promisese că va reveni în zi, la aceeaşi oră, în acelaşi loc, până când se vor reîntâlni.

Misiunea pe care o acceptase risca, totuşi, să dureze mult timp. Îi spusese domnului Mobilă:

— E inutil, treci doar săptămânal, îţi voi lăsa un mesaj.

— E imposibil, Sylvie, te aşteptăm toţi cu mare nerăbdare!

Era adevărat, întreaga sa bandă, zipi, misiţi, contrabandişti, fanatici de toate speţele, afiliaţi ai unor secte diferite, aşteptau încheierea misiunii Sylviei; fără ea, ar fi fost pierduţi. Avu o ultimă îndoială.

— Crezi c-ar fi trebuit să negociez mai strâns cu Llapasset şi să cer alimentele imediat, în schimbul eliberării sale?

— Nu, ai făcut bine. În orice caz, suntem complici, iar el va fi legat de noi pentru multă vreme.

— Dacă ar şti cât de precară este situaţia noastră, n-ar fi dat doi bani pe noi.

Situaţia era într-adevăr gravă! Culturile şi animalele nu fuseseră distruse din cauza vreunei secete sau a unei epidemii, cauzele erau mai misterioase, iar efectele mai tragice! O ciudată retardare părea să fi afectat semănăturile şi animalele; seminţele germinau primăvara, dar o mare parte a legumelor, cerealelor şi fructelor nu atingeau maturitatea la mijlocul verii; florile, promisiuni ale viitoarelor recolte, nu voiau să înflorească decât la sfârşitul anotimpului şi gerurile lunilor octombrie şi noiembrie ucideau fructele crude, putrezeau rădăcinile şi bulbii, uscau seminţele. Era nevoie acum de mai mulţi ani pentru a îngriji un viţel sau un miel până a-l face bun de tăiat, timpul de gestaţie se lungea la infinit. Bineînţeles, rămâneau plantele sălbatice care nu păreau să fi fost atinse de această boală unică. Dar, într-o economie atât de fragilă precum cea a disidenţilor, cel mai mic incident se transforma în catastrofă.

— Ascultă, Sylvie, nu vrem să intrăm în gura lupului, să facem precum Pleineselve şi Nocturnii care au ajuns în lagărul de reeducare psihologică; nu vom suporta!

— Ai dreptate, sunt nebuni.

Domnul Mobilă încercă s-o convingă pe Sylvie cu argumentele pe care ea le utilizase cu câteva săptămâni înainte, când organizase răpirea lui Llapasset. Asta se întâmplase a doua zi după întâlnirea sa cu Sahel Cessieu. Fiul directorului Companiei îi dăduse, inocent, numele secret al unui membru al guvernului.

— Bine, aşteaptă-mă în fiecare zi, voi face tot ce voi putea.

— Vom aduce ofrande poluării pentru ca misiunea ta să reuşească.

„Sărmanii disidenţi, sărmanii zipi!” Mergea acum, nu fără o anumită melancolie, pe dalele de plastic albastru, nuanţă care se decolora de la albastru intens la bleu, pe măsură ce ea se apropia de primele clădiri oarbe. În spatele pereţilor, în spatele acestor ferestre acoperite, se ascundea străinul. Evident, teritoriul căutării sale era mai larg. Llapasset îi indicase locul în care bărbatul fusese lovit de armele neuronice. Dar trecuse mai mult de o săptămână, ar fi putut să fugă oriunde. Se gândi: „Un nebun, în Piacom, nu va fi greu să-l reperez. S-ar putea să nu mai fie decât un cadavru.”

Lumina soarelui de primăvară se juca cu norii pe faţadele clădirii, subliniind albul intens al unghiului vertiginos al turnului în care Sylvie trebuia să pătrundă. Aruncă o ultimă privire spre pata verde pe care o formau tufele de tisă privite de la această distanţă, apoi asupra esplanadei goale. Pe cât era această lume de plictisitoare, pe atât era de curată şi de sterilă! În Llapasset găsise probabil un sprijin neaşteptat. Dacă ar fi ştiut să-l cultive, ar fi putut să-şi facă din el un aliat secret în campania de sprijinire a mizeriei, fără de care piacomii ar fi fost pierduţi pe veci. Ca şi animalele, omul trebuie să-şi marcheze teritoriul cu ajutorul propriilor excremente. Este o lege pe care nu poţi să o încalci dacă vrei să-ţi asiguri supravieţuirea! Sylvie era ferm convinsă de acest adevăr; din copilăria în care

mâncase pământ, până în adolescenţa în care se dedase la coprofagie împreună cu colegii de şcoală, când învăţase importanţa vieţii anale, vaginale şi falice în raporturile umane, ea ştiuse să descopere mizeria şi deşeul în decorul absolut igienic al Piacom-ului. Importanţa acestei revelaţii o incitase mai întâi să creeze o sectă de adoratori ai poluării; azi era timpul să revină.

Specializându-se în repararea şi fabricarea de obiecte vechi, tânăra fată descoperise un substitut al dorinţei sale mistice de a se apropia de putrefacţie; în contactul cu materia şi cu mărturiile unei epoci în care omul nu-şi negase originile, ea simţise o anumită uşurare.

Totuşi, asta nu-l fusese suficient. În timpul liber, evadase din Isle Abeau pentru a vedea acea lume uitată, în care omul făcuse primii paşi: natura. Întâlnirea sa cu Pleineselve fusese determinantă în acest sens. La şaptesprezece ani, Sylvie descoperise manifestarea supremă a poluării, sexul. Se iubiseră cu pasiune, dar imprevizibilul şef al Nocturnilor nu dorise s-o urmeze în delirul ei faţă de mizerie, nici în gustul pentru degradare. Se despărţiseră.

„Revoluţia e aproape”, se gândea Sylvie, intrând într-o autoservire dintr-un turn de lucru. Văzuse semnele prevestitoare în întâlnirea cu Sahel Cessieu, în pactul cu Llapasset, în acea boală care cuprinsese brusc natura, şi chiar în faptul că Pleineselve renunţase.

Îşi comandă un dejun uriaş, care ieşi rapid din sintetizator, şi îl degustă în mijlocul sălii aproape goale. Sylvie servea întotdeauna mese pantagruelice; nu-l era teamă că se va îngrăşa, din contră, îi plăcea să-şi vadă şi să-şi simtă corpul umflându-se; avea carnea tare şi plină, masculii se întreceau pentru a o poseda.

O jumătate de oră mai târziu, coborî spre traficul subteran, salută în trecere câţiva muncitori care tocmai îşi îndepliniseră munca săptămânală în uzinele turnului şi chemă un vehicul care îşi căuta loc în parcare. Renunţă la casca de protecţie, anulă toate comenzile de protecţie ale

maşinii şi o programă ca s-o conducă la depozitul de obiecte.

Cotrobăind printr-unul dintre munţii de lucruri uzate, descoperi un prim indiciu: un buletin encefalografic abandonat.

CAPITOLUL 21

Lui Belgacen îi plăcea atmosfera moscheii; se simţea în largul său în acest imens cadrilater în care domnea o lumină difuză. Umbre proiectate de coloane, perdele de fum provocate de vasele de răşină, de care se agăţau raze de lumină filtrate de grilaje. Vedea în această alternanţă aproape geometrică, de întuneric şi lumină, desenul unui labirint abstract, a cărui formă se schimba pe măsură ce soarele se deplasa în jurul edificiului. Câteodată se aşeza pentru a observa visele unui adept; în alte momente, stătea ore întregi întins în pat, trăgând în piept mirosul înţepător al răşinei şi lăsându-se purtat de somnul, bogat în vise, pe care i-l inducea. Această viaţă de linişte şi indolenţă îi permitea să-şi imagineze acele momente mai profunde în care preotul îl îngrijea.

Căci Belgacen nu se refăcuse complet după şocul cauzat de armele neuronice; traumatisme grave îi perturbau înţelegerea asupra lumii şi îl făceau inapt să înfrunte Piacom-ul. Oricare altul decât Belgacen, care, dotat cu un ascuţit simţ al fatalităţii, se pregătise să fie răbdător, nu s-ar fi resemnat atât de uşor cu această situaţie; dar el ştia că nu va putea să-şi ducă la bun sfârşit misiunea dacă nu va fi în deplinătatea facultăţilor mentale.

De mai multe ori, comportamentul său aberant atrăsese atenţia unora dintre numeroşii anchetatori care

supravegheau moscheea la orele de maximă afluenţă. Intervenţia lui Léo Deryme reuşise să evite dezastrul; totuşi, acesta nu era întotdeauna prezent şi un incident grav rămânea posibil.

Bucăţi mari de realitate fuseseră şterse din mintea trimisului Ligii datorită scurtcircuitului dintre conştient şi inconştient, căruia-i căzuse victimă, şi fuseseră înlocuite cu un nou decor mental, ivit din universul refulărilor şi al stresului.

— Belgacen, spune-mi, o vezi pe acea tânără femeie, în colţ, la adăpostul coloanei?

— Perfect.

— Ce face?

— Îşi hrăneşte copilul...

— Cum îl hrăneşte?

— La sân, îi dă sânul pentru a-l alăpta.

— Ce concluzie tragi?

Belgacen se învineţi. După ce îşi recăpătase cunoştinţa, afirmase de mai multe ori că mama sa îl hrănise pe nas.

— Îţi dai seama acum pentru ce te tratez prin oniroterapie? Trebuie să repar această mare dezordine mentală care te face infirm.

— Cât timp va mai dura?

— Totul depinde de capacitatea ta de a-ţi vizualiza visele. Am făcut deja câteva încercări, când erai inconştient. Sunt speranţe.

— Omul este un cufăr încuiat în care se află filmul vieţii. Cine are dreptul să-l deschidă?

— Eu, declară Deryme, căci sunt un element determinant al destinului tău, acel element care-ţi va permite să-ţi duci la bun sfârşit misiunea.

Belgacen acceptă, şi practicianul oniromanţiei se puse pe lucru, alegând orele nocturne pentru a evita ca vreun străin să-şi dea seama că se deda la practici interzise.

*

Attia plutea pe un vapor de hârtie galben, pe o mare de sânge; vasul avea forma unei bărci cu mai multe etaje; era compus dintr-o infinitate de sertare făcute din foi de ziare, care redau principalele etape ale vieţii sale. Belgacen vorbea unei femei despre un copil care-i aparţinea şi pe care l-ar fi vândut. Pentru a-şi demonstra afirmaţiile, plecă să caute sertarul în care era consemnată această crime. Îl găsi după lungi căutări, întrerupte de episoade baroce în care interveneau tot soiul de personaje confuze. Dar, deschizându-l, descoperi că acesta era umplut cu un mâl roşu şi putrezit; îl aruncă în mare. Femeia izbucni în râs. Belgacen era neliniştit: era vorba de un vis în care nu putea să-şi regăsească fiul. Asta nu era iluzie, ci chiar realitatea.

Deci, făcu vaporul să dispară şi imaginea onirică a moscheii se suprapuse peste cea adevărată; puţin câte puţin, ea invadă întregul spaţiu şi o înlocui. Deryme observă această transformare cu nelinişte: moscheea imaginară a lui Belgacen, reconstituire minuţioasă, în care fiecare detaliu, personaj, element de arhitectură reproducea fidel realitatea, înghiţise acum tot. Această imagine din vis avea o asemenea intensitate, încât părea să întreacă realitatea.

Era extrem de periculos! Deja, în zori, un tânăr adept se apropiase imprudent în timp ce Belgacen materializa un peisaj cu zăpadă într-un episod oniric; novicele fusese luat în mod brutal de o pală de vânt, înainte ca Léo Deryme să fi avut timp să intervină. Imediat, peisajul dispăruse. Omul era pierdut, fără îndoială mort de frig, în adâncurile inconştientului lui Attia. Fragmente ale fantasmelor se interferau cu viaţa sa conştientă, dar, în schimb, ca şi cum boala mentală provocată de armele neuronice se supunea unor principii fizice de echilibru, bucăţi de realitate se închistau în vis.

Acum, practicianul oniromanţiei pătrunse rapid în închipuirea lui Belgacen sub forma unui personaj pe care

acesta îl evoca frecvent, fără îndoială un şef al armatei secrete a Ligii. Îi spuse pe un ton ferm:

— Te înşeli, Attia, ai inventat această moschee pentru a te sustrage misiunii tale. Pe barcă vei descoperi secretul pe care-l cauţi, femeia îl deţine.

Aceasta păru să aibă influenţă asupra lui Belgacen; şterse decorul moscheii care reapăru în realitate. Arca cu sertare se desenă din nou, dar forma îi era profund modificată. De fapt, nici nu mai era acelaşi vapor din visul precedent, dar, ca în anumite închipuiri, dădea impresia că seamănă. Léo Deryme înţelese că era vorba de peisajul anterior, exprimat în cu totul alt mod de către străin. De altfel, imediat apăru şi femeia, dar acum părul său îşi schimbase culoarea. Belgacen Attia se îndreptă grăbit spre ea, o imobiliză şi-i legă braţele cu ajutorul unor tentacule de caracatiţă; apoi începu s-o tortureze; pentru a o face să mărturisească unde ascunsese copilul. Îi presa cu furie jumătăţi de ananas pe sâni; lichidul fermenta curgând pe pântecul ei, unde se năşteau embrioni verzui, care-l perforau pielea; această ecloziune îi smulgea strigăte de durere.

Preotul se retrase din vis; o duzină de adepţi se strânsese în jurul patului în care se odihnea Belgacen; părură să nu observe întoarcerea lui Deryme. Practicianul oniromanţiei se gândi că tocmai comisese prima sa eroare: nu putea fi sigur de tăcerea tuturor acestor oameni. Îşi decuplă casca şi stinse amplificatorul. proiecţia imaginii onirice dispăru. Creatorul de vise încercă apoi să convingă adepţii religiei că trebuise să intervină în mod excepţional, altfel subiectul risca să se piardă în supravis.

*

— Cum vezi, vizualizându-ţi visele şi modificându-le cursul, pot să extirp acea parte a realului care s-a infiltrat în ele. De fiecare dată când elimin un fragment de realitate,

se produce un vid în inconştientul tău, în care se reinserează exact bucata care ţi-a fost expulzată de armele neuronice. Ar trebui un biochimist mai competent decât mine pentru a-ţi explica fenomenele care se produc la nivelul celulelor tale cerebrale şi, chiar şi el, mă îndoiesc că ar putea să-ţi dea toate informaţiile dorite. Activitatea spontană a neuronilor în timpul viselor este un domeniu încă foarte puţin cunoscut. Sunt sigur de eficacitatea intervenţiei mele; peste câtva timp, îţi vei regăsi integral personalitatea.

Léo Deryme îşi apucă cu mâna şuviţa lungă şi neagră care îi atârna pe frunte şi o puse la locul ei; profitase de o perioadă de calm în moschee pentru a vorbi liber cu trimisul Ligii.

— Simt efectiv cum peisajul meu mental se curăţă, răspunse Belgacen. Reuşesc chiar să reperez în mod spontan frânturile de realitate în subconştientul meu şi să le ejectez printr-un simplu efort de voinţă.

Preotul făcu câţiva paşi într-o parte şi se aşeză în apropierea unei coloane, fixându-l pe celălalt cu un aer plin de neîncredere. La căderea serii, descoperise cadavrul îngheţat al adeptului luat de pala de vânt a visului şi faptul că o parte a unui alt vis fusese adusă în real. Era momentul să-l lase, în sfârşit, pe omul Ligii prin oraş? Înainte de toate, trebuia să cunoască scopul exact al misiunii sale. Atacă:

— Ascultă-mă, Attia, nu mai este momentul să umblăm cu mănuşi, timpul ne presează. Te-am făcut să dispari când te-am descoperit în depozitul de obiecte şi ţi-am mărturisit că, din punct de vedere politic, nu mai eşti util. Dacă te-am păzit, dacă te-am ajutat, asta se datorează fidelităţii faţă de trecut. Dar, azi, risc din ce în ce mai mult reţinându-te aici, adepţii te-au reperat şi...

Lăsă fraza în suspensie. Belgacen avea impresia că-şi recunoaşte unul dintre ei în acest preot, a cărui privire întunecată se zărea printre nişte gene lungi. Soarele lumină deodată moscheea, pătrunzând printre arabescurile

ferestrei şi proiectând o dantelă strălucitoare în penumbră. Deryme se sculă brusc, ca şi cum aştepta semnal, îl apucă de braţ pe Belgacen şi-l trase spre cripta iniţiaţilor.

— Vino, vom fi mai liniştiţi jos, aceia care au plecat în supravis nu ne vor trăda conversaţia.

Belgacen nu se putu împiedica să tremure zărind faţa durdulie a lui Gustave Saylon, ieşind din mormânt. O parte a viitorului său se odihnea în acest om. Pentru prima dată de când trecuse frontierele Piacom-ului, avu certitudinea viaţa sa se scurgea din nou în hotarele trasate de destin. Avea să acţioneze, după un ciudat moment de acalmie. Se sprijini de zidul rece, aşteptând ca preotul să-l întrebe. Deryme îşi puse indexul şi degetul mare al mâinii drepte în colţul extern al pleoapelor, apoi le aduse încet spre nas. Acest gest păru să-l uşureze foarte mult, şi îl repetă de mai multe ori.

— Nu caut să te enervez inutil, nici să te emoţionez. Cred doar că este timpul să acţionezi.

Îşi luă un timp de reflecţie, închise şi lăsă să-l scape un oftat uşor.

— Dar, înainte de a te lăsa în libertate, vreau să ştiu pentru ce ai venit.

— Pentru că Piacom-ul pune întreaga planetă în pericol!

— Cum e posibil?

— Informaţiile conţinute în mesajul dumneavoastră erau destul de imprecise; totuşi, stabilind o serie de ipoteze şi procedând la simularea lor pe calculator, experţii noştri au putut să deducă un anumit număr de efecte ale implantării sistematice a timpului încetinit în apartamentele celor din Piacom. După calculele efectuate, s-a stabilit că, dacă un procentaj destul de scăzut al teritoriului celor treizeci de state ar fi supus unor forţe de dilatare temporală, întreaga Terra ar fi antrenată în afara continuum-ului temporal. Am venit aici pentru a măsura importanţa pericolului, ca să se la decizii în consecinţă.

— Ce decizii?

Deryme îl înfrunta pe faţă, nu se mulţumea cu un răspuns evaziv. Belgacen ar fi putut să-l mintă cu abilitate, dar, dacă preotul şi-ar fi dat seama, ar fi fost capabil să se debaraseze de un spion incomod, manipulându-i visele.

Attia răspunse sincer:

— Dacă pragul critic este departe de a fi atins, ne vom mulţumi să punem piedici în distribuirea cabinelor de timp încetinit şi să sabotăm dilatatoarele temporale în fabricaţie. Am demonstrat că frontierele Piacom-ului nu sunt de netrecut; şi alţii ca mine vor putea să mă urmeze şi să găsească aliaţi în teren. Sunt însărcinat cu organizarea acestei filiere.

— Vei primi ajutorul religiei, cel puţin a părţii pe care o reprezint. Şi noi dorim deschiderea frontierelor pentru a regăsi adevăratul sens al relaţiilor umane. Fanaticii timpului încetinit caută, în mod obscur, ultima paralizie a corpurilor şi a gândurilor lor. Nu putem să permitem acest suicid. Te previn, totuşi, că misiunea voastră nu va fi uşoară. Să nu crezi că revelarea ameninţării care apasă asupra Piacom-ului vă va ajuta să găsiţi alţi aliaţi.

Léo Deryme tăcu, părând să reflecteze, şi puse o altă întrebare la care Belgacen se aştepta:

— Dar dacă pericolul este deja prea mare, ce veţi face?

— Război! Cunoaştem toate pericolele pe care le comportă această soluţie; sistemul de apărare a Piacom-ului este cu siguranţă redutabil. Vom arunca toate forţele în bătălie. Nu putem aştepta o moarte înfricoşătoare fără a reacţiona.

Lumina criptei oscila imperceptibil. Pereţii albi se colorară mai întâi în albastru, apoi în galben. Deryme explică:

— Ne închipuim că iniţiaţii aflaţi în supravis îşi manifestă astfel contactul cu realitatea. Aceste variaţii de intensitate şi culoare ale luminii sunt probabil mesaje indescifrabile.

— Şi Saylon?

— Nu, Saylon doarme, pur şi simplu.

— Ştiaţi că am fost, ca şi el, reparator, înainte de închiderea frontierelor?

În faţa aerului stupefiat al preotului, îi povesti pe scurt cine fusese.

Creatorul de vise făcu un tur al criptei cu pasul său obişnuit, apoi reveni spre Belgacen şi îi strânse energic mâna. Părea foarte emoţionat.

— Îmi place mult de tine, Attia, şi mi-aş da viaţa ca să reuşeşti. Te-am protejat, ţi-am dat atuurile pentru a conduce la bun sfârşit misiunea; din păcate, prin asta m-am ars. Consecinţele practicilor interzise nu sunt prea cunoscute. Am abuzat în ultimul timp de ele şi mă simt..., nu ştiu cum să-ţi spun, nu m-aş mai opri să plonjez în visele altora, e ca un drog.

Văzând focul care ardea în ochii preotului, Belgacen nu mai avu nici o îndoială că se angajase pe un drum lung şi dificil.

CAPITOLUL 22

Voia să-l regăsească pe Sahel. Avea nevoie de el. Bâjbâi în jurul ei, deşi ştia că trupul tânărului nu se găsea acolo. Nimic! Îşi trecu mâinile peste corp pentru a-şi linişti dorinţa de a atinge, de a mângâia, de a simţi căldura, supleţea pielii; îşi prinse sânii în palme şi îi strânse. Era tristă. Se ghemui ca un fetus şi rămase aşa mai bine de un sfert de oră, fără să se mişte, străduindu-se să nu se gândească la nimic. Reuşi să se refugieze în unica senzaţie a propriilor mâini apăsându-l pieptul; exista doar în presiunea acelor degete pe carnea fierbinte. Fierbinte? Unde era căldura, unde era frigul? Carne? Mai degrabă materie, precum unghiile, părul sau mucoasele. Degete, sâni, care era

diferenţa? Atomii se construiau în acelaşi vârtej de energie care anima spaţiul camerei, al sofalei, al pereţilor-acvariu. Elsa nu era diferită de restul universului. Asta era totul: moarte. Elsa putea să moară când vroia: era suficient să se identifice cu lumea.

Dar Elsa nu vroia încă să moară, vroia mai întâi să-l regăsească pe Sahel. Cu el, ea va arunca întreaga sa viaţă trecută, dintr-o dată, şi pe Simon, şi pe Llapasset, pentru a se întoarce la prospeţimea iniţială. Toate motivele pentru care se împotrivea plecării din Piacom i se părură deodată lipsite de sens. Urlă:

— Vreau să plec cu tine, Sahel!

Pereţi de umbre galbene, apă, întunecimi albastre, flori tremurânde de ceramică şi coral pe sol. Elsa se îndreptă, apoi se lăsă să alunece de pe sofa pe mochetă, pentru a se învârti cu frenezie pe verdeaţa moale a muşchiului. Corpul său se acoperi de culorile petalelor zdrobite. Se opri şi se întinse pe spate, cu mâinile şi braţele depărtate. Pe pântecul său rotund palpita o venă albastră.

Trebuia să-l vadă pe Llapasset pentru a-l cere să-l elibereze pe Sahel; avea puterea să o facă. Pentru prima dată de când îl părăsise pe Simon Cessieu, Elsa simţea nevoia să acţioneze. Sări în primele veşminte pe care le găsi: o tunică întunecată de velur.

Pe sol se găsea tava cu masa pe care Sahel o pregătise, pâine cu icre şi cu struguri. Îi era foame. Paharul cu cocteil de fructe era pe jumătate vărsat. Bău ceea ce rămăsese. Asta îi făcu bine, avu impresia că a reluat contactul cu viaţa. Acum Elsa avea un motiv de a exista: să-l elibereze pe Sahel. Făcând-o, ea nu se opunea dorinţei sale fundamentale de a dispărea, ci doar o amâna; când îl va regăsi pe tânăr, dorinţa de a-l însoţi în afara frontierelor o va părăsi, la fel de uşor cum apăruse. Dacă măcar ar reuşi să-şi salveze un pic din viaţă, să-şi păstreze un pic din tinereţe! Llapasset ar asculta-o.

Coborî pe o stradă largă, pe care bătea un vânt uşor. Un trecător intră grăbit într-o gură de acces la căile subterane de comunicaţie. O singurătate deplină! Te gândeai că oraşul întreg era abandonat capriciilor calculate ale unui climat artificial, că străzile, pieţele erau şi ele goale, la fel de îngrozitor de goale ca această stradă. Totuşi, în galeriile cubice, lipsite de ferestre, oamenii trăiau ca larvele, milioane de oameni invizibili, mişcându-se în reluare, oamenii care nu apăreau niciodată la suprafaţă; îşi reconstituiau trecutul ca pe un joc de puzzle; cu elementele disparate ale amintirilor naufragiate în mâini, îşi drămuiau timpul. Pentru un viitor mai îndelungat! Doar câţiva ani să se supună timpului încetinit care dispărea puţin câte puţin în încercarea sa obsedantă de a se reface! Elsa înţelegea acum de ce legătura ei cu Simon Cessieu fusese un eşec: vampirul timpului le absorbise viitorul, viitorul lor, îl îngheţase într-un etern prezent. O dată satisfăcut, îl abandonase ca pe un obiect oarecare al colecţiei sale. Îi reveniră în minte imaginile asalturilor epuizante şi inutile, faţa lui Simon îndurerată, aplecată asupra ei. Pentru ce se iubiseră cu atâta pasiune?

Apartamentul lui Llapasset nu era departe; se decise să meargă pe jos, pentru a respira mai bine aerul proaspăt şi energizant pe care îl distilau norii mici şi gri, pe un cer albastru-violet. Era mulţumită că există? Nu, era mulţumită că merge, târându-şi picioarele pe betonul colorat. Îşi vedea unghiile roz iţindu-se prin încălţămintea transparentă. Corpul său trăia sub forma unei entităţi constituite din muşchi, nervi şi artere, care nu mai era Elsa van Leyden. Identitatea sa nu se profila decât vag.

Un om se apropie: brunet, cu umeri largi, purta un impermeabil ciudat, cu marginile petrecute, gălbui, legat de talie printr-o centură de piele. Va îndrăzni s-o abordeze? Fără îndoială că mergea cu un pas hotărât în direcţia sa. De cât timp nu mai ieşise la suprafaţă? Viaţa ei cu Simon, apoi

cu Llapasset, o rupsese de realitate. Când necunoscutul ajunse la trei paşi, i se adresă:

— Bună ziua, doamnă. Arătaţi-mi, vă rog, cartea de igienă, documentele de curăţenie rezidenţială, certificatul de muncă, carnetul de alcool şi pe cel de droguri. Nu uitaţi licenţa acustică a apartamentului.

Sub efectul unei terori organice, Elsa gemu:

— Dar nu am nimic asupra mea, toate actele sunt acasă.

— Vom merge, deci, să verificăm la domiciliul dumneavoastră.

Comisarul poluării o apucă şi o trase în sens contrar celui în care vroia să meargă. Îşi scutură braţul, încercând să scape din strânsoare, dar el o strânse şi mai puternic, provocându-i durere. Înnebunită, căută un argument decisiv care să-i permită să pună punct acestui incident ridicol:

— Am fost deja controlată săptămâna trecută, toate actele mele sunt în regulă!

Omul o privi atent.

— Vă cred, doamnă, dar sunt obligat să-mi urmez ancheta, sunt atâţia infractori... Până în prezent, n-am întâlnit pe nimeni care fie în perfect acord cu legea, aceasta este atât de subtilă şi de diversă!

Această ameninţare voalată nu o făcu nici măcar să reacţioneze. Elsa începea să simtă somnolenţa provocată de restul de cocteil de legume pe care îl înghiţise şi în care Sahel pusese un hipnotic puternic. Îşi pierdu echilibrul. Comisarul o susţinu. Apoi Elsa îşi pierdu cunoştinţa. El îi ridică pleoapele pentru a vedea dacă simula leşinul sau dacă nu cumva consumase vreun drog. O luă în braţe şi o ridică.

Omul locuia la câţiva metri mai încolo. Revenea după ce-şi îndeplinise norma de muncă săptămânală. Văzând-o pe tânăra femeie, nu putuse rezista plăcerii de a o controla, deşi ştia că risca să-şi depăşească timpul legal. Era atât de frumoasă, cu pleoapele sale atât de delicat curbate! Îşi

puse buzele peste ele, simţind rotundul ochilor sub pielea delicată. „O ai, poţi s-o păstrezi, Jérôme!” Vorbise cu voce tare, aşa că privi în jurul lui pentru a verifica dacă îl observase cineva. Nu, nimeni. O ridică pe Elsa pe umăr şi merse spre casă.

Răsuflând cu greu, deschise uşa. Un miros închis, de obiecte vechi, îl cuprinse; nu reuşise să alunge acest miros în ciuda distilatoarelor de ozon pe care şi le instalase. Aruncă o privire grăbită asupra salonului din lemn şi piele, curăţat cu aerosoli. Unde să o pună pe tânăra femeie? Într-un fotoliu în stil spaţial, care era singurul obiect de lux din apartament. Aruncă cele câteva pachete de hârtie igienică, aşezate pe scaun. Astăzi, acestea nu mai foloseau decât colecţionarilor. Întorcându-se, zări cabina de timp încetinit. Culoarea gri-metalizat a acesteia îl indispunea. Dar oamenii Companiei îl sfătuiseră să nu o vopsească, din raţiuni tehnice. Încă un şiretlic pentru a-l condiţiona pe locuitori? Se decise să aştepte trezirea tinerei femei. Închise uşa etanşă şi programă cabina.

În cei patru metri pătraţi, reunise toate elementele necesare confortului său. „Dacă aş branşa holovizorul? Da, da, holovizorul.” Răsuci butonul telecomenzii automate, se aşeză pe o pernă antigravitaţională şi comandă un meniu banal sintetizatorului. „Sintetizator, sintetizator, un nume cam pretenţios pentru acest aparat incapabil să fabrice chiar şi cea mai neînsemnată friptură! Un simplu robot perfecţionat care se hrăneşte cu conserve, pentru a mă hrăni apoi pe mine.” Jérôme ar fi preferat pilulele. Aşa ar fi renunţat la tot acest talmeş-balmeş sofisticat care îl lăsa la bunul-plac al depanatorilor, care ţineau sub papuc fără milă societatea! Trecu un deget peste o etajeră şi constată cu amărăciune că se depusese un strat de praf. „Antipraful dracului... este încă defect”. Şi depanatorul pe care îl chemase se dovedise incapabil să-l repare, pretinzând că înlocuirea pieselor defecte costa mai scump decât cumpărarea unui aparat nou. „De această dată, îl voi

ameninţa cu o anchetă serioasă asupra aplicării legilor antipoluării în munca sa şi nu va mai putea să trateze la fel de uşor problema! Uleiurile, spre exemplu. Ştiu că sunt oameni din branşă care utilizează deşeuri în care procentul de produse nocive este foarte ridicat. Îl voi presa; amenzile penale sunt destul de mari pentru a-l face să reflecteze.”

Jérôme înghiţi o gură de cârnăcior însoţit de mult sos. Se simţi antrenat de emisiunea de pe holovizor: în spaţiul strâmt al cabinei, serialul despre muncitorii din Vietnam în timpul ocupaţiei americane îl deprima.

În program urmară informaţiile: era şi un reportaj despre obiectele recuperate dintr-un oraş abandonat. Nişte actori politici expuneau programul guvernului secret. Apoi veniră flash-uri despre cele mai semnificative fapte diverse: crime, furturi, violuri, delicte de poluare, abuzuri de droguri. În sfârşit, anchetatori, interviuri, comentarii, propagandă.

Tânăra se trezise probabil. Bărbatul se ridică, opri încetinitorul şi deschise uşa cabinei.

Elsa stătea trântită în fotoliul suspendat. Îl privi cum apăru brusc din cutie, fără să înţeleagă. Apoi scoase un strigăt uşor şi sări de pe scaun, refugiindu-se într-un colţ şi încovrigându-se. Jérôme se delecta cu teroarea imprimată pe faţa ei.

Totuşi, femeia îndrăzni să-l înfrunte, făcându-şi curaj, din dorinţa de a-l salva pe Sahel.

— N-aveţi dreptul să mă reţineţi aici, nici un cap de acuzare nu există împotriva mea!

— Credeţi? Şi faptul că vă plimbaţi fără acte nu este unul?

— Am buletinul encefalografic, ar trebui să vă fie suficient.

— Asta ajunge calculatorului central, nu mie.

— În orice caz, nu aveţi dreptul să aduceţi oamenii acasă pentru a-l interoga. Toate actele agenţilor de informaţie trebuie să fie publice.

Omul o privi cu aer surprins.

— Cum de ştii asta?

— De la Lla...

Se abţinu să pronunţe numele ministrului din guvernul secret. Omul se apropie şi întinse o mână pentru a o apuca de bărbie. Stătea în picioare, bine înfipt în sol. Elsa se aruncă asupra lui, cu capul înainte, pentru a-l lovi în testicule. Bărbatul se retrase.

— Jérôme a prevăzut lovitura, Jérôme e şiret!

Brusc, trăsăturile comisarului se descompuseră; faţa i se schimonosi şi începu să plângă ca un copil; apoi îşi deschise impermeabilul. Era gol şi demn de milă; declară cu naivitate:

— Nimeni nu a vrut să se culce cu Jérôme, nimeni nu a vrut, Jérôme este singur, Jérôme este atât de singur. Nimeni...

Şi izbucni în hohote de plâns. Elsa ascultă timp de o clipă trista litanie. Dar dereglarea emotivă a lui Jérôme cu greu reuşea să o impresioneze; tot ce simţea era un soi de milă pentru acest exemplar, un adevărat prototip al Piacom-ului. Ea se îndreptă lent spre ieşire.

— Nu plecaţi, nu plecaţi încă, vă rog, sunteţi atât de frumoasă, vreau să vă ofer ceva, ceva foarte rar!

Elsa încremeni, aşteptând lovitura în spate; rămase aşa câteva secunde, comisarul poluării scotoci într-o grămadă de fotografii. Scoase o carte poştală şi o întinse femei.

— Uite, aşa arăta Isle Abeau înainte.

Fotografia decolorată reprezenta intrarea într-un oraş provincial. În prin-plan, doi oameni cultivau o grădină de legume, unul îmbrăcat într-o cămaşă de polo roşie, plantând un puiet de păr într-o groapă pe care o făcuse cu o cazma, celălalt, într-o bluză bleu-gri, cu o caschetă albă şi pantaloni dril albastru, se sprijinea de coada unui plug şi îşi privea însoţitorul. În capătul grădinii, de o parte şi de alta a unei şosele, se găseau două case cu acoperişuri de ţiglă, roşii. Un prun creştea în grădina ce o mărginea pe cea din dreapta, iar o viţă-de-vie căţărase zidul celei din stânga. O

pancartă de email alb indica „Isle Abeau” cu litere albastru-marin. O maşină ieşea din orăşel. În depărtare, într-un plantaţie cu castani, o statuie din bronz reprezenta o fetiţă cu o baghetă de pâine, iar un cântar public era încă vizibil. Nu mai funcţiona, probabil, de mult timp; platoul de fier destinat cântăririi fusese înlocuit de un panou mare făcut dintr-un placaj, acum plin de insecte. În ceea ce priveşte husa, era acoperită de afişe sfâşiate.

Mâinile Elsei tremurau uşor: ce semnifica acest peisaj? Ce făceau oamenii? Pentru ce aveau casele această formă? Şi ce era acel obiect din centrul fotografiei? Putea cineva să trăiască într-un loc atât de golaş, atât de periculos? Sau trecutul nu exista decât în imaginaţia oamenilor viitorului? Jérôme repetă:

— Aşa arăta Isle Abeau, înainte! Am o grămadă de fotografii, vreţi să le vedeţi?

Ea nu se întoarse, era timpul să plece. Bărbatul îşi va reveni în curând şi va reîncepe coşmarul. Profitând de un moment în care scotocea prin amintirile sale iluzorii, trecu dintr-un salt de uşa apartamentului şi sări în ascensor. Comisarul poluării nu o urmări. „Nenorocitul!” Elsa nu putea să se împiedice să compare gestul disperat al lui Jérôme cu tentativa lui Sahel de a părăsi Piacom-ul. Cei doi aspirau la regăsirea unui contact uman, la spargerea acestui zid de tăcere care îi sufoca. Unul se refugia în trecutul care nu mai avea nici o şansă de a reînvia, celălalt spera să găsească în Ligă continuitatea acestui trecut şi un viitor mai puţin tensionat. Pentru ea, era deja prea târziu, se resemnase în privinţa morţii.

Deodată, înţelese: nu pe Llapasset trebuia ea să-l vadă, ci pe Simon.

Cessieu era acasă. Îi spuse cu simplitate:

— Te aşteptam.

Traversând prima sală de expoziţie, remarcă, stupefiată, că toate obiectele erau miniaturizate şi înghesuite unele în altele. O extraordinară îngrămădire de aparate electronice

menajere pentru liliputani. Simon o invită să intre într-o anticameră minusculă, acţionă nişte manete ale unui panou de comandă care îl evoca pe cel al încetinitorului temporal şi o rugă să iasă din nou. Fiecare obiect îşi reluase dimensiunile normale, dar salonul era acum uriaş.

Elsa nu era deloc mirată: dacă îşi înţelegea într-adevăr natura aspiraţiilor, Simon trebuia într-o zi să evadeze din real. Aborda acum un tărâm din care era dificil să se întoarcă, acela al fantasmelor. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi despărţit după ce se întâlniseră şi se iubiseră? Ar fi ajuns la acelaşi eşec: Simon în cădere liberă spre nebunie, Elsa, sinucisă?

— Ai venit, fără îndoială, ca să-mi ceri să acţionez în favoarea lui Sahel. Nu miza pe asta, din cauza mea a fost trimis în lagărul de reeducare.

— Ştii că…

— Mi-a zis. Dar nu gelozia a stat la baza deciziei mele. În nici un caz. Sahel devenise un pericol pentru Piacom.

— Pretinzi, fără îndoială, ca prizonierii să nu ştie că există şi altceva în afara închisorii?

Se aşezaseră în sala de mese transformată în lac de munte, pe malul albit de brumă, faţă în faţă, în fotolii în stil european a căror bogată ornamentaţie contrasta cu sobrietatea peisajului. O briză răcoroasă adia dinspre munţi. Apa lacului era pură, transparentă, imobilă, ca un cer întors pe dos.

Ce putea să mai spună? În timp ce Elsa se ridica pentru a se apropia de plaja pe care susura un izvor fantomatic şi se apleca pentru a constata cu un surâs amar că acea apă nu uda, Simon se lansă într-un monolog despre viitorul Piacom-ului după descoperirea spaţiului expandat.

Elsa privea mişcarea buzelor sale groase: erau la fel de seducătoare. Momentul dragostei lor fusese atât de ameţitor, atât de îmbătător, încât Elsa păstra în sine amintirea unicei zile importante din viaţa sa, aceea pentru care fusese probabil creată. Nu retrăia acest extaz astăzi;

nu mai îndrăgea nici măcar ecoul lui, a cărui intensitate se diminuase cu trecerea timpului.

— Spune-mi, Simon, cum poţi să explici o acţiune atât de respingătoare?

Încetă brusc discursul şi o privi ca şi cum tocmai îi descoperise prezenţa. Avea ochii împăienjeniţi. Apoi, ca şi cum fiecare cuvânt pe care îl rostea îi era smuls cu cleştele, mărturisi:

— Nu aş fi făcut-o dacă Sahel era într-adevăr fiul meu...

CAPITOLUL 23

Sylvie Le Cloec'h învârti între degete buletinul encefalografic pe care îl găsise. Llapasset îi dăduse în acelaşi timp cu inelul de identificare al anchetatorilor o brăţară-calculator care-l permitea să intre în legătură cu ordinatorul central de informaţii al ministerului; evident, un mare număr de fişiere îi erau interzise, în particular acelea care se refereau la disidenţi. Ea extrăsese, totuşi, informaţii referitoare la posesorul buletinului: omul era angajat al ministerului de Informaţii, dar nu mai exista, ordinatorul îi pierduse urma. Llapasset ascunsese, fără îndoială, afacerea.

Urcă în fugă scările care duceau la apartamentul său pentru a-şi epuiza preaplinul forţei fizice. De cinci zile, Sylvie vizita sistematic clădirile reperate în imediata vecinătate a locului în care descoperise buletinul. Era singura sa şansă de a descoperi un indiciu. Peste tot, rezultatele fuseseră negative, fie că oamenilor le era frică de vizita unui anchetator, fie că se temeau că vreun fals artizan venea să le propună obiecte neştampilate de guvern, care proveneau din locuri interzise. Nu putuse să

smulgă nici o mărturisire utilă. Câteodată, Sylvie avea impresia că oamenii îi ascundeau ceva. Aceste bănuieli nu erau însă decât produsul imaginaţiei sale. Dovada: ultima persoană pe care o vizitase, o femeie mică de statură, îndrăgostită de câinele său până în punctul de a-i oferi un adăpost echipat cu timp încetinit, îi vorbise pe un ton confidenţial despre un centru comercial din apropiere, în care se petreceau lucruri ciudate. Trebuia să-l vadă.

Pătrunzând pe strada largă, mărginită de clădiri cu ziduri-ferestre, Sylvie fu surprinsă de mirosul puternic pe care-l degajau primele picături ale unei ploi artificiale ce cădea deasupra micilor jungle: o binecuvântare pentru pământ.

Omul pe care-l căuta nu era departe, era sigură. Trăia în tufişuri, poate chiar în aceste hăţişuri sau poate într-un apartament gol sau în centrul comercial. Această anchetă îi plăcea. Sylvie se simţea ca o sălbăticiune pe urmele prăzii. Găsea o plăcere ciudată să pătrundă în interioarele liniştite ale cetăţenilor Comunităţii. Îi neliniştea, prezenţa ei îi făcea să se simtă stânjeniţi. Sorbea cu desfătare mirosul acru al micilor picături de sudoare, care îi făceau simţită prezenţa. „Toţi aceşti oameni nu sunt încă fosile. Atâta timp cât mai percep animalul din fiinţa umană, nu este totul pierdut”, se gândea ea. Sylvie le Cloec’h spera că era încă posibil să se întoarcă la vremuri mai sălbatice.

Cu cât se apropia de centrul comercial, cu atât mai mult se gândea că informaţia se va dovedi interesantă. Locul părea ideal pentru ca cineva să se ascundă acolo fără teamă. Mai era puţin. Din fericire, populaţia era destul de dezinteresată de lumea exterioară ca să nu fi înlocuit toate scările oraşului prin tuburi antigravitaţionale. Înainte de a pătrunde în centru prin uşa cu aer cald, femeia îşi apăsă cu mâinile coapsele. Asta o tonifica.

Imediat lângă intrare, pe dreapta, se găsea un *snack*. Cumpără două prepeliţe în foietaj, împănate, pe care le devoră rapid, apoi înghiţi un pahar de apă rece şi câteva dulciuri; îşi introduse cartea de credit în fanta rezervată

acestui scop. Acest dejun frugal îi readuse buna dispoziţie. Era puţină lume în centru, vreo mie de persoane pe cele câteva hectare de suprafaţă comercială. Cea mai slabă concentraţie de clienţi se găsea în raionul alimentar, utilat cu dulapuri de timp încetinit. Sectorul de îmbrăcăminte era mai animat, dar mulţimea se concentra mai ales la electronice şi mobilă.

De fiecare dată când intra, ceea ce o impresiona cel mai mult pe Sylvie era liniştea care domnea în giganticul magazin, o linişte apăsătoare, teribilă, care o făcea să simtă nevoia să urle; căci strigătele, ca şi zgomotele mecanice sau pălăvrăgeala mulţimii, erau absorbite fonic. Liniştea în locurile publice era una dintre legile fundamentale ale antipoluării. În ciuda disconfortului cauzal de această absenţă a zgomotului – pentru Sylvie, natura se afirma sonor, la fel de mult ca prin mizerie – se îndreptă spre primul supraveghetor pe care îl zări, picioarele sale, de pe mocheta climatică, îi păreau aflate la o distanţă nesfârşită faţă de cap. Se deplasa fără zgomot.

Sylvie îşi prezentă inelul de identificare: omul o privi cu înţelegere, apoi îi întinse aparatul de emisie-recepţie. Ea mormăi în receptor:

— N-aţi remarcat vreun individ care căuta să se ascundă aici? Nu am semnalmentele lui, dar trebuie fie uşor de reperat. Mai întâi, apare în fiecare zi; nu e un lucru obişnuit ca un client să fie văzut zilnic în centrul comercial, căci îşi închipuie că va găsi aici un adăpost sigur pentru a dormi. După părerea dumneavoastră, care ar fi cel mai bun loc pentru a se ascunde aici?

Îşi puse la ureche receptorul, iar supraveghetorul zise, bâlbâindu-se:

— Nu ştiu, domnule, nu mi-a dat prin cap. Nu s-a comis nici un furt în timpul orelor mele de muncă, nici cel mai neînsemnat scandal sexual, nici cel mai mic act de vandalism sau de poluare.

Sylvie turba de furie de fiecare dată când i se spunea „domnule”. Dar nu putea să schimbe nimic, era o decizie a guvernului secret: orice persoană avea dreptul la acelaşi grad de respect în timpul serviciului.

— Nu asta v-am întrebat.

— Din acest punct de vedere, nu vă pot ajuta. Tura mea începe astăzi şi se termină mâine. Ca pentru toţi supraveghetorii, durează două zile pe săptămână. Mă îndoiesc ca vreunul dintre noi să fi remarcat persoana clandestină de care m-aţi întrebat.

O sonerie scoase în căşti un sunet ascuţit şi prelung. Sylvie lăsă în jos mâna şi liniştea se instală din nou. Şi toate aceste fiinţe care se deplasau fără zgomot, ca nişte fantome! Supraveghetorul se întoarse instantaneu: în spatele lui, un bărbat înţepenise într-o atitudine de extremă surpriză, ţinând în mâini un pachet de ţigări. Supraveghetorul se îndreptă spre el, îi smulse pachetul, îl aşeză într-un raft şi apăsă cu mâna un disc încorporat în zid: soneria se opri.

Sylvie se apropie de ei. Îl interogă din priviri pe supraveghetor.

— Acest cumpărător a depăşit doza lunară de tutun. Nu vă îngrijoraţi, domnule, voi anunţa asta.

— Nu faceţi nimic pentru moment, trebuie mai întâi să-l interoghez. Există vreun loc în care să putem vorbi fără căşti?

Cu inima îndoită, supraveghetorul îi conduse pe Sylvie şi pe clientul surprins în flagrant delict într-o cabină de sunet. Aşteptă un moment în faţa uşii, bâiguind câteva fraze confuze, prin care îşi exprima dorinţa de a asista la discuţie. Sylvie aşteptă cu răbdare ca omul să se intimideze şi-l goni. După ce plecă, ea deconectă instalaţia de ascultare care transmitea toate conversaţiile spre minister.

— Arată-mi actele!

Omul privea cu mirare creatura uriaşă, care îl interoga. Părul ei blond, roşeaţa pielii, sănătatea pe care o emana,

toate acestea îl stupefiau. Întinse timid cartea de credit şi buletinul pe care le scosese dintr-un veşmânt de piele ce-l ţinea loc de vestă. Ea îl privi câteva clipe, înainte a lua cele două bucăţi de film, învelite în sticlă, pentru a-l intimida, dar şi pentru că-i făcea plăcere să-l urmărească pe acest omuleţ, ale cărui piele, păr şi veşminte aveau toate aceeaşi culoare bej. Era atât de diafan, atât de delicat, cu o faţă atât de anonimă, de banală, cu ochii atât de lipsiţi de expresie, încât păreau aproape transparenţi. Se confunda cu plasticul din care erau făcuţi pereţii cabinei de sunet. Era omul invizibil!

Îl teroriza pentru a-l confrunta un pic cu realitatea, pentru a-l murdări. Sylvie era obsedată de nevoia de a da un sânge nou oamenilor, împingându-i în mocirla din care ieşiseră. Câteodată, se credea investită cu această misiune de către un zeu tutelar, a cărui existenţă o proba prin spermă, urină, sudoare, excremente şi toate secreţiile naturale ale fiinţelor vii. Se gândea că acest zeu crease universul pentru a se hrăni din prelingerea materiei şi simţea o plăcere infinită să recolteze defecaţiile cosmice. Această credinţă nu se baza pe nici un fundament precis; Sylvie nu construia din asta nici o filozofie şi nu căuta să răspândească teoria. Era o certitudine intimă care-i permitea să intre în comuniune cu zeul de fiecare dată când şansa i se oferea. Ea găsea în gestul rugător al clientului care-i întindea actele ocazia de a-i perturba metabolismul, de a-i mări nivelul secreţiilor, de a-i reda dintr-o singură lovitură toate caracteristicile fiinţelor umane, aducând prin asta un omagiu zeului său inventat.

— Aşa, deci, sunteţi un drogat!

— Nu, nu este adevărat, este o eroare a maşinilor de control...

— Imposibil, dacă verificatoarele au semnalat un abuz în consumul dumneavoastră lunar de tabac, asta se datorează faptului că au citit pe cartea de credit.

Sylvie îşi redresă bustul, făcând să-i sară sânii superbi sub puloverul de angora. Constată că buletinul şi cartea de credit nu purtau acelaşi nume. Omul îşi dădu seama că ea observase.

— Sunt dezolată, domnule Wolf... Va trebui să întreprind o anchetă complicată, domnule Lee...

Mâinile lui Wolf-Lee tremurau. Sylvie putea să ghicească picăturile de sudoare care-l străluceau la subsuori, imperceptibila peliculă de umiditate dintre omoplaţi, abundenţa salivei pe care o trădau desele înghiţiri.

— Relaxaţi-vă, domnule Wolf-Lee, desfaceţi-vă haina, aşezaţi-vă bine pe scaun, conversaţia noastră va fi ceva mai lungă.

Wolf-Lee se chirci în scaun. Sylvie îl apucă cu o mână de bărbie şi îi dădu câteva palme uşoare, cu cealaltă mână.

— Hai, spune, dacă nu, te voi face să suferi.

Omul privea îngrozit mâna Sylviei suspendată la câţiva centimetri de obrazul său, mână cu degete, în mod curios, fine şi delicate, mână proporţionată, elegantă, dar enormă, aproape la fel de mare precum capul său, mână sănătoasă şi plină de viaţă.

— Ai tot timpul, explică-mi tot, de la început.

— Trebuie să mă iertaţi, domnule comisar. Iată, eu lucrez la cutiile de proteine. Este o muncă dură, ştiţi, carnea se face greu fără prezenţă umană. Deci, asistenţa noastră permanentă este indispensabilă. Ni se întâmplă să facem cotele de timp de lucru ale mai multor săptămâni, una după alta, pentru a realiza astfel timpul în care un bou de sinteză ajunge la maturitate. Perioadele de odihnă sunt în consecinţă. Durează prea mult şi mă plictisesc. Bineînţeles, mai există şi religia. Sunt unul dintre adepţi, dar visul nu-mi este suficient, simt nevoia să mă droghez. Deci, mă înţep, fumez, beau până la saturaţie, pentru a uita, pentru a uita timpul. Dar raţiile legale sunt insuficiente; mi se întâmplă câteodată să cumpăr de la traficanţi; sunt scumpe. Sunt luni în care nu pot să-mi ofer aceste mici suplimente, şi

atunci fur o carte de credit, dar nu mă pot folosi de ea decât o singură dată.

Wolf-Lee îşi debitase mărturisirile rapid, bâlbâindu-se. Sylvie îl apucă de ceafă.

— Ştiţi că e foarte grav ce-mi spuneţi, domnule Wolf-Lee...

— Wolf, mă numesc Wolf!

— Domnule Wolf, mă văd obligată să vă trimit în lagărul de reeducare psihologică.

Omul izbucni în lacrimi. Ea primi aceste lacrimi cu tot atâta plăcere cu care ar fi avut un orgasm. Simţi cum îi zvâcnea sângele prin craniu, de-a lungul părului tuns scurt, ca şi impresia de schelet fierbinte. El îi spuse hohotind:

— Dacă mă lăsaţi liber, să vă fumizez în schimb o informaţie importantă. Se află un străin în Piacom, l-am văzut la moscheea lui Deryme.

— Cum puteţi să afirmaţi că este străin? Nu mai există nici unul în Piacom, au fost cu toţii alungaţi, iar frontierele sunt inviolabile. Nimeni nu poate să le treacă.

— I-am observat visele timp de mai multe săptămâni; m-au fascinat. Nimeni nu visează astfel în Piacom; nimeni nu poate să inventeze o lume care să semene atât de mult cu cea a ţărilor Ex-comunitare, fără să fi trăit acolo. Şi, în plus, am surprins oniropracticianul pe punctul a se deda la practici interzise.

CAPITOLUL 24

Când ciudata fiinţă, semivegetală, semianimală, se găsi atât de aproape de el, încât păru să-l ameninţe, Sahel se ridică şi-l aplică o puternică lovitură de picior. Sfera se descompuse într-un nor de praf, ale cărui particule păreau

independente. Urmând trasee complicate, ele se regrupară la intrarea în grădina-apartament pentru a produce o entitate complet diferită de prima, o plantă căţărătoare obişnuită, care se lipi de pereţii încăperii. Din înaltul balconului susţinut de stâlpi, lui Sahel i se păru că aude un râs feminin. Privi spre peretele gros de frunze şi flori, care îmbrăca balconul. Avu impresia că zăreşte o uşoară tremurare a frunzelor, dar nu putea afirma cu certitudine acest lucru.

Bănuiala îl înnegură deodată; se gândi la Elsa. Melancolie. Totuşi, ştia că nu trebuie să se lase copleşit de acest sentiment, că situaţia era periculoasă, că trebuia să se pregătească să o înfrunte. Din melancolic deveni trist. Elsa, Elsa, cum putuse să o uite atât de repede? Coşmarul pe care-l trăia de la sosirea în lagăr acţionase precum o gumă de şters asupra memoriei sale. Aşa se întâmpla cu totul? Se puteau şterge din viaţa sa fiinţele cele mai dragi, amintirile cele mai profunde, când trebuia să se adapteze circumstanţelor? Sahel îşi construise existenţa, la început, în jurul imaginii adorate a tatălui său; acum, după ce-l contestase autoritatea, se dezorganiza Universul, iar Piacom-ul se dezintegra. Îi era teamă. Ce se întâmplase cu inconştienţa sa, cu trecutul său fără griji? Se găseau în spatele decorului iluzoriu al lagărului de reeducare?

O pânză de păianjen îi atingea faţa. Sahel încercă să o îndepărteze. Nu reuşi să facă nici cel mai mic gest, căci un fir invizibil îl întemniţa.

— Nu te îngrijora, nu rişti nimic, vreau doar să te folosesc pentru o experienţă nepericuloasă. O zi sau două doar, şi vei fi liber. Mă gândeam chiar să-ţi dau câteva sfaturi pentru a supravieţui în lagăr, dacă vei colabora cu mine.

Necunoscutul apăru în faţa lui Sahel, îmbrăcat cu o pelerină care-l ascundea corpul micuţ. Capul său enorm, disproporţionat, revela în schimb semnele nanismului. Pleoapele superioare cădeau greu asupra ochilor bulbucaţi,

conferind privirii o ciudată fixitate, care accentua şi mai mult aspectul de ceară al pielii sale.

În faţa acestei măşti de carnaval, pe Sahel îl cuprinse un nestăvilit chef de a râde. Nu reuşi să se abţină şi izbucni într-o suită de hohote aproape dureroase, care degenerară în horcăituri. Fiecare spasm de ilaritate îi provoca un nou acces de râs nebun, care se sfârşea în tuse dureroasă. Puţin lipsi ca să se sufoce. Izbucni în lacrimi, hohoti, se strâmbă. Încercă să se potolească. Contracţia gâtului, a coastelor făcea acest efort greu de susţinut. Cu cât se străduia mai mult, cu atât durerea creştea, cu atât antrena alte valuri de râs nebun, care păreau că nu vor să se oprească până la epuizarea totală. Necunoscutul îl urmărea cu calm, încercând să-şi ascundă printr-un surâs ticul spasmodic care îi deforma obrazul stâng. Râsul lui Sahel se sfârşi în convulsii, în tremurături, în strigăte care-l scuturau în întregime. Căută să oprească aceste ultime tresăriri, respirând adânc. Se linişti şi se trânti într-un fotoliu. Braţul îi era imobilizat de către fir. Simţea nevoia să se lase în continuare cuprins de veselia aceasta nebună, dar nu mai avea puteri să o facă.

Cu un gest al capului, piticul chemă creatura care se ascundea în frunzele balconului. Ea coborî pe scară: era o tânără foarte brunetă, graţioasă, parcă puţin cam slabă, îmbrăcată cu un sari simplu, care sublinia întunecimea unui sân bine făcut. Întreaga oboseală a lui Sahel se risipi brusc. Îl fascina mersul suplu al picioarelor ei mici şi nervoase, mişcarea lor plăcută pe treptele de fier. Apariţia fetei era misterioasă şi încântătoare. Voia să-l vadă chipul, dar tânăra întorcea capul la fiecare treaptă, ascuzându-şi faţa în flacăra neagră a părului.

Piticul o opri înainte să atingă solul şi o făcu să-şi schimbe direcţia, astfel încât ajunse cu spatele la Sahel. Cu un gest graţios, îşi strânse părul cu o şuviţă dintr-o parte, descoperindu-şi gâtul lung, mai palid decât restul pielii, cuprins de vibraţii întunecate. Sahel îi admiră talia suplă,

fesele înalte, coapsele delicate. Celălalt se aşeză în faţa ei, făcu o reverenţă grotescă şi declară:

— Iat-o pe Glycine, nu este o fată precum celelalte, ea nu există cu adevărat!

Aşteptă ca aceste cuvinte să-şi facă efectul de surpriză pe care miza. Tânărul nu manifestă nici un semn de mirare.

— Te înşeli rămânând indiferent. Dar cred că nu va dura prea mult. Permite-mi să mă prezint: Enrico Ferenczi, artist în biologie. Această tânără este ultima mea creaţie, rodul unor îndelungi căutări. Vei putea să-ţi dai seama de realitatea afirmaţiilor mele.

Bătu din palme şi fata se desfăcu precum fiinţa pe care Sahel o văzuse mai înainte. Ea curse asemenea unei statui de nisip, se diviză într-o infinitate de granule, la limita vizibilităţii, care se răspândiră pe solul serei, se aruncară în valuri asupra straturilor groase de plante şi dispărură.

— Vezi, Glycine nu mai este. Sau, mai degrabă, ea s-a fragmentat şi s-a materializat sub o altă formă în apartamentul meu.

Sahel se simţi cuprins de ameţeală. După ce pătrunsese în lagărul de reeducare psihologică, lumea se scufundase în incoerenţă, fundamentele societăţii se dărâmaseră. De această dată, însăşi sensul aparenţelor era pus în discuţie. Piticul se apropie de el; tânărul observă cu o oarecare teamă artera care i se zbătea pe tâmplă. Dacă acest nebun murea, cum va mai ajunge el în lumea reală? Nu fusese suficient de cutezător ca să-şi înfrunte tatăl, să sfideze legile Piacom-ului? Nu pierduse el totul, pierzând-o pe Elsa? Decise să se combine cu omul de la care venea singura sa şansă de supravieţuire. Pe tonul cel mai umil posibil, întrebă:

— Vrei să-mi explici acest miracol, Ferenczi?

— Maestre Ferenczi, revendic acest titlu, era nobil altădată. Se dădea tuturor artiştilor de geniu!

Încetă să vorbească, îl fixă pe Sahel cu ochii săi de cameleon, îşi trosni o dată sau de două ori articulaţiile şi reluă discursul:

— Nu merită să-ţi fie teamă, tinere, ai încăput pe mâini bune. Ai răbdare, îţi voi explica. De altfel, pentru a reuşi experienţa pe care o voi întreprinde cu tine, trebuie să-ţi explic.

— Poţi să mă eliberezi? întrebă Sahel.

— Mai târziu, e necesar să fii astfel legat în timpul demonstraţiei mele. Voi slăbi un pic firul.

Omuleţul se aşeză în fotoliul din faţa lui Sahel şi închise pleoapele. Câteva secunde mai târziu, tânărul putea să-şi mişte membrele.

— Vezi, începu piticul, am părăsit Piacom-ul de aproape cincisprezece ani. Sau, mai degrabă, m-au trimis în lagăr pentru a neutraliza încercările mele în arta biologică. Am făcut greşeala să optez pentru noutate şi să propun opere care nu imitau trecutul. Înaintea mea, nu existase nici un creator în biologie, cu excepţia celor din filmele de groază şi din romanele foileton. Am revendicat această filiaţie, căci, ca şi ei, vreau să fiu un produs pur al imaginaţiei, să am puterile iluziei.

Se opri o clipă pentru a reflecta. Această declaraţie părea să-l mişte. Urmă:

— Mi-a fost dificil la venirea în lagăr. Ţi-ai putut da seama că aici nu este totul roz. Însă, pe vremea când am venit eu, cei mai rezistenţi nu trăiau decât câţiva ani. Cei sălbatici se omorau între ei, iar cei care supravieţuiau îşi regăseau rapid simţul civic pentru a se reîntoarce în Piacom. Poţi să mă crezi, în acel timp trebuia să fii un vulpoi printre marii carnivori, dacă voiai să supravieţuieşti, sau o oaie, pentru a putea reveni în Piacom. Am decis, totuşi, să rămân aici şi, datorită unei idei fixe, să-mi urmez cercetările.

Ferenczi îşi îndreptă capul spre becurile de unde cădea o lumină verde-albastră, ca şi cum îşi căuta inspiraţia în plantele căţărătoare ce luaseră cu asalt balustradele.

Am ajuns aici după ani de luptă dificilă. Am început prin a reuni în jurul meu pictori, sculptori, artişti în electronică, fizicieni, chimişti, biologi, scenarişti, pentru a constitui un ordin clandestin şi a ne opune anarhiei sălbatice care domnea în lagăr. Am organizat comandouri de apărare, care interveneau de fiecare dată când vreunul dintre membrii organizaţiei noastre era ameninţat. După ani de luptă înverşunată – nu mulţi dintre noi au reuşit să treacă de faza asta – am obţinut un *status quo*: bandele criminale ne cruţau, noi le lăsam câmp liber pentru a ucide, a schingiui şi a-l prăda pe cei nou-sosiţi, în afara celor care aparţineau unor discipline care ne interesau. Este un ordin moral contestabil, dar aici se justifică. Începând din acel moment, toţi creatorii şi-au putut relua munca…

— Glycine, murmură Sahel.

— Să nu o luăm aşa de repede, te rog. În realitate, la început, eram expert în parazitologie. Am avut astfel posibilitatea să studiez o mică insectă amazoniană, ale cărei calităţi mimetice de grup îmi atrăseseră atenţia. Pentru a scăpa de duşmanul lor tradiţional, un lemurian care se hrăneşte exclusiv cu insecte, ele se adunau pentru a imita anumite forme vegetale. Câteodată, era nevoie de un milion de indivizi pentru a forma un simulacru a cărui talie nu depăşea un centimetru pătrat, căci ele sunt mici. Învelişul lor multicromatic le permite, în maniera unei matrice de imprimerie, la care combinaţia punctelor creează nuanţa, să realizeze orice culoare, orice efect al materiei.

Din tonul uşor emfatic pe care-l luase Ferenczi, Sahel înţelese că urma să abordeze aspectul cel mai fantastic al demonstraţiei sale.

— Plecând de la aceste insecte, mi-am elaborat proiectul. Acum ştiu că se bazase pe o ipoteză delirantă. Dar răbdarea, încăpăţânarea şi mai ales… geniul mi-au permis să reuşesc. Membrii clanului nostru de creatori aveau destui sprijinitori în exteriorul lagărului. Puterea lor ocultă

se dezvoltase până la punctul de a avea o influenţă politică pe lângă opozanţii guvernului secret. Datorită acestora, mi-am procurat primele specimene de insecte necesare realizării operelor mele biologice. Ele se găseau într-un loc uitat de lume.

Piticul fu cuprins de o inspiraţie bruscă.

— În raport cu munca pe care am depus-o pentru a-mi educa colaboratorii liliputani, cele douăsprezece munci ale lui Hercule mi se par derizorii. Aceste insecte pe care le-am descoperit şi pe care le-am denumit „pulvus mutabilis”, au posibilitatea de a se reproduce într-un ritm foarte rapid şi de a transmite caracterele achiziţionate, dacă sunt îndeplinite anumite condiţii. Supunându-le unui ciclu ecologic artificial, le-am constrâns mai întâi să creeze pentru a se apăra alte forme vegetale, pe care erau obişnuite să le imite. Le-am plasat în seră, în care am reconstituit aproximativ decorul şi climatul junglei amazoniene şi am jucat rolul de prădător. A fost suficient să capturez doar simulacrele pe care le produceau insectele pentru ca, în câteva generaţii, o familie de „pulvus” să reuşească să imite o frunză de eucalipt. Procesul a continuat. Mi-au trebuit ani de muncă intensă pentru a accelera şi ameliora această facultate de mimetism. Anul trecut, am atins, în fine, scopul pe care-l urmăream. De acum înainte, aceste „pulvus mutabilis” au devenit capabile să reproducă forma dorită de mine, până la cel mai mic detaliu. Am reuşit chiar să comunic cu ele sau, mai degrabă, am stabilit o simbioză între noi. Acest loc a devenit cosmosul lor şi m-au ales ca zeu.

Ferenczi descrise cu braţul un cerc în spaţiu. Se opri câteva clipe, cufundat într-un vis megalomanic.

— Nu există nici un artist în lume, nici un savant care să fi ajuns la acest rezultat. Creaţia Glycinei a marcat punctul culminant al experienţei mele. Am obligat mai întâi insectele să imite fiinţe vii: oi, manguste, leneşi, feline. Realizează simulacre din ce în ce mai mari, din ce în ce mai

perfecţionate, până când ating vârful regnului animal, omul. Mi-am sfârşit opera făcându-le să imite o tânără. De fapt, crezusem că am terminat, dar îmi depăşisem scopurile. Foarte rapid, mi-am dat seama că iluzoria creatură, formată de insectele microscopice, dispunea de o gândire proprie cu mult superioară celei aşteptate. Modelul pe care l-am ales pentru a fi copiat de „pulvus mutabilis” fusese violat şi stors. Cetăţenii Piacom-ului de tipul său nu rezistă prea mult timp în lagăr. Cei care nu se supun imediat legilor Comunităţii, cerând integrarea, mor aproape întotdeauna în mod violent. Această sărmană femeie, pe care clanul o culesese, era pe punctul de a muri. Am observat-o cu atenţie, nu avea mijloacele fizice şi intelectuale de a se apăra. Însă noua Glycine este capabilă de asta. Insectele mele au reprodus-o până în cele mai mărunte detalii. Toţi indivizii care o compun, de mărimea unei molecule, pot să reproducă până la perfecţiune fiecare celulă a fiinţei umane. Totuşi, de când „există” – insist asupra acestui termen, deşi modelul iniţial a dispărut – mi se pare că Glycine a evoluat, că i s-a modificat comportamentul. Cred că insectele au depăşit originalul, că, pentru a-mi plăcea, şi-au schimbat un anumit număr de caracteristici iniţiale, în funcţie de gusturile mele. Astăzi reuşesc cu greu să le fac să se separe, preferă să rămână în grup, sub forma tinerei, decât ca entităţi separate. Observ zi după zi progresele intelectuale şi fizice ale noii Glycine. Aceste insecte au suferit un fel de mutaţie colectivă sub îndrumarea mea. Iată pentru ce aş vrea să-mi definitivez opera. Trebuie să dau un Adam acestei noi Eve. Din acest motiv te-am făcut prizonier, îmi vei servi drept model şi drept momeală.

Formulând această concluzie, omuleţul îl urmărea pe Sahel cu multă atenţie. Prea stupefiat de ceea ce aflase, tânărul nu reacţiona.

— Înţelege-mă bine! Dacă doresc, nu trebuie să fac decât un gest ca să te predau micilor „pulvus”. Dar aş vrea să-ţi

dai singur consimţământul. Mai întâi, îmi pari ideal pentru Glycine, din punct de vedere estetic şi intelectual. Apoi, mă gândesc că este indispensabil să serveşti drept educator simulacrului pe care insectele îl vor crea. Asta va permite menţinerea unei coeziuni ulterioare a ansamblului, perfecţionarea lui în funcţie de propriile tale motivaţii, în sfârşit, de a crea supraomul visat de om dintotdeauna. Accepţi? Nu e vorba de a te priva de posesia propriului corp, ci, din contră, de a-l multiplica.

Toate convingerile intime ale lui Sahel, în principal certitudinea supremaţiei omului în univers, care îi fusese impusă de tatăl său, se opuneau participării lui la o astfel de acţiune. În mod bizar, se auzi exprimând o opinie contrară:

— Sunt de acord, cu condiţia ca să mă ajutaţi apoi să plec din lagăr. Pot să vă mărturisesc, maestre Ferenczi, că m-aş fi oferit voluntar pentru această experienţă, chiar dacă n-aş fi fost constrâns. Este necesar un detonator pentru a face Piacom-ul să sară în aer. Cine ştie dacă nu l-ai descoperit dumneata! Creaturi în perfecţionare perpetuă, practic nemuritoare!

Pronunţând aceste cuvinte, Sahel se simţi cuprins de o formidabilă bucurie. Avea şi el partea lui de responsabilitate în Procesul de creaţie pe care îl va întreprinde piticul. Pentru prima dată în viaţă, decidea.

— Într-adevăr, am lansat o sfidare naturii, declară Ferenczi. Creând acest prim cuplu artificial, am fabricat mutanţii eterni. Cine va putea să ucidă o fiinţă la care fiecare moleculă se reproduce prin partenogeneză, cine ar putea să distrugă o fiinţă proteiformă şi disociabilă? Îmbătrânirea şi degenerarea nu pot să-mi atingă creaturile, ele pot să-şi reînnoiască permanent celulele cerebrale. Glycine mă surprinde deja prin vivacitatea inteligenţei sale. Fiecare dintre particulele o compun este în simbioză cu altele. Schimburile de informaţie dintre membre, viscere şi creier, dintre organele senzitive şi se fac la viteze

fantastice. Acumularea de cunoştinţe este fără limită. Fabricând acest viitor cuplu, asociez două forme de gândire umană complementare, dau noii entităţi făcute din „pulvus mulabilis” posibilitatea de a concepe un univers masculin-feminin, unde fiecare element va fi în acelaşi timp autonom şi complementar, independent şi indivizibil.

Ferenczi tăcu. Prin fanta strâmtă a pleoapelor i se filtra strălucirea albastră a privirii. Murmură visător:

— Regret doar că fiinţa umană nu a reuşit să ajungă singură aici, pe căi genetice. Absurditatea religiilor noastre ne-a închis pe căile strâmte ale unei morale primitive. Cât despre mine, sunt prea bătrân pentru a fi obiectul experienţei.

Se apropie de Sahel ţi puse mâna pe plasa de păianjen care îl imobiliza: aceasta se transformă în praf. Apoi o chemă pe Glycine şi tânăra ieşi din jungla-apartament câteva secunde mai târziu. Goală, frumoasă ca un crin negru, veni cu un pas uşor lângă Sahel. Mirosul ei, un pic răşinos, nu era uman. Tânărul o privea cu intensitate, căutând alte mici diferenţe care să-l reveleze caracterul neuman. Nu remarcă nimic. Dar nu putea să nu se gândească la faptul că această creatură era făcută dintr-o multitudine de insecte. Putea chiar să-şi imagineze un roi.

În mod normal, ar fi trebuit să se simtă atras de această nimfă încântătoare, în acelaşi timp minionă şi bine făcută. Simţea însă o silă imensă la atingerea ei. Şi nu imaginea Elsei, amintirea încă fierbinte a dragostei lui, îi provoca acest dezgust. Repulsia lui nu avea decât un caracter senzorial. Când Glycine se îndepărtă, simţi cum acest sentiment dispare, fiind înlocuit de o anume plăcere la vederea femeii. Dori să-l pună întrebări, pentru a cunoaşte sunetul vocii sale, sunetul misterului. O timiditate de netrecut îl împiedica. Ferenczi întrerupse această confruntare mută.

— Trebuie să te dezbraci. Te voi lăsa în compania Glycinei, în timpul celor două zile necesare reproducţiei. E

preferabil să nu mă amestec în crearea noii fiinţe. Acum, las iniţiativa insectelor. Un ucenic vrăjitor trebuie să elibereze rezultatele experienţei sale dacă nu vrea să piară din cauza lor.

Glycine se apropie din nou de Sahel şi-l desfăcu nasturii vestei. În ciuda proastei dispoziţii, el se lăsă dezbrăcat şi, când se trezi gol, constată că sexul său era în erecţie. Ferenczi comentă:

— Înţelegi de ce nu vreau să mă ataşez de Glycine. Pentru moment, este îndrăgostită de mine, mă idolatrizează. Dar în viitor? Ea nu a moştenit principiile biologice ale umanităţii, ea le-a copiat. Această nouă Evă nu e dotată cu o senzualitate spontană, imită doar dorinţa. Când face dragoste cu mine, îşi aduce omagiu zeului. Şi ce va face când îşi va descoperi perechea? Mă va mai adora? Zeii mor repede când ard în focurile pasiunii.

Ca la teatru, Ferenczi dispăru într-o parte a grădinii după ce spuse ultimele cuvinte.

Sahel se văzu silit să constate că nu visa, că lumina nocturnă, plantele junglei-apartament, din care o parte erau animate nejustificat de nici o adiere, solul cu parchet galben, mobilele, balconul, tot acest decor ireal nu avea nimic fals şi că personajul feminin care îl locuia nu era ieşit din imaginaţia sa.

Glycine părea să răspundă dorinţei pe care el o manifesta cu atâta simplitate, oferindu-i cele două braţe întinse, braţe fine şi suple, liane întunecate. Muşchii jucau sub pielea de mătase. Apropiindu-se, îi simţi din nou mirosul, cu emoţie. De această dată, aroma de răşină nu-l mai deranja. Sahel se miră de rapiditatea cu care se obişnuise. Constatase des că un neg plin de păr pe obrazul unui bătrân, un coş pe o frunte, urme suspecte pe o epidermă, care inspirau la început oroare, nu constituiau apoi nici un obstacol în calea afecţiunii sale, ci, din contră, simţea câteodată un soi de voluptate în contact cu aceste imperfecţiuni fizice.

Parfumului de răşină i se adăuga un miros acid, pe care nu putea să-l identifice. Acum găsea mirosul agreabil, excitant. Glycine avea pântecul plat, sânii ascuţiţi şi depărtaţi. Şi faţa ei! Descoperi brusc că nu o examinase încă. Cum inventase buze atât de roşii şi atât de groase, un nas atât de perfect modelat, ochi atât de mari, de profunzi, de strălucitori, de umezi, atât de negri? Glycine era mai frumoasă decât ar fi putut să-şi închipuie. Sahel se afla acum la câţiva centimetri de ea, îi simţea căldura, sexul lui îi atingea pântecul. O penetră. Surprins, vru să se retragă, ea îl reţinu, dar avu timp să-şi dea seama că buricul i se desfăcuse ca o vulvă şi că o penetrase prin aceasta. Se zbătu cu disperare, dar femeia îl reţinea cu atâta forţă, încât cedă şi o luă între picioare, intrat în ea precum o săgeată.

Cuprins de o mişcare atât de amplă, încât îl ridica de la pământ, şi de furia propriei dorinţe, Sahel nu remarca fluxul invizibil care pătrundea în el: moleculă cu moleculă, corpul îi era sondat, informaţiile sortate, fiecare dintre organele sale analizat, toţi neuronii număraţi, forma inimii era analizată, cea mai mică dintre celule suporta un examen minuţios. Insectele microscopice care vizitaseră corpul lui Sahel raportau fiecare un minuscul fragment de informaţie, mai târziu, ansamblului simbiotic pe care îl vor reconstitui în mărime naturală. Era suficient ca fiecare insectă să reproducă prin partenogeneză o altă insectă a cărei conformaţie să fie similară cu cea a moleculei pe care o identificase.

Sahel pierduse noţiunea timpului, i se părea că face sex de la începutul eternităţii, că undele de plăcere care-l scăldau erau produse de valurile unui ocean primordial. Mişcarea îl făcea să trăiască. Dacă s-ar fi oprit, ar fi murit. Era sigur de asta. De altfel, pentru ce să se oprească? Mai degrabă trebuia să se abandoneze plăcerii imense care îl iradia la fiecare pulsaţie a corpului, să se lase pătruns de mirosul Glycinei, pielea, gura, privirea, buricul ei. Fiecare

dintre simţurile sale era solicitat. Fiecare dintre nervii săi era înecat într-un val de bucurie. Acum, Sahel perfora pe toate părţile corpul tinerei. Sexul i se înfunda în braţ, în sâni, în coapse. Dansa un extraordinar balet erotic în jurul ei. Dintr-o dată, forţele îl abandonară, şi leşină într-o cascadă de plăcere.

*

Când Sahel se trezi, era singur. Costumul său gri şi accesoriile acestuia zăceau aruncate pe jos, în dezordine. Unde era Glycine? Se ridică, se agăţă de perete şi porni clătinându-se spre jungla în care flori noi, roşii, apăruseră ca nişte mari ibiscus. Scotoci de-a lungul frunzelor pentru a vedea dacă se distinge silueta tinerei. Atunci văzu şi o plantă ciudată, care se transformă în praf. Pătrunse în deasa cortină vegetală, dar nu descoperi nimic. Se aşeză într-un fotoliu şi aşteptă liniştit apariţia fotocopiei sale în relief.

Calitatea luminii care intra pe fereastră se schimbase. Era dulce, mai întunecată, şi conferea decorului un aspect mineral. Jungla de apartament părea pietrificată. Chiar şi salonul luase aparenţa unei sculpturi realiste în marmură galbenă. Fotoliul pe care se odihnea era atât de rece! Se ridică şi-şi frecă braţele pentru a-şi pune sângele în mişcare, ca un animal după o lungă hibernare.

Ca un prestidigitator ieşind din pălărie, Ferenczi apăru. Sahel îl văzu apropiindu-se cu o anumită neîncredere. Alura piticului, gambele sale rotunde, modul său de a merge prin târârea picioarelor pe sol şi, mai ales, uimitorii săi ochi bulbucaţi, cu pleoapele imobile, pe jumătate închise, toate distrugeau credibilitatea apariţiei sale. În mod vizibil, artistul biolog nu făcea nimic pentru a părea normal, real. Tânărul avea îndoieli în privinţa realităţii sale încă de la începutul aventurii. Şi acum, după ce se trezise, se îndoia încă şi mai mult. Dar ce semn cabalistic trebuia să

îndeplinească pentru a-l face să dispară cu himerele sale cu tot şi pentru a se regăsi cu adevărat în lagărul de reeducare, alături de hoţi, antropofagi, asasini, prostituate? Cine îl cunoştea?

— Experienţa a reuşit perfect, anunţă solemn Ferenczi. Scuză-mă că ţi-am prelungit somnul timp de câteva zile, dar era necesar ca dublura ta să fie aranjată înainte de a o vedea. Glycine a comis câteva erori şi a avut nevoie de ajutorul meu. Cred că vă veţi recunoaşte.

Sahel întoarse capul în direcţia pe care i-o indica piticul. O fiinţă înaltă, cu un mers ezitant, venea spre el, sprijinindu-se de umărul Glycinei. Acest nas acvilin, aceste buze negroide, ochii de un albastru întunecat şi părul creţ, tuns prost în creştetul capului, păreau ale unei caricaturi. Ferenczi îl prezentă pe un ton pompos:

— Sahel Cessieu, ţi-l prezint pe Sahel... Nu, această fiinţă îţi seamănă, dar nu eşti tu. Cred chiar că este indispensabil să-i dai un nume de botez.

Era ridicol, acest lucru era ridicol! Îi semăna atât de puţin, precum o sperietoare unui om. Sahel nu mai avea nici măcar forţa de a vorbi pentru a-şi exprima furia. Zombi-ul trecu prin faţa unei oglinzi. Un joc de reflexii de-a lungul serei trimise o imagine într-o altă oglindă, aflată în faţa lui Sahel. Printr-o întâmplare neobişnuită, cele două imagini se suprapuseră perfect. Tânărul, surprins, întoarse brusc capul spre stânga pentru a scăpa din capcana pe care i-o întindeau oglinzile. Reflectarea sa avea acum două capete şi buzele unuia dintre ele atingeau obrazul Glycinei. Sahel vru să o sărute pe tânără, dar nu întâlni decât aerul.

Înţelese acum cât de mult îşi detesta aspectul fizic, căci experienţa maestrului Ferenczi reuşise perfect: dublura sa îi semăna leit.

CAPITOLUL 25

Cu un jet savant dirijat de arma sa cu plasmă, Sylvie modifică uşor contururile unei false maşini de spălat cu cea pe care trebuia să o livreze în aceeaşi seară. Contemplă obiectul: ştiuse să dea o notă originală, cu un iz demodat, pieselor dezasamblate de fabricaţie industrială pe care le primise din uzină. Toate acestea doar pentru a oferi colecţionarilor iluzia că o piesă autentică atunci când ei nu aveau mijloacele să-şi ofere piese originale din Isle Abeau sau să se adreseze traficanţilor.

Abilitatea în a mânui pensula, ciocanul, arma cu plasmă, cleştele, era prima cauză a reputaţiei sale. Autoritatea sa naturală, generozitatea şi acel gen de furie revoluţionară pe care ştia să o confere chiar şi celor mai mărunte cuvinte, celor mai neînsemnate acte, o făceau liderul artizanilor.

Sculându-se, se întinse mult timp, pentru a-şi pune în mişcare muşchii braţelor şi ai spatelui. Îi plăcea să-şi trosnească articulaţiile, să-şi contracteze bicepşii sub piele pentru a vedea ţâşnind, ridicându-se, nodul acela de fibre striate care nu i se ghicea sub carnea grasă. Sylvie făcu turul apartamentului pentru a găsi bolul cu fructe uscate din care ciugulea de obicei în timpul lucrului. Cât acest loc! Îngrămădise aici fără încetare mobile şi obiecte pentru ca să nu locuiască niciodată în acelaşi spaţiu. În zadar, nu se simţea în largul său, era ca şi cum ar fi fost îmbrăcată într-un veşmânt al cărui material i-ar fi displăcut şi care ar fi fost prost croit. Deschise uşa dulapului de timp încetinit. Bolul se afla acolo.

Muşcă dintr-o prună.

Datorită tenacităţii sale şi, în mare parte, hazardului, descoperise vizuina străinului; chiar îl zărise în came şi oase în moschee. Un preot se apropiase de ea în momentul în care era decisă să ajungă lângă străin pentru a-l atinge, ca pe un talisman. Un om venit din afara frontierelor!

— Aţi venit să vă iniţiaţi în religie?

— Nu, din simplă curiozitate.

— Nu aveţi dreptul să anchetaţi aici – v-am văzut brăţara-computer – templele religiei sunt protejate; sunt rezervate adepţilor.

— Şi dacă aş vrea să devin unul dintre ei?

— Atunci, ar trebui să veniţi aici cu umilinţă, şi nu... În misiune. Aş avea apoi nevoie să port o discuţie îndelungată cu dumneavoastră, pentru a vedea dacă pot să vă vizualizez visele.

Sylvie avu un moment de repulsie, se simţea inaptă să joace acest gen de comedie; creatorii de vise o dezgustau!

Soneria luminoasă a uşii de la intrare făcu pereţii atelierului să scânteieze. Era Raoul Grés; îi deschise.

— Salut, Sylvie, sunt încântat să te văd.

Nu putu să-şi reţină o privire de admiraţie pentru frumuseţea colosală a Sylviei. Ea surâse, satisfăcută.

— Ia loc! Să te servesc cu ceva?

— Nu, cu nimic, am cam abuzat de droguri ieri-seară, la reuniune.

— Atunci, ce e nou? Aţi obţinut rezultate în campania noastră de propagandă?

— Nu, merge rău. Ştii, ideea pe care ai propus-o, de a susţine un mesaj politic cu ajutorul partizanilor, era proastă.

— Dar să atacăm. Este momentul, dacă vrem să bulversăm viitoarele alegeri, nu-i nici o altă posibilitate pentru a înlătura guvernul secret!

— De acord, dar cetăţenii ne primesc foarte prost. Când vrem să le vorbim şi de altceva în afară de colecţii, ne aruncă afară pe uşă. Nu-I nimic de făcut, nu putem să luptăm împotriva influenţei informatorilor; tot ceea ce-i interesează este dacă preţul cabinelor va scădea, o dată cu lansarea noilor modele de către Companie.

— Despre ce vorbeşti? Nu am avut timp să aflu noutăţile.

— Da, este un expandor spaţio-temporal, l-am văzut la ultimul jurnal de informaţii holovizat. Cu ajutorul lui poţi să-

ţi îngrămădeşti un muzeu întreg într-un apartament. Şi apoi, nu mai este limitat de pericolul comei; cu acest aparat se poate trăi de zece, o sută de ori mai încet!

— Ce stupid! Şi toţi aceşti imbecili care nu văd că Piacom-ul este deja pe punctul de a pieri, măcinat de un rău misterios. Evident, ei nici nu ştiu ce e natura, chiar şi plantele lor de apartament sunt artificiale!

— Ai dreptate, dar nu au vrut să ne asculte mesagerii când li s-a vorbit de asta…

Sylvie nu-şi analiza niciodată sentimentele, ea avea un cult al empiricului, o religie a instinctului care-l interzicea să-şi cenzureze impulsurile. Această forţă brută o adusese în fruntea Sindicatului artizanilor, tot ea o împinsese să creeze secta adoratorilor poluării. Ceea ce ea dorea cu disperare era să distrugă apatia cetăţenilor Comunităţii. Sylvie cea care adora mizeria, care proteja zipii şi era capul artizanilor, era un exponent al celor care contestau Piacom-ul, în întregul său.

Până în prezent, o luase mai pe departe, ştiind că loviturile sale fie făceau prea puţin rău, fie nu-şi nimereau ţinta. De această dată, credea că deţine mijlocul de a face să explodeze totul, cu ajutorul spionului Ligii. După ce Llapasset îi livra alimentele, nici nu se gândea să i-l mai dea pe străin. Raoul era un om în care se putea avea încredere. Nu cunoştea toatele aspectele activităţilor ei, dar, dacă i-ar vorbi despre ele, ar înţelege.

— Ascultă, Raoul, am nevoie de un serviciu urgent. Îţi cer, acum, să ai încredere în mine, îţi voi explica mai târziu. Iată despre ce e vorba: e un om la moschee, îţi dau semnalmentele lui precise; să-l supraveghezi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, am nevoie să cunosc şi cea mai mică dintre mişcările sale. Poţi să-ţi părăseşti pentru câteva zile locul de muncă?

— Dar…

— Eşti unul dintre puţinii care pot să o facă. Eşti un adept al religiei!

— Dar comenzile mele, munca mea, şi apoi nu am autorizaţie de Odihnă...

— Îţi voi procura una, iar colegii îţi vor face munca.

Raoul acceptă. Două zile mai târziu, Sylvie afla că spionul Ligii părăsise moscheea.

CAPITOLUL 26

Peste o jumătate de oră, se va lumina de dimineaţă. Léo Deryme îşi dădea seama de asta după umiditatea şi răcoarea care scăldau acum moscheea. Trecuse de mijlocul primăverii, dar timpul ploilor scurte, al norilor de argint gonind pe cerul de azur, al rafalelor şi al acalmiilor repetate, era în toi. Ce-l apucase să se preocupe, tocmai astăzi, de vreme? – se întreba preotul. Se scurseseră ani întregi în care trăise într-un permanent balans între apartamentul său, căile subterane de comunicaţie şi templu, fără a remarca anotimpurile. De când îl salvase pe Belgacen, îşi abandonase până şi plimbările nocturne. Ce pierduse oare, lăsându-l să plece pentru a-şi îndeplini misiunea?

Avu brusc impresia că ar fi murit peste o clipă dacă un eveniment oarecare nu i-ar fi întrerupt firul gândurilor, spărgând vălul de disperare care îl cuprinsese. Toate raţionamentele îl conduceau la ideea suicidului; dar nimic nu se întâmplă.

Deryme ştia că, primindu-l pe străin, ajutându-l să se restabilească, facilitându-i deplasările în Isle Abeau, el îşi elibera conştiinţa de toate eşecurile pe care le suferise, se debarasa puţin câte puţin de responsabilităţi şi-şi raporta toate speranţele la acţiunile pe care Belgacen urma să le întreprindă.

Simultan, crea în sine un gol redutabil. Acest ideal, care se formase în el în cursul atâtor ani după ce îşi trimisese mesajul, crezuse că îl va realiza devenind preot al religiei şi creând o mişcare de eliberare în sânul acesteia. Dar ce făcuse cu adevărat? O transformase până în punctul de a elabora o mistică; de acum înainte, era incapabil să o apere. Trimisul Ligii venise pentru a lua asupra sa soarta Piacom-ului, iar Deryme renunţase la misiunea lui. În acelaşi timp, admitea că n-ar fi avut niciodată curajul să şi-o asume; propria laşitate îi apărea acum într-o manieră alarmantă.

Bineînţeles, era încă timp ca să recupereze anii pierduţi, să-l urmeze pe Attia pas cu pas, să-l ajute în misiune şi, în paralel, să înceapă o acţiune puternică pentru a înlătura guvernul secret. Dar cine l-ar urma? Un pumn de iluminaţi? Acţiunea sa în favoarea deschiderii Piacom-ului spre lume câştigase simpatizanţi, audienţa i se mărise, totuşi ora acţiunii nu venise încă.

Deci, la ce va servi tentativa sa de sinucidere? Străinul avea alte atuuri pentru a reuşi să salveze planeta, precum şi un întreg popor pentru a-l susţine.

Un hohot de plâns îi sfâşie pieptul.

Niciodată moscheea nu i se mai păruse atât de pustie, după sosirea străinului, ca acum. Pentru ce, ieri-seară, îi revelase cu atâta brutalitate adevărul lui Belgacen?

— Am găsit urmele femeii cu care ai trăit odinioară, Cecilia. Este moartă.

— Şi fiul meu?

— Ştim că a fost adoptat de către directorul Companiei timpului încetinit, Simon Cessieu.

— Trebuie să-l văd, imediat!

— Aşteaptă câteva zile, am fost avertizaţi de sursa noastră că doreşte un depanator cu normă întreagă. Nu vei pierde prea mult timp, acum eşti gata, poţi să ieşi fără teamă.

Belgacen se aplecase uşor în faţă, în semn de încuviinţare, cu acea rigiditate a întregului bust care îl caracteriza.

Tocmai plecase, cu câteva clipe în urmă. Aşa cum Léo observase mai devreme, se crăpa de ziuă şi soarele lumina parţial platformele abandonate în spaţiu, păsări rectangulare plutind în întunericul moscheii.

De cât timp nu mai văzuse el marea? Din ziua în care lansase mesajul. Astăzi, imaginea onirică a mării îi ajungea, o prefera chiar celei reale, i se părea mai bogată, mai subtilă, mai umană, mare reinventată, tradusă, mai puţin minerală, mai puţin anonimă. În visele adepţilor, ea devenise creaţie. Se găsea în ea din toate câte puţin, din univers, din oameni, din societate. Deryme nu mai reuşea să perceapă toate acestea în realitate, înţelegerea sa asupra lumii înconjurătoare era de acum înainte transpusă prin vis, prin visele altora. De mai multe ori în cursul vieţii, ca şi în acest moment, avusese impresia că se pierdea, că era în derivă, că aluneca încet-încet într-o altă dimensiune a aparenţelor; dar nu se îngrijorase niciodată, ştiind că acel colac de salvare de care îşi agăţase toate speranţele, adică sticla ce conţinea mesajul, îi va ţine capul în afara viselor. Se spărsese însă acum de stâncile memoriei sale şi se împrăştia plutind.

Zgomotul unor paşi pe sol, uşor, aerian, îi atrase atenţia. Încercă să discearnă cine mergea astfel în penumbră. Lumina tremurândă a soarelui se anima de mişcarea fluidă a părului fetei. Léo Deryme aşteptă, căutând să ghicească cine era adeptul care putea să viziteze moscheea la această oră. Cei care o puteau face erau în număr restrâns, iar el îi cunoştea aproape pe toţi. Săgeţile ordonate ale luminii o loveau pe necunoscută printre coloane. Acest gât graţios, acest nas minuscul, această frunte bombată nu-l aminteau de nimeni. Când se găsi în apropierea lui, reuşi s-o observe pe îndelete. I se păru vag că o mai văzuse.

Practicantul oniromanţiei trebuia să-i vorbească, să o întrebe cine o trimisese, dacă venise de la un alt templu sau, în sfârşit, dacă era novice şi dorea să se convertească. Se mulţumi să spună:

— Nu sunt liber în acest moment.

Tânăra nu se sperie de această primire, părea decisă să se facă ascultată.

— Am mai venit deja să vă văd, părinte, şi mi-aţi spus că abuzul de droguri riscă să prelungească durata iniţierii mele. Astăzi nu mai contează, am tot timpul care-mi trebuie!

Această atitudine îi plăcu lui Deryme şi, apoi, văzu în aceasta ocazia de a se sustrage disperării.

— Când aţi venit pentru ultima oară, domnişoară…

— Van Leyden. Elsa van Leyden. Să fie trei sau patru ani.

— Aţi continuat să vă drogaţi?

— Nu, n-am mai depăşit niciodată doza legală.

O întrebă îndelung despre antecedentele sale, despre ce droguri utilizase, cât timp se drogase şi cum suportase abstinenţa.

— Nu suport abstinenţa, n-am suportat-o niciodată, îmi lipsesc drogurile, încă de la naştere simt asta! Am nevoie de ceva în plus faţă de viaţă, înţelegeţi? Un supliment de realitate, trebuie să mi-l daţi. Puteţi să-mi promiteţi?

În faţa acestei angoase pe care şi el o resimţea fizic, căci o prelungea atât de ciudat pe a sa, preotul hotărî că trebuia să o calmeze rapid pe tânăra femeie. Avea procedee ca să o facă, procedee eficace, dar nu le putea folosi şi asupra lui. O rugă să se întindă pe un pat suspendat, iar el se aşeză pe o bancă ce făcea înconjurul coloanelor şi plasă patul exact la nivelul ochilor săi. Pieptul Elsei van Leyden îi ridica periodic catifeaua tunicii, într-un ritm precipitat. Léo Deryme aşteptă cu răbdare până când femeia îşi regăsi suflul normal. Apoi îi spuse, pur şi simplu:

— Acum, nu-mi ascundeţi nimic, nici cel mai mic fapt, nici cel mai mărunt incident. Povestiţi-mi viaţa dumneavoastră

în întregime, pentru a o cunoaşte ca pe o carte. Vă voi ajuta să vă eliberaţi de anxietate...

Şi se gândi că în acelaşi timp şi el, la rândul său, se va elibera de a lui.

CAPITOLUL 27

Soarele îi ardea fruntea, nasul, obrajii; îi ardea şi gâtul, şi pieptul, însă avea o senzaţie foarte clară a schimbării temperaturii de la talie în jos; umbra îi cufunda brusc corpul în răcoare, ca şi cum se afundase în pământ începând de la şolduri; bazinul, coapsele, gambele şi picioarele deveniseră rădăcini. Sahel deschise ochii: prin pătrundea un val de lumină aurie, care-l iradia până la jumătatea corpului; delicioasă căldură. Dar un nor care înainta va acoperi în curând astrul; cu o zecime de secundă înainte ca această extrem de plăcută senzaţie să se sfârşească, îşi imagină frigul pătrunzându-i carnea şi se pregăti să-l întâmpine.

Ce se întâmplase? Pentru ce se găsea acolo, pe jos, în jungla-apartament? Se ridică şi inspectă împrejurimile. La metri depărtare de el, aşezate în fotoliile salonului, trei persoane îl priveau: maestrul Ferenczi, Glycine şi... el însuşi.

Îşi mâinile rapid peste faţă, îşi scuipă în palme şi-şi întinse saliva pe bărbie şi pe pleoape. Erau lipicioase. Nu încăpea îndoială că exista.

Sahel se ridică cu precauţie, temându-se ca fantoma care-i stătea în faţă să nu dispară, înainte de a izbuti să o examineze. Contururile sale erau clare, precise, extremităţile nu se estompau ca într-un vis, în momentul în care te trezeşti. Pentru a vedea cum va reacţiona celălalt, strigă:

— Sahel!

Dublul său tresări imperceptibil. Sahel porni spre grup. Pe măsură ce înainta, îşi dădea seama că nu se mai deplasase niciodată în acest mod, că mersul său nu-l era familiar, sau, mai de grabă, că nu era obişnuit să meargă pe două picioare, că nu mai fusese niciodată înainte om. Totu-i părea ciudat în această manieră de a se mişca în echilibru instabil, unghiul de vedere, presiunea picioarelor pe sol, balansarea braţelor, extraordinara complexitate a jocului muscular. Dublul său se ridicase şi el şi venea în întâmpinarea lui, întinzându-i braţele, ca şi cum voia să ghideze primii paşi ai unui nou-născut. De fapt, Sahel, după paşii iniţiali, îşi pierduse siguranţa, se clătina, se poticnea ca şi cum uitase mersul; în sfârşit, tremurând periculos în spaţiu, se opri; alter-ego-ul său îl reţinu în momentul în care era pe punctul de a cădea. El era celălalt sau era el? În ciuda extraordinarei asemănări, una dintre cele două copii nu era umană.

Susţinut de reflectarea sa, ajunse la fotoliu şi se aşeză. Dar faptul de a fi aşezat nu-l calmă ameţeala, aşa cum sperase. Ameţeală? Mai degrabă dezechilibru, instabilitate; toate moleculele corpului său căutau să se separe, să-şi regăsească autonomia. De altfel, pentru ce să menţină această entitate? Ar fi preferat să devină un milion de indivizi separaţi în locul unuia singur. Sahel începu să-şi desfacă indexul care căzu în praf.

Ferenczi, omuleţul, se sculă brusc şi urlă. Un ordin de neînţeles, dar la care Sahel fusese condiţionat să reacţioneze. Ceva îl împiedica să-şi continue operaţia de dezasamblare. Şi degetul i se formă la loc, la fel de uşor cum se dizolvase. Glycine veni spre el. Cât era de drăguţă! Avu certitudinea că va muri dacă şi ea se va desface aşa cum dorise el s-o facă. Nu! Trebuia să se stabilizeze sub această formă absurdă, pentru a deveni într-o zi completarea Glycinei. Ea era subiectul lui, verbul lui, compuneau împreună fraza misterioasă care fusese spusă

la începutul lumii. Bruneta se aplecă spre el. Erau din aceeaşi esenţă; făcuţi unul pentru altul, ca fluxul şi refluxul, ca arborele şi pământul, ca ploaia şi izvorul. Glycine îi vorbea; ce spunea? Era un schimb de idei chiar la nivelul structurii celulare, deversa în el o savoare încântătoare.

Atunci Sahel înţelese că era imaginea acelui om aşezat în fotoliul alăturat şi care îl privea cu atâta nelinişte. Această nelinişte corespundea fricii de a-şi vedea dublul sau dorinţei de a supravieţui? Nici un indiciu nu-l permitea să-şi dea seama de răspunsul exact.

Glycine îl calma, îl dezmierda, îl învăţa să devină o fiinţă umană, îl îndoctrina. Totuşi, realiză că cedase adineauri unui reflex primitiv, lipsit de sens; de fapt, sub impulsul lui Ferenczi, „pulvus mutabilis”, împins de un instinct de supravieţuire foarte elaborat, atinsese un stadiu superior în ierarhia creaturilor, accesase la gândire; din insectă capabilă să reacţioneze în grup la anumiţi stimuli, devenise un mamifer biped cu un organism mai complex şi percepuse noţiunea de individualitate; avea de acum înainte posibilitatea de a reflecta asupra condiţiei sale de fiinţă vie. Exista în asta un avantaj? Nu valora mai mult să colcăie, în stare larvară, în sânul humusului, decât să încerce să înţeleagă cosmosul? În orice caz, Glycine reuşise pentru moment să-l convingă să-şi asume starea în care se găsea. Într-o clipă fulgerătoare de anticipaţie, avu certitudinea că va depăşi într-o zi stadiul de uman şi că va evolua împreună cu Glycine până la a deveni un fabulos mutant, fruct al unirii contra naturii a omului şi a insectei.

Dar era deja o altă fiinţă sau era încă Sahel?

Îşi privi dublul care îl observa mai departe cu tot atâta interes şi încercă să-l abordeze mental. În aceeaşi manieră în care Glycine se contopise cu gândirea sa, realiză o osmoză totală între el şi celălalt Sahel. Sahel era Sahel şi Sahel era el, iar amândoi erau asemănători şi diferiţi, se completau şi se atrăgeau atât de puternic, încât trebuiau să fuzioneze într-o singură fiinţă. Cine îi va reţine? Ferenczi?

Glycine? Sau ei înşişi? Nici unul dintre protagonişti nu voia să verifice exactitatea ipotezei. Deci, spiritele lor se detaşară unul de altul, rămânând totuşi legate printr-un puternic curent de percepţii şi de schimburi. Pentru prima dată de când Sahel şi Sahel existau în acelaşi timp, se întrebară: erau gemeni? Erau fraţi? Nu reprezentau un alt lucru, imposibil de definit, o creatură cu două capete, dublă şi indivizibilă, o fiinţă paradoxală.

— Glycine va fi cea care ne va uni şi care ne va separa, spuse Sahel Cessieu.

Tânăra fată pătrunse cu spatele în dublul lui Sahel; Janus hermafrodit, ea veni apoi pentru a se cuibări alături de adevăratul Sahel, aşa cum era, unită cu dublul lui, cu care stătea spate în spate, şi-l sărută cu cele două guri. El, Narcis copleşit şi revoltat, percepu acest sărut ca pe o probă de foc. Acest debut al dragostei în trei ar fi putut să se prelungească, dacă Ferenczi nu i s-ar fi opus violent.

— Destul, Glycine, dacă vei continua să tensionezi situaţia, te voi face să dispari!

Suplă ca o liană, ea se desfăcu de dublul lui Sahel şi se aşeză într-un fotoliu, contemplând în extaz grupul format din cei trei bărbaţi, aşezaţi în picioare, în centrul apartamentului-junglă. Îşi îndepărtă de pe faţă claia grea de păr negru care îi ascundea ochii. Apoi îşi prin el degetele, depărtate ca dinţii unui pieptene, şi-şi ridică bretonul la nivelul sprâncenelor. Surâse satisfăcută. Pe jumătate supusă, pe jumătate provocatoare, îşi sfidă maestrul.

— Fă-mă să dispar!

Omuleţul, furios, sări la ea şi o pălmui. Glycine îl lăsă şi întinse şi celălalt obraz. Ferenczi vru să o lovească din nou, dar îşi opri gestul la jumătate, îşi contemplă mâna şi începu să râdă încet, scoţând o serie de mici şuierături, în colţul buzelor.

— Am căzut încă o dată în capcană! Această vrăjitoare m-a subjugat. Sunt din păcate un zeu prea mic, pentru a-mi suporta creaţiile. Trebuie fie să scap de ele, fie să plec eu!

Se calmă puţin câte puţin, apoi se apropie de autenticul Sahel, uşor de recunoscut după firul de oţel care îi înconjura gâtul, şi murmură pe tonul unei confidenţe:

— Dacă vreţi, pot să-i distrug, nu sunt încă legaţi într-o manieră omogenă...

Ca şi Ferenczi, Sahel îşi dădea seama de pericolul pe care îl înfrunta dacă rămânea în compania unor fiinţe atât de misterioase, dar fascinaţia pe care o exercitau asupra lui era mai puternică decât frica. Răspunse:

— Nu, prefer să-mi asum riscul, vreau să ştiu ce poate deveni un mutant făcut după mine.

— Atunci, asumă-ţi singur viitorul, du-te cu Glycine şi cu dublul tău, plecaţi imediat, nu vreau să vă mai văd!

Tonul său urcase progresiv până la paroxismul furiei. Glycine, care îl privea stupefiată, se îndreptă grăbită spre el şi se lipi lasciv de corpul lui, înconjurându-l cu braţele, cu şalele, şi fesele într-un spasm, apoi îl mângâie. O respinse. Ea gemu:

— Ferenczi, stăpânul meu, te iubesc, nu vreau să te părăsesc! Abandonează-l pe ei, rămâi cu mine, sunt servitoarea ta, nu mă voi mai revolta, te voi asculta, nu te iubesc decât pe tine!

Omuleţul, clătinându-se, o respinse. Glycine se aruncă la pământ şi îşi încovrigă corpul gol, ca un mic animal speriat, în jurul picioarelor lui. Izbucnise în plâns. El o privi mult timp, cu ochii săi ciudaţi, de cameleon; apoi îşi eliberă cu blândeţe picioarele şi plecă şchiopătând spre ieşire cu un pas clătinat, ezitant, ca şi cum era reţinut de o forţă invizibilă. Murmură că va reveni după plecarea lor. Sahel îşi auzi dublul gândind:

— De-abia m-am născut şi tata m-a şi abandonat, făcând din mine prima insectă orfană.

Şi recunoscu, în această constatare lipsită de importanţă, sensul atât de particular al umorului pe care îl moştenise de la Simon Cessieu. Dacă va trăi mai mult timp alături de această copie fidelă a lui însuşi, poate va reuşi, în sfârşit, să se cunoască.

Glycine, în acelaşi loc, plângea, scuturată de sughiţuri dureroase. Niciodată Sahel nu simţise o asemenea atracţie fizică pentru o femeie. Nici amintirea Elsei nu reuşea să tempereze în el dorinţa faţă de Glycine. Mâinile îi erau însetate de ea, era aerul pe care îl respira, o simţea ca pe o prelungire a cărnii sale, ca pe o completare indispensabilă a sexului său. Cum să reziste acelei dorinţe arzătoare care îl sufoca de cum o vedea? Şi, când nu o privea, o simţea, o ghicea; ea era tremurul său, încordarea, delirul.

Celălalt Sahel pătrunse în memoria lui; ştia acum ce experienţă insolită făcuse profesorul Ferenczi, artist în biologie. Dar din trecutul său de „pulvus mutabilis”, din acea identitate originală, celălalt Sahel nu mai regăsea nimic; amintirile confundate a miliarde de indivizi provocau un soi de ceaţă? Nu, nu exista bruiaj, era doar Sahel, cu gândurile, obişnuinţele, ticurile sale, şi, în plus, cu conştiinţa de a fi cineva cu totul special şi, mai ales, că va deveni cineva şi mai deosebit. Deci, pentru a-şi decripta personalitatea, trebuia să-şi caute amintiri în viitor? În vreo cută temporală? Sau memoria sa va fi curbată? Trebuia, pur şi simplu, să se mulţumească cu o certitudine: începând de acum, fiecare secundă îl va separa, îl va diferenţia de Sahel cel primitiv. Era necesar să conştientizeze asta şi să-l cunoască până-n străfunduri pe cel care fusese la naştere.

Celălalt Sahel ştia, de asemenea, că fiinţa pe care o reproducea va încerca în mod inconştient să corecteze defectele care puteau să apară în copie, să rectifice eventualele schimbări, pentru ca să fie permanent conformă cu originalul. Voia din toată inima să-şi cucerească independenţa fără a-l leza, fără ură, fără pasiune, doar pentru a supravieţui; dar nu e loc în univers

pentru două fiinţe aproape identice. Astfel, prins între dragostea pentru prodigiosul său tată şi dorinţa de a se dezvolta, umbra vie a lui Sahel visa.

Glycine, încă întinsă pe sol, se lăsa în voia suferinţei. Voia să-şi epuizeze lacrimile, pentru a nu mai plânge niciodată. Plecarea lui Ferenczi fusese o smulgere, mai degrabă, căci, de fapt, ea o dorise, ea o provocase. Trebuia să-şi părăsească creatorul, fiindcă altfel ar fi devenit sclava lui.

Omuleţul îi arătase câte dintre facultăţile ei erau superioare celor ale unor fiinţe umane; contrar omului, ea putea să acţioneze asupra organismului său, să-l modifice după cum voia. Sângele ei, celulele cerebrale, nervii, metabolismul nu erau decât iluzii; era suficient, de exemplu, un simplu efort de voinţă pentru a transforma una dintre globulele sale albe într-o hematie, pentru a-şi schimba culoarea ochilor sau a-şi modifica structura genetică. Nimic nu era stabil în ea, totul era imitaţie, iar Glycine deţinea puterea supranaturală de a modifica această iluzie!

Tot ceea ce-l displăcuse în modelul original, mediocritatea, indecizia, absenţa curajului, teama, pesimismul, le ştersese, chiar şi din memoria lui Ferenczi. Progresiv, o crease pe aceea în care vechea Glycine ar fi putut spera să se transforme. Cu ajutorul acestei noi personalităţi pe care o datora în mare parte improvizaţiilor artistului în biologie, ea se ameliorase, modificând anumite erori de amănunt care apăruseră. Mai întâi, dorind înainte de toate să-l placă creatorului său, îşi rafinase sexualitatea, conferindu-l o spontaneitate şi o vivacitate noi; apoi se înfrumuseţase pentru a se face mai atrăgătoare, făcându-şi textura pielii mai mătăsoasă, până când devenise atât de fină, încât privirea nu se putea abţine să nu o mângâie, retuşându-şi talia pentru a-şi dezvolta curbura feselor, alungindu-şi coapsele pentru a-l da un plus de înălţime alurii, modelându-şi sânii pentru a le da volumul şi forma ideale, mărindu-şi şi colorându-şi părul pentru ca podoaba

lui să-l îmbrăţişeze faţa, în sfârşit sculptându-şi trăsăturile pentru a le apropia de perfecţiune.

Când află, în urma mărturisirii lui Ferenczi, că atinsese pragul frumuseţii absolute, începu să-şi dezvolte inteligenţa. Artistul în biologie o ajută cu sfaturile sale.

Pe măsură ce progresa în operaţia sa de regenerare interioară, Glycine simţea că se apropie de un punct pe care nu voia să-l depăşească, în care noţiunea de perfectibilitate i s-ar fi părut o greşeală, în care risca să acorde realei sale superiorităţi intelectuale şi fizice o importanţă care să-i ascundă defectele. De fapt, se temea să atingă acel stadiu în care omul se crede zeu şi refuză autocritica, împrumutând din perfecţiunea sa chiar şi certitudinea că nimic nu poate să-l depăşească. Glycine se dorea permanent diferită, permanent plină de viaţă, permanent în aşteptarea ineditului; ea refuza să se accepte ca simplă fiinţă umană, căci cunoştea prea bine limitele superioare ale omului, nedepăşite de milenii, şi se considera ca un stadiu de trecere între *homo sapiens* şi mutantul de mâine.

Chiar şi în acest moment, ea nu mai era în întregime umană, trebuia să aibă grijă de indivizii care o constituiau şi care formau o entitate în continuă mişcare, în perpetuă devenire. Acceptaseră sub efectul stimulilor artificiali să se contopească într-o singură fiinţă, cu formă şi gândire umane; dar Glycine îşi rezerva dreptul de a evolua şi de a se elibera de constrângerile impuse de creator. Nu putea să-l dezamăgească.

Sahel acţionase ca un declanşator. Încă înainte de sosirea sa, ura şi pasiunea Glycinei pentru omuleţ căpătaseră proporţii considerabile; aceste sentimente luaseră o întorsătură paroxistică în timpul experienţei de duplicare a lui Sahel. În adâncul organismului său, bucurându-se de douăzeci de vulve deschise odată, Glycine începuse să perceapă noţiunea de multiplicitate, realizase întinderea posibilităţilor care i se ofereau, sesizase ideea de

infinit. Aceasta angrenase un proces de respingere faţă de creator, care culminase cu episodul de astăzi.

Acum, după ce ultima lacrimă cursese, Glycine se eliberase de orice tutelă, devenise liberă, independentă; era, de asemenea responsabilă de soarta a mai multor miliarde de indivizi.

Sahel o ajută să se ridice. Ea deschise ochii pentru a se uita la el, apoi îi îndreptă spre celălalt Sahel: pe care dintre cei doi trebuia să-l aleagă? Să-l respingă pe om sau pe dublul său? Glycine era încântată că va alege, viaţa începea.

CAPITOLUL 28

Pereţii camerei de convalescenţă, la început un roşu aprins, deveniră roşu închis, apoi violet şi, în fine, pământiu. Llapasset privea cu indiferenţă cum se schimba însăşi esenţa luminii; toate aceste precauţii erau luate pentru a asigura recuperarea convalescentului în cel mai deplin confort, în sânul unui mediu psihosomatic protejat; toate îi păreau lipsite de importanţă. Ceea ce-l îngrijora era de a şti dacă grefa completă de organe, pe care o suportase, reuşise, dacă splina, rinichii, vezica biliară, plămânii, inima, testiculele bioartificiale, îşi intraseră efectiv în rol. Ignorând voluntar tehnicile medicale moderne şi progresele în materie de sinteză organică, Luis ţinea cont, mai ales, de rezultatele bune pe plan statistic. Totuşi, relativa sa încredere în intervenţia chirurgicală lăsase loc puţin câte puţin neliniştii; destul de des se trezea din mijlocul unui coşmar. Inima bătea să-l spargă pieptul. Llapasset şi-l apăsă cu micile sale mâini albe, ca şi cum fi

vrut neutralizeze orice fenomen de respingere a noilor organe.

În realitate, se îndoia că operaţia se va solda cu un eşec din cauza grabei sale; căci bodogănise infirmierele pentru a le împinge să-l treacă în sala de cicatrizare rapidă. Însă, dacă acest tratament era fără pericol pentru cel care o suferise o extirpare de apendice sau de amigdale sau orice altă intervenţie banală, el era complet nerecomandat în cazul unei grefe viscerale totale. Se observaseră des defectări imprevizibile ale organelor grefate supuse accelerării temporale în sala de cicatrizare rapidă. Nu putuse să aştepte, în ciuda pericolului; voia fie pe picioarele sale în ziua votului, să ştie dacă Sylvie Le Cloec'h îl găsise pe spion; toate planurile sale depindeau de asta. În timpul spitalizării, ministrul Informaţiilor îşi descoperise noi ambiţii: datorită ostaticului excepţional de care va dispune în curând şi al sprijinului pe care se aştepta să-l obţină prin Sylvie pe lângă o anumită categorie a populaţiei, ostilă guvernului secret, spera să câştige într-o zi preşedinţia federaţiei franceze a Piacom-ului. Şi intenţiile sale nu se opreau aici! Niciodată nimeni nu jucase această carte, să-i atragă pe răzvrătiţi!

Llapasset nu vedea decât un singur obstacol serios în calea proiectelor sale: Simon Cessieu. Prin publicarea informaţiei referitoare la statutul său real de muncitor străin, directorul Companiei putea să-l distrugă. Dar pentru ce-ar fi făcut-o? Dacă Luis favoriza expansiunea noilor cabine de expandare spaţio-temporală, Cessieu nu va vorbi. De altfel, nu-i făcuse de curând un serviciu apreciabil trimiţându-l fiul în lagărul de reeducare psihologică? Nu, nu trebuia să-şi facă griji în privinţa lui. Bineînţeles, dacă va găsi un mijloc de a-l neutraliza pe Cessieu fără a risca nimic, va acţiona. Llapasset va fi de acum înainte pregătit pentru orice eventualitate.

Această inimă, aceste organe noi îi transformau perspectivele de viitor. Viitor pe care-l datora Sylviei. Din

cauza ei se decisese subit să suporte grefa totală pe care o amâna continuu de mult timp. Perioada pe care o petrecuse la zipi şi la disidenţii adoratori ai mizeriei îl schimbase profund şi se redescoperise pe sine însuşi. Luis Llapasset nu era făcut pentru această lume toropită şi plictisitoare, el voia să trăiască în nebunie, în pasiune, în crimă şi-n orgie. Îşi alocase un nou rol în universul paşnic al Piacom-ului, se vedea ca pe un Caligula în umbră, ca pe un Nero secret, ca pe un Borgia misterios.

Zidurile lăsau încă să treacă o lumină slabă. Luis se ridică, clătinându-se puţin. Îşi frecă maşinal cele câteva fire de păr de pe piept; erau încă albe; peste câteva săptămâni, un nou flux hormonal le va da un aspect mai tineresc. Costumul său gri deschis se găsea în dulap. Apăsă pe dispozitivul luminos de închidere; o bucată de perete se retrase. Pipăi ţesătura în întuneric, era uscată şi mătăsoasă; apoi îşi îmbrăcă lenjeria intimă, îşi puse protezele de protecţie, îşi luă vesta şi pantalonii. La sfârşit, îşi puse casca; de obicei, acest gest simplu cu care îşi sfârşea pregătirea era suficient ca să-l redea încrederea în sine. Căci, încă din copilărie, se simţea permanent vulnerabil. Infirmierele îl avertizaseră că nu trebuia să părăsească clinica decât peste două-trei zile, dacă voia să asigure o cicatrizare optimă a grefelor şi o neutralizare completă a fenomenului de respingere. Risca enorm dacă se grăbea. Integrarea organelor noi, în bune condiţii, necesita o cură de reeducare psihologică. Doar prin teste, exerciţii, o reechilibrare prin chimioterapie, se putea asigura securitatea postoperatorie a grefei. Dar Luis nu putea să aştepte. Ieşi în secret.

Era doar o iluzie? Llapasset avea impresia că noile sale organe erau prost cusute, că aderau imperfect la corpul său, că viscerele i se deplasau în interior. Era ca şi cum un măcelar nebun i-ar fi smuls în întregime pielea, l-ar fi eviscerat şi dezosat, pentru ca apoi un ucenic chirurg să-l fi cârpăcit sumar, astfel încât toate bucăţile nu mai reuşeau

să reconstituie perfect ansamblul. Surâse. Nu avea nici un motiv de teamă! Nu era primul membru al guvernului secret care se folosea de o asemenea procedură şi nu cunoştea oameni care să fi murit din asta.

Punându-şi brăţara-computer în jurul braţului, Luis avu impresia că simte cum bate pulsul Piacom-ului: cu ajutorul ei, putea să ştie instantaneu câţi consilieri declanşaseră o grevă a foamei în onoarea aniversării lui Bakunin, să cunoască importanţa mişcării „Noul creştin” în funcţie de cifra de vânzare a cuminecăturii de contrabandă şi a drogurilor de pomană; putea să se informeze asupra numărului de texte literare clandestine publicate, ca şi asupra celui al disidenţilor prinşi; pe scurt, putea să aibă o viziune globală a tuturor delictelor, crimelor, încălcărilor legii poluării şi a regulilor de securitate, să cunoască cea mai neînsemnată acţiune de propagandă întreprinsă pe teritoriul Piacom-ului, să afle cum varia opinia cetăţenilor în funcţie de ultima emisiune holovizată. Această brăţară-computer era un cordon ombilical, era instrumentul puterii.

Clinica nu se găsea departe de casa lui. Va merge pe jos. De unde îi venise această idee? De obicei, detesta şi cea mai mică deplasare la suprafaţă. Se vedea în asta influenţa Sylviei? Nu, era imposibil. Avusese impresia spontană că un kilometru de mers pe jos va reda organismului său aplombul obişnuit; această impresie corespundea reînnoirii fizice şi psihice la care se aştepta după grefă. Luis se angajă pe tubul de coborâre; nu întâlni pe nimeni; această senzaţie de îl deprimă; ar fi vrut să surâdă cuiva. Ce popor de cârtiţe!

Bulevardul Insurgenţilor se la infinit, traversând Isle Abeau dintr-un capăt în altul, riguros rectiliniu. Perspectiva era subliniată şi de mărimea progresiv-descrescătoare a carourilor roşii şi gri care-i consolidau povârnişul. Clădirile cu ziduri-ferestre, care îl flancau de o parte şi de alta, şi scurtele faleze consolidate cu cochilii măcinate prinse în beton, îi prelungeau efectul spaţial. Pe banda dreaptă a

cerului, delimitată de acest soi de culoar inversat, treceau câţiva nori roşii şi fumuri colorate, care se lansau cu ocazia perioadei electorale. Luis Llapasset rămase în contemplarea alunecărilor lente, cu o anumită satisfacţie: aceşti nori artificiali nu simbolizau oare, un pic, noul său destin? Reconfortat, îşi umflă plămânii pentru a vedea dacă se va simţi rău şi expiră sacadat aerul; funcţionau bine; îşi puse mâna pe piept, inima-i bătea regulat Atunci, înşelase în privinţa aceasta, sănătatea sa era perfectă.

Cuprins de bucurie, alergă câţiva metri; muşchii îi funcţionau bine; şoldurile nu-l mai dureau, era uşor, uşor. Se opri, ascultându-şi corpul: sângele-i în urechi; acest sânge fierbinte, plin de viaţă, roşu, irigându-i şi arterele, provenea dintr-o perfuzie totală. Întregul său sistem circulator fusese regenerat prin tratamente antiateromatice şi antiterosclerotice. Ce-l împiedica de acum înainte să mai trăiască încă o sută de ani? Era speranţa de viaţă limită pe care o promiteau necrologiştii. Evident, capitalul său de celule cerebrale se împuţina, dar memoria sa nu va avea lacune datorită vastei reţele informatice care dispunea. Va şti să-şi conserve cea mai mare parte a forţelor pentru a înlătura toate obstacolele puse în calea plăcerilor şi supravieţuirii sale. Pentru ce aşteptase atât de mult timp înainte a-şi achiziţiona această nouă tinereţe? Ce conservatorism absurd îl împinsese să se complacă în corpul său îmbătrânit, ca într-o vestă învechită? Îşi trecu mâna peste creştetul capului: un puf fin începuse să-i crească. Amintindu-şi de vechiul Llapasset, îşi promise să se radă ca să-şi conserve imaginea.

Avusese, oare, numai impresia că un cuplu se aplecase brusc pe fereastra normală a acelei clădiri? Era o iluzie! Nu, totuşi, chiar observase doi nătăfleţi ale căror siluete se profilau acum cu claritate pe faţada albă. Llapasset le făcu semn, dar ei nu mişcară. Erau figurine de ceară? Îi strigă cu o voce puternică, ce sparse liniştea. Se întoarseră în direcţia sa şi îl priviră cu stupoare. Ca personajele unui

orologiu uriaş al unei catedrale, închiseră ferestrele cu gesturi sacadate şi dispărură.

Acest reflex îi provocă un val de tristeţe; ar fi vrut să comunice cu alţii, ca pe vremea când se simţea bine să se aşeze pe terasa unei cafenele, la Lyon, cu câţiva prieteni, pentru a vedea oamenii cum trec şi a le comenta mersul sau înfăţişarea. Moda era, în mod particular, erotică în acel timp. Veşmintele femeilor se opreau la talie şi era plăcut să trăiască pe stradă; ultimele modele de maşini nucleare erau şi mai silenţioase decât precedentele. O melancolie absurdă îl acapara. Piacom-ul nu mai era acel univers sălbatic şi ostil în care suferise atâta! Culorile reveriei sale se schimbară; cafeneaua în care băuse cu acei prieteni deveni o bombă sordidă din cartierele mărginaşe, în care se refugiau cei asemenea lui, muncitori, paria ai societăţii; văzu câteva scaune aşezate în jurul unei mese cu jocuri de noroc şi zări, de asemenea, o bandă de fanatici care veniseră să tragă o chelfăneală zdravănă străinilor! Şi Llapasset înţelese că amintirile sale trecuseră spre perioada de nebunie a Piacom-ului. Crezuse pentru o clipă în propria propagandă debitată informatorilor săi.

Se apropia de apartamentul său, aşa că alungă gândurile supărătoare. Deschise uşa. Datorită unei stupide dorinţe de a face economie, decuplase mocheta climatică: aerul mirosea îngrozitor. Reactivă energia, branşă timpul încetinit, se lungi în apropierea consolei şi apelă calculatorul central.

În locul murmurului confuz al ansamblurilor electronice pe care se obişnuise să le audă înainte de a cere ordinatorului vreo informaţie precisă, Luis auzi o voce impersonală care îi spuse:

— Guvernul secret a demisionat în ajunul campaniei electorale, funcţiile dumneavoastră de ministru al Informaţiilor şi al Propagandei sunt suspendate momentan.

Era vreo greşeală? Îşi reînnoi apelul de mai multe ori şi obţinu acelaşi răspuns. Fără a se ridica, căută să ajungă la

primul-ministru pe videofonul privat. Dar, şi acolo, tentativa sa se soldă cu un eşec; superiorul direct al lui Llapasset îşi luase concediu în aşteptarea rezultatelor votului. Făcu recurs la instanţa supremă, la comisia interfederală de securitate, dar fu avizat că fuseseră promulgate noi legi înainte de alegeri; de acum înainte, toate posturile guvernului secret erau considerate ca vacante până când sufragiul popular va decide aleşii cu o nouă majoritate. Acest răspuns îl lăsă perplex. Avea, totuşi, un mijloc foarte simplu de a şti dacă era victima unei reglări de conturi interne, în partid, sau dacă, într-adevăr, se luaseră măsuri demagogice recente, pentru a se ancora mai bine ideea de libertate a votului absolut de conştiinţa cetăţenilor Comunităţii. Era suficient să consulte listele electorale secrete şi să vadă dacă numele său figura la sfârşitul programului UAC (Uniunea de Apărare a Cetăţeanului). Văzu numele de Luis Llapasset pierdut în masa anonimă a celor trei sute douăzeci de mii de aderenţi ai partidului, dar asta nu-l linişti. În Piacom, se vota pentru un program şi nu pentru oameni. Membrii UAC îi desemnau apoi pe aleşii lor prin cooptare. Toţi indivizii acestei liste se puteau, teoretic, schimba între ei. Şi Luis nu asistase la ultimele deliberări ale partidului, de la Roma.

Pentru a-şi calma neliniştea, se ridică cu un gest prea bine cunoscut, instinctiv. Reflectă, puse mai întâi cele două picioare pe pământ, cu tălpile bine fixate, după care urmă înaintarea corpului în spaţiu, cu cele două braţe balansându-se, unu, doi, şi apoi sus! Luis se săturase de acest organism nou, care-i răspundea atât de bine solicitărilor. Lovi cu picioarele, neglijent, mobila, apoi, cu un dos de mână, debarasă o etajeră de bibelouri şi se opri, în sfârşit, în faţa holovizorului căruia îi dădu drumul. Biroul electoral central din Isle Abeau i se materializă în faţa ochilor şi vocea unui actor politic dezvoltă cu pasiune argumentele partidului său. Pentru ce să nu voteze de

îndată? Luis îşi introduse buletinul în fanta aparatului său receptor, întrerupând brusc vorbăria actorului.

Chiar acel moment îl alesese şi Sylvie Le Cloec'h pentru a-l apela. El se întoarse, alergă spre videofon: faţa uriaşei tinere se profila pe ecran. Luis resimţi un şoc emotiv atât de violent, încât intră într-o criză de tahicardie.

Afundat într-un fel de ceaţă mentală, o auzi povestind cum îl descoperise pe spion. Maşinal, o întrebă:

— Unde este în acest moment?

— La Simon Cessieu.

— Directorul Companiei?

Iată că Simon era cel care acţiona. Luis exultă. Poate că va găsi în asta un mijloc de a redresa situaţia.

Timp de câteva secunde, fu rupt de realitate. Sylvie era încă pe ecranul mobil, cu ochi care aveau o strălucire cafeniu-aurie. Unde se găsea? Resimţi o dorinţă imperativă de a o vedea; şi nu doar pentru a-l smulge toate informaţiile pe care le deţinea. Imaginile fulgerătoare ale dragostei lor îi reînviară în memorie. O întrebă pe un ton tremurător:

— Poţi să vii aici, de îndată, trebuie să ne punem la punct planul.

Ea îl luă în zeflemea:

— Coci asta de multă vreme, micuţule! Nu te îngrijora, voi veni. Peste câteva clipe voi fi acolo. Avem încă multe lucruri de rezolvat, noi doi!

Se regăsi, scuturat de scurte frisoane, în faţa cercului gri al ecranului stins. Îşi apăsă buzele cu degetele mâinii drepte, le frământă cu febrilitate, dându-le o culoare de cireaşă. Un tic îi mişca pleoapele, iar o formidabilă presiune îl apăsa la baza plămânilor, asfixiindu-l.

Luis se redresă, se sculă din nou, alergând în toate direcţiile pentru a aranja ceva din abominabila dezordine care domnea în camera de zi, apoi se opri brusc. Ce copil era! Şi Sylvie care detesta ordinea şi curăţenia! Ce-l apucase, de se preocupa de ceea ce-i plăcea sau nu-i

plăcea femeii? Trebuia să-i impună voinţa lui. Să o dorească pe Sylvie, să o iubească, însemna să se condamne la slăbiciune. Atunci, ar trebui să o supună aşa cum făcuse cu Elsa? Nu, voia o Sylvie plină de viaţă, o Sylvie sălbatică, nu o legumă.

În timpul acestui du-te-vino din ultimele minute, el trecu fără să-şi dea seama prin faţa unei oglinzi, fără a da atenţie reflexiei sale. Făcu câţiva paşi, se opri, se întoarse şi îşi contemplă imaginea, în picioare. Llapasset îşi umflă pieptul; acum nu mai era aşa urât. Acest corp, un pic mai îndesat, cu puţină burtă, uşor adus de spate îşi va regăsi în curând o altă înfăţişare, un mers mai semeţ, o alură mai tinerească. Pentru ce să nu o seducă pe Sylvie cu personalitatea lui?

*

Şocul prin care trecu Llapasset când deschise uşa fu teribil. De la despărţirea lor, nu se simţise în apele sale. Se îndrăgostise nebuneşte de preoteasa mizeriei. Ea stătea în faţa lui, îmbrăcată cu o rochie simplă roşie, cu picioarele goale, în sandale din piele veritabilă, cu părul ridicat într-un coc strâns cu ajutorul unor piepteni de lemn. Era mai masivă decât îşi amintea, aproape de două ori mai mare decât el, cărnoasă, puternică. Resimţi aceeaşi teamă pe care o încercase când îl răpise. Cu siguranţă, ar trebui să o ucidă, acum, după ce-i făcuse serviciul pe care-l aştepta de la ea.

Sylvie izbucni într-un râs puternic văzându-l, îl luă de mijloc şi-l duse ca pe un fleac până la un pat, în care îl azvârli ca pe o pernă. Pernă căreia îi bătea obrajii şi-l frământa abdomenul; apoi îl inspectă şi concluzionă cu o strâmbătură:

— Eşti încă un pic prea moale, dar în două săptămâni vei fi un bărbat tânăr, domnule ministru!

Luis acceptă jocul, pe jumătate din complezenţă, pe jumătate din teamă. Trebuia să o constrângă prin şiretenie. Avea timp, de şapte ori mai mult timp decât strămoşii săi.

Furia, emoţia, şiretenia, exasperarea, calculul, toate le citea Sylvie ca într-o carte deschisă pe faţa lui Llapasset. La fel şi pofta, diplomaţia, dorinţa de a ucide şi aceea de a se contopi cu ea. Luându-l pe micul ministru şi dându-l pe mâna adoratorilor poluării, aproape că făcuse din el sclavul său. Nu mai rămânea decât să-şi termine opera, să-l condiţioneze să n-o dorească decât pe ea.

O strălucire unică emana dintr-o mulţime de mici lămpi vechi, răspândite de-a lungul camerei; lămpi cu tungsten, abajururi rococo, care emiteau o lumină gălbuie şi murdară. Mai mult decât orice alte semne distinctive ale personajului, acest gust pentru o calitate desuetă a luminii revela vârsta lui Llapasset. Era încă un om al secolului XX. Îi simţea sudoarea primitivă. Ea încercă un soi de respect pentru această fiinţă care traversase timpul; purta în el şaptezeci de ani de amintiri de neînlocuit.

În picioare, în faţa lui, îşi desfăcu lent rochia roşie. Tânăra observă erecţia instantanee a lui Llapasset, evidentă sub pantaloni; savura în această clipă omagiul natural care îi era adus.

Se dezbrăcă şi se aşeză pe spate. Luis simţi în mod obscur dorinţa de a scânci. Corpul Sylviei se mişca încet. Un corp fabulos, pe care Llapasset îl admira, un munte de carne lăptoasă; sânii ei pluteau la mare înălţime, ca doi nori vaporoşi, şi tot acolo, în azurul galben al camerei, se afla şi părul său, ca o pădure sacră în care se jucau umbre misterioase. Cât era de frumoasă aşa! În curând va plonja în inima acestei Himalaya.

Sylvie se balansa încet, foarte încet, se legăna, îl legăna pentru a întârzia cât mai mult posibil un eveniment excepţional.

Îşi atinseră mucoasele. Acum, Sylvie masa penisul lui Luis cu buzele vaginului ei. Realiza adevărate acorduri

carnale extraordinare, vibraţie continuă a corpurilor lor încordate de plăcere. Llapasset ar fi vrut să-şi ţină ochii deschişi pentru a se bucura de spectacolul acestui maldăr de carne, vulcan fabulos din care ţâşnise afară un crater, iar el plonjase în lava acestuia. Dar nu reuşea, cuprins de beţia plăcerii.

Ea juca rolul unui val, ridicându-se şi căzând pe stânca încordată a partenerului său, se împingea, se retrăgea, revenind energică şi uşoară, apoi brusc se împovăra, lingându-l cu spuma sa. Un vânt de dragoste fierbinte, venind de pe un ţărm necunoscut – să fi fost răsuflarea lui? – o împingea spre larg, ea se replia în tăvăluguri strânse, apoi se umfla şi pleca din nou puternică, pentru a ajunge pe nisipul al ţărmului său. Cât era de arzătoare pielea lui! Doar ei existau în această mişcare de care erau cuprinşi, în această pasiune care-l arunca unul spre altul; îşi abandonaseră orice individualism, orice personalitate, pentru a se contopi în dragoste. Erau chiar energia care-i purta, forţa care-i manipula, erau iubirea însăşi.

În timpul unei sutimi de secundă, Luis descoperi brusc că existau încă; dar, atunci când se văzu bine înfipt în Sylvie, într-o mişcare febrilă, imaginea pe care o zări îi fu suficientă pentru a se distanţa faţă de act. Reînchise ochii pentru a uita şi-şi urmă efortul amoros, atingând din nou extazul. Dar asta nu durã, se trezi câteva clipe mai târziu; perioada sa de luciditate se eterniză. Cum putuse să revină din această călătorie? Mai ales că nu reuşise să-şi atingă finalul, iar sperma încă îi umplea rezervorul. Încercă să se piardă din nou, să se înece în plăcerea pe care o simţea penetrând-o pe Sylvie, atârnată deasupra lui, plină de o fericire monstruoasă, ca un monument viu, înălţat în cinstea plăcerii. Se vedea sub ea, maşina ideală, ideal ritmată, perforând-o, ştiind de acum înainte că era doar o maşină.

Luă decizia de a o întoarce pe Sylvie pe pat pentru a intra mai bine în ea, şi se sculă imperceptibil; ea înţelese

intenţia lui şi se lăsă pe spate. O însoţi în mişcare, fără a se despărţi. Acum el atârna în valea ei.

Umbre difuze înecau pajiştile pântecului său, în care se găsea, obscur, abisul buricului. Soarele unei lămpi proiecta o lumină alternativă pe colina genunchiului său drept. Îi lumina carnea. Cuprins de dorinţă, Luis plecă cu o mişcare energică în cucerirea pământului promis. El era cavalerul, ea era comoara. El era furtuna furioasă care însoţea cavalcada, ea era legenda care perpetua călătoria.

Luis nu-şi dădea seama că făcea deja de două ore dragoste cu Sylvie.

Din orgasm în orgasm, ea traversase multe ţinuturi, multe anotimpuri, multe mări; cunoscuse furtuni şi adieri, rafale şi brize, era vasul cu calele pline care se apropia de port. Fu cuprinsă de oboseală. O oboseală imensă. Luis o antrena mai departe într-o mişcare regulată. Trebuia să se oprească: dacă mai continua, ar fi înnebunit-o; şi nu acesta era scopul pe care-l urmărea. Micul om era periculos, foarte periculos. Trebuia să preia iniţiativa. Sylvie se dădu într-o parte şi se despărţi de Llapasset. El îşi urma mişcarea absurdă de păpuşă mecanică agitându-se în gol. Îi înhăţă membrul cu gura.

În momentul în care ajunse la orgasm, urlând de plăcere, el nu percepu primul semnal de alarmă al organismului: tic-tac-ul slăbit al inimii. Plăcerea nu-i detensionă sexul, din contră, îi dublă tensiunea musculară, o făcu aproape dureroasă. O relua pe Sylvie şi această durere, amplificată de mişcarea pe care o impunea tinerei femei, pentru a se epuiza, îi antrenă o nouă amplificare a erecţiei. Avea impresia că nu mai este decât o minusculă prelungire a sexului său, o excrescenţă inutilă, ineptă, apărută la extremitatea unei creaturi demente, preocupată exclusiv de penetrarea unei vulve.

Organele sale, supuse unui efort intens, de aproape trei ore, nu mai rezistară sarcinii suplimentare care le era cerută. Îşi reluară autonomia. În timpul săptămânii de

cicatrizare accelerată, ele acumulaseră un anumit număr de informaţii la nivel molecular pentru a se integra în ansamblul biologic în care fuseseră implantate, informaţii pe care le inhibaseră pentru a se conforma impulsurilor nervoase pe care le primeau acum. Fiecare organ grefat, pentru a se încorpora în trupul lui Luis, fără a suferi fenomene de respingere, fusese supus mai întâi unui regim chimic particular, urmat de o cicatrizare temporară specializată, în raport cu funcţiile şi ritmul său. Dacă creierul iniţial permisese organizarea şi reglarea ansamblului, tot el era singurul capabil, datorită noţiunii subiective a timpului, să coordoneze durata, să supună inima, plămânii, ficatul unui ritm unic. Această armonie organică artificială, care devenea naturală după un anumit interval de acomodare, era încă foarte precară la Llapasset.

Deodată, ritmul inimii sale încetini până la extrem, în timp ce plămânii i se ambalară; ficatul secretă toxine periculoase şi valuri de serotonină îi întrerupseră echilibrul hormonal. Sângele său, hrănit în exces cu oxigen, reuşea cu greu să ajungă până la celule, din cauza slăbiciunii inimii, jeturi de adrenalină şi histamină provocară în el efecte alergice absolut atroce, afluxul de hormoni îi perturbă metabolismul, spasme îngrozitoare îl scuturară.

Llapasset nu avu timpul să-şi dea seama că trecea brusc din starea de echilibru în cea de incoerenţă organică, creierul său nu înregistră imediat informaţiile referitoare la acest dezechilibru. Sub efectul diferitelor otrăvuri secretate de ficat, înainte de a înţelege ce i se întâmpla, Luis era deja total schizofrenic.

De-abia când i se schimbă înfăţişarea, Sylvie zări transformarea lui Llapasset. Ca un rinocer întărâtat, el lovea cu membrul său până în măruntaie, cu furie şi o grabă isterice. Cuprinsă de oroare, îl privi pe micul om şi încercă să comunice cu el; bărbatul o fixa ochi roşii, ieşiţi din orbite. Ciudate spasme îi deformau obrajii, pieptul şi braţele, gura i se strâmba îngrozitor, descoperindu-i dinţii,

ca şi cum partea de jos a feţei fusese tăiată cu maşina de ras, bube enorme şi pete bolnave de roşeaţă îi acopereau pielea din care răsăriseră fire de păr şi puf verzui, crescându-i spontan pe părţile trupului său.

Ea voia să scape de acest animal monstruos, se zbătea, îşi încorda muşchii, lovea cu pumnul, dar nu reuşea; Llapasset se agăţase puternic de ea, ca o tarantulă, îi înfipsese în carne unghiile ascuţite, pătrunsese în ea prin sex şi o lovea fără încetare. Sylvie îşi strânse coapsele, sperând să-i tempereze agitaţia, celălalt se folosea de o forţă supranaturală pentru a o împiedica; încercă să-l stranguleze, dar gâtul său devenise atât de dur, încât i se păru că-şi rupe degetele în el; îl lovea cu pumnii şi picioarele, dar el nu părea să simtă. Încercă să se retragă, alunecând în afara patului, dar sexul lui era atât de umflat, încât nu reuşi să scape. Deversă în ea jeturi de spermă, în valuri continue, care o ardeau ca uleiul încins.

Când el îşi apropie gura pentru a-i prinde sânul, ea începu să urle; cu o singură muşcătură îi smulse sfârcul, chiar de la bază, făcând sângele să ţâşnească. Femeia avu prezenţa de spirit să-şi pună braţul în calea unei noi muşcături; o răni profund; dar nu avu timpul să pareze lovitura pe care i-o dădu între coapse; cu o forţă irezistibilă, introduse între ele mâna, până la pubis, îi îndepărtă labiile, şi-şi puse degetele în jurul propriului membru. Apoi, ca şi când ar fi vrut să pătrundă până în centrul pântecului ei, îşi puse şi cealaltă mână, şi împinse cu şi mai multă brutalitate. Astfel sfâşiată, nu avu forţa să reacţioneze: Muşchii lui căpătară o forţă impresionantă şi cu o singură mişcare a braţelor o despică pe Sylvie în două, până la anus, şi reveni înapoi fără să icnească. Luis muri câteva secunde mai târziu, cu o ultimă tresărire.

Sylvie se retrase şi se apropie de zid. Micul cadavru era încovrigat. Îl privi cum semăna cu un crustaceu bizar; apoi faţa lui se destinse. Câteva picături de sânge îi pătau minuscula gură roşie

Va muri şi ea, la rândul ei, viaţa i se scurgea prin sexul sfâşiat, prin sânul rupt: o ştia; se scălda în propriul sânge. Sylvie se gândi: „Voi trece o nouă frontieră”.

CAPITOLUL 29

Léo Deryme îşi trecu mâna prin păr pentru a-şi îndepărta o şuviţă care-l cădea pe ochi; însoţi acest gest cu unul de aruncare a capului pe spate. Elsa dormea alungită pe un pat. Preotul urmărea cu atenţie mişcarea regulată a pieptului ei, sub veşmântul subţire de novice cu care o îmbrăcase.

Acum, o cunoştea în întregime, îi cunoştea toate raporturile cu Simon Cessieu, cu Luis Llapasset şi cu Sahel, întreaga viaţă, problemele cu drogurile, copilăria. Cu siguranţă, existau şi lacune în povestea acestei existenţe, dar esenţialul îl ştia; Léo va găsi şi sensul lucrurilor pe care nu le ştia despre Elsa, vizualizându-i visele; curând, va cunoaşte totul. De când Belgacen plecase, el se consacrase cu pasiune tinerei femei.

Curbele frunţii şi ale pleoapelor Elsei, de o formă prea bombată, erau subliniate de lumina unui soare crepuscular care pătrundea prin grilaje; astfel, în asfinţit, faţa sa părea o mască mortuară; pielea ca de ceară strălucea; iluzia se disipa datorită strălucirii uşoare a genelor blonde, care se zbăteau în somn. Era frumoasă Elsa van Leyden! Îi repetă numele pentru a-l înţelege. Era ciudat că vechea prietenă a lui Simon Cessieu venise să-l vadă chiar în ziua în care Attia se dusese la directorul Companiei. Era ca şi cum se permutau piesele unui puzzle; ultimele dintre ele vor reuşi poate să desluşească imaginea? Îşi va da seama, în sfârşit, de sensul acestor lucruri?

Era posibil ca un drogat să devină adept al religiei, dacă se abţinea să ia această otravă în timpul unei anumite perioade. Părea cazul Elsei, o sondase. Era gata să îmbrăţişeze religia. Va încerca să vizualizeze visele tinerei, pentru a vedea dacă ele erau în acord cu misterioasele puteri pe care avusese impresia că le ghiceşte în ea.

Cu mâna dreaptă, apucă un amplificator şi-l trase în apropiere. Apoi îşi puse o cască. Aparatul de metal călit în foc lucea în penumbră. Léo observă cu atenţie ledurile presărate pe suprafaţa lui; analiză arpegiile luminoase pe care le constituiau; cu un gest profesionist, modelă o primă serie de impulsuri, trecându-şi degetele peste viziuni. Nici un rezultat. Supraveghind reacţiile pacientei sale şi modificările de culoare, stabili un al doilea program pe care-l formulă. Nici acum nici o reacţie. Cât era de calmă!

Practicianul oniromanţiei testă progresiv receptivitatea Elsei şi se opri la pragul tolerat de obicei de către adepţi. Într-adevăr, drogul lăsase totuşi urme; tânăra rezista simulărilor de primul grad. Pândi cel mai mic semnal telepatic al inconştientului, pentru a-i materializa visul în spaţiu. Fără efect. Viaţa onirică a tinerei era închisă. Trebuia să recurgă la impulsuri mai puternice? Să folosească la nevoie practici interzise? Dacă ea nu-şi lăsa văzute visele, trebuia să pătrundă în ele prin efracţie? Cu Belgacen Attia experienţa reuşise destul de bine, dar cu Elsa? Nu era prea fragilă?

Léo se aşeză pe bancul circular care înconjura o coloană; o pală de aer parfumat îi sensibiliză plăcut nările. Un mare număr de adepţi practicau riturile religiei pe toată întinderea moscheii; visele pluteau în spaţiu, observate şi comentate de alţi adepţi. Simţi intens religiozitatea acestei clipe. Lumina aurie, dulce, a atmosferei, reflectată de fumul răşinilor care scălda templul, crea o ambianţă magică. Peste câteva minute, soarele va apune. Luminozitatea se va schimba brusc; cunoştea bine acest fenomen particular al orientării est-vest a moscheii. Aşteptând ca fenomenul să

se producă, îşi luă o pauză, căutând în adâncul lui forţe suplimentare pentru a doborî barajul psihologic care-l împiedica să o supună pe tânără unei acţiuni mai puternice a amplificatorului.

Deodată, umbra invadă spaţiul şi decorul se transformă.

În ora care urmă, moscheea se goli de trei sferturi dintre Vizitatori. Preotul aştepta cu răbdare. Stinsese luminile din jurul lui ca să îndepărteze nedoriţii. Silueta neclară a Elsei, încă adormită pe pat, atrăgea fără tăgadă privirile. Léo trebuise să parlamenteze cu anumiţi adepţi pentru a-i convinge că nu va proceda la o primă experienţă onirică asupra tinerei femei în cursul serii; unii erau avizi de aceste iniţieri. De fapt, ce aştepta pentru a o forţa pe Elsa? Simţea o adevărată panică la ideea de a abuza de amplificator, antrenând-o într-o călătorie din care risca să nu mai revină. Sau chiar, să se piardă amândoi în vis. Căci Léo dedusese, din analiza cazului Elsei, că ciudate legături psihice îl legau indisolubil de ea. Aceasta se datora unei legi psihice: ea era polul negativ, el cel pozitiv, în timp ce apropierea lor va echivala poate cu formarea unei entităţi noi, determinată de tropismul particular al inconştienturilor lor.

Şi totuşi, pentru un scafandru al visului, ce aventură formidabilă putea fi să plonjeze în sânul unui univers neexplorat! Ea se comporta ca un catalizator de vise, putea să absoarbă închipuirile altora şi să şi le însuşească. Surâse: din vis în vis, nu va putea oare să viziteze inconştientul colectiv? „Şi acest moment, când se va petrece?” Sărmanul său umor îl înfiora. Ştia că va ceda tentaţiei. Această moleşeală pe care o resimţea acum o dovedea.

Preotul puse stăpânire pe amplificator şi îl fixă la pragul superior al toleranţei. Imaginea care hălăduia prin mintea Elsei apăru. Totul era negru şi dur. Cu o săritură fantastică, Léo Deryme trecu spaţiul care separa realitatea de vis.

Nu mai putea să dea înapoi. Era poate prizonierul unei perioade de pauză între două faze de viaţă onirică? Unde se

găsea? Putea să-şi vadă corpul trântit pe sol şi pe cel al femeii alungit pe pat, putea chiar să zărească o parte a moscheii, însă totul era filtrat prin blocul de materie poroasă şi întunecată în care era prins. Atinsese o dimensiune necunoscută, creată de inconştientul uman? O ţară de fantasme, născută din această forţă formidabilă pe care o eliberase? Sau, trecând de iluzie, atinsese acel paradis pierdut pe care religiile îl evocau de la începutul lumii? Îi veni să râdă. Cum să râdă? Nu mai avea corp, nu mai avea buze, nu mai exista. Totuşi, gândea.

Brusc, înţelese: Elsa era o parte a supravisului. Ea pătrunsese în acel tărâm al nimănui al vieţii onirice, ajunsese în acea stare de neînţeles a fiinţei, în care realitatea şi visul se confundă. Instantaneu, viziunea criptei iniţiaţilor se concretiză în spaţiu. Léo reuşise să proiecteze o bucată de realitate în acest univers bizar pe care-l tranzita, univers mat, gol şi negru. În fiecare dintre alveolele criptei, un om se odihnea, cufundat în propriile-l închipuiri. El examinase aceste creaturi palide, cu carnea dură precum granitul, pentru a încerca să le descopere secretul. Medical, erau în comă, comă dublată de un de încordare a întregului corp. Din de vedere civil, morţi. Oniric, erau liberi. Niciodată, nici un preot nu reuşise să pătrundă în visele lor. Şi totuşi, ei visau. Exista o ipoteză cum că aceşti iniţiaţi, captând forţele declanşate prin intermediul amplificatoarelor, ermetizau spaţiul din jurul lor, izolând astfel un loc fizic în care dezvoltau un univers suprapus inconştientului lor. Suprapus? Léo Deryme putea astăzi să pătrundă în marginile lui. Astfel, viaţa onirică a fiinţelor umane era probabil legată de capacitatea de a pătrunde într-o lume paralelă, în care toate fundamentale erau modificate, lume în care logica nu mai era valabilă, în care fantasmele ţineau loc de realitate. Şi adepţii plecaţi în supravis erau aceia care reuşeau să treacă de cealaltă parte a ultimei frontiere, aceea care-l separa acum pe Deryme de universul material.

Omul era, deci, o fiinţă dublă, ale cărei rădăcini conştiente pătrundeau în sânul unui univers fizic perfect structurat, perfect coerent, dar ale cărui părţi subconştiente dădeau naştere unui al doilea univers, cu posibilităţi nelimitate, regizat după dorinţă. Cum să trăieşti în aceste condiţii, cu un picior în groapă şi cu celălalt în spaţiul infinit al aparenţelor? Cum să împiedici apariţia stărilor nevrotice, când fiinţa umană revenea dintr-un loc în care era stăpână iluzia?

Preotul optă pentru marea trecere, toate mijloacele îi erau oferite pentru a face saltul; nu era decât o problemă de voinţă. Încă o dată, îşi concentră toate forţele şi perforă spaţiul dur şi negru care-l izola de imperiul fantasmelor.

Elsa îl aştepta dincolo. Nu era tocmai Elsa. Corpul său nu-l mai semăna: fruntea îi era mai puţin bombată, prin ochii albaştri îi treceau străluciri electrice, părul gri-blond îi cădea până la picioare, gâtul îi era mai puţin lung şi mai puţin fragil, spatele mai dezvoltat, Şoldurile mai pline, sânii mai rotunzi şi pântecul mai plat. Era o Elsa transformată după o imagine ideală a ei însăşi. O Elsa înfrumuseţată conform viziunii intime pe care el o avea despre ea. Sau conform viziunii altcuiva. Cum îi va părea Léo?

În jurul lor, decorul se schimba cu o rapiditate extravagantă. Avea o evoluţie imprevizibilă. Îşi vizualizau ei alternativ, reciproc, visele? Deodată, totul se stabiliză: o pădure în apropierea mării, mirosul tămăduitor al pinilor, puternica senzaţie telurică a nisipului înfierbântat... Îi aminteau lui Deryme clipa şi locul în care aruncase sticla în mare. Iar Elsei una dintre călătoriile pe care le făcuse cu Simon, în timpul legăturii lor. Această lume de aparenţe, domeniu al iluziei şi al fantasmelor, să fie şi cel al falselor amintiri?

Elsa se apropie de Léo şi spuse:

— Nu mai vreau să revăd asta, trebuie să-mi şterg memoria, trebuie să-mi şterg me... trebuie să-mi şterg... să şterg... şterg...

Cuvintele vizualizate se spărgeau în jurul ei, preotul le apuca, le aduna în bule, le înghiţea şi repetă:

— ...şterg... să şterg... trebuie să-mi şterg... trebuie să-mi şterg me... trebuie să-mi şterg memoria.

El creă un mic nor roşu şi verde, care se aşeză deasupra câtorva metri pătraţi dintr-un parchet din lemn de lămâi, alunecă pe deasupra, apoi se autodistruse explodând, detunătura fiind însoţită de un zgomot ridicol. Elsa zise atunci:

— După asta, vom putea să ne facem că existăm.

El repetă:

— Că existăm, că existăm, apoi noi ne vom face că vom fi.

— Şi dacă, pentru moment, doar unul dintre noi se va preface? Ne vom împiedica fără vorbe să ne evocăm amintirile. Ar fi mai uşor să uităm. Eu mă eliberez de amintiri, tu mă eliberezi de amintiri, noi ne reconstituim.

Să se transforme în unul singur, era simplu! Léo pătrunse în corpul Elsei, pe la spate, şi se adaptă dimensiunilor tinerei femei. Ea râdea în hohote. Când se sfârşi, Eael se privi: un sex masculin şi sâni, o suprapunere total inestetică! Ce să păstrăm? se întreba Eael. Ea prefera sexul, lui i-ar fi plăcut sânii, Eael hotărî să le îndepărteze pe amândouă. Creatură androgină, asexuată, netedă ca o marmură. Eael se mângâie: pielea era mătăsoasă. Şi părul atât de lung, care îi atingea delicios fesele! Onanism.

De acum înainte, Eael avea puterea să modifice universul după dorinţa sa, mai mult chiar, să-l recreeze. Era suficient să preleveze un fragment de timp sau de spaţiu din continuum, să-l plaseze pe moment în imperiul fantasmelor pentru a-l transforma în întregime. Eael se gândea că în acest fel îşi va uita progresiv viaţa pe Terra, ştergând vechea realitate sau metamorfozând-o.

— Cu ce să începem? întrebă Eael.

— Cu Simon mai întâi, răspunse Elea.

*

Apartamentul lui Cessieu suferise transformări profunde. Directorul Companiei timpului încetinit îl echipase cu un puternic expandor spaţio-temporal, care cuprindea întreaga sa suprafaţă. Acum, ansamblul de camere, de dormitoare, de săli de zi, de birouri, cuprindea mai multe mii de hectare şi timpul se scurgea aici într-un raport de un an interior la o zi exterioară.

Aşezat în spatele biroului său de plastic galben, suspendat în spaţiu, Simon aştepta venirea depanatorului pe care-l chemase. Complexitatea noilor instalaţii necesita prezenţa cotidiană a unui membru al acestei bresle, el spera că cel care îi va fi trimis era un tehnician priceput. Din lipsă de ocupaţie, împinse mobila antigravitaţională până la plafon, la câteva zeci de metri înălţime, şi o urmă. Se îmbrăcase cu un costum din 1935, din tweed, pantaloni de golf şi vestă de sport. Nu era nerăbdător; îşi reprima sentimentele, zilele sale nu se mai numărau, întinderea colecţiilor sale nu mai avea limită...

*

Belgacen Attia, cu gâtul rigid, cu umerii traşi în spate, părea să alunece pe mocheta climatică. După acea oribilă perioadă de imobilitate, la care îl constrânseseră armele neuronice, simţea o extraordinară plăcere să acţioneze, chiar şi numai să meargă. Îşi atinsese, în sfârşit scopul, să-l întâlnească pe acela care îi înfiase fiul; hazardul vrusese ca acesta să fie în acelaşi timp şi unul dintre Principalii responsabili ai pericolului care ameninţa planeta, o dată cu extensia timpului încetinit.

Totuşi, trimisul Ligii ştia că el nu mai era fiinţa puternică şi lucidă care reuşise periculoasa trecere a frontierei. Traumatismul suferit îl amputase de o parte a puterilor excepţionale pe care le posedase. De premoniţie, spre

exemplu. Simţul visceral al fatalităţii luase o întorsătură nouă: el considera acum că nu mai făcea nimic din propria sa iniţiativă, ci doar se prezenta la punctele de intersecţie logică a liniilor forţei destinului; Belgacen nu mai era decât un pion împins de hazard pe tabla de şah a Piacom-ului şi a Ligii pentru a conduce adversarul la mat. Acest apartament cu dimensiuni gigantice era locul ideal pentru a se decide soarta acestei fabuloase partide de şah.

*

...În lumina albăstruie care de la mai multe zeci de metri înălţime, în crepusculul fantastic, difuzat de enorme becuri cu formă lunară, fixate de plafon, Simon, pierdut în această luminozitate, îl recunoscu pe omul minuscul înainta spre el: tatăl lui Sahel. Cu douăzeci de ani în urmă, îi văzuse holograma în mâinile Ceciliei; Belgacen Attia abia dacă se schimbase: trăsăturile sale fine, nasul subţire şi scurt, pometţii înalţi, ochii de un negru tăciune, totul, până la atitudinea sa rigidă, permitea identificarea instantanee. Simon se temuse atât de mult că va vedea apărând la fiul său adoptiv semnele acestei eredităţi, încât nu putea să se înşele în această privinţă.

Spionul Ligii terminase de parcurs jumătatea de kilometru de mochetă care-l separa de Simon Cessieu. Ridică faţa spre biroul de plastic galben, suspendat în apropierea tavanului camerei.

Pe această scenă imensă, decorată cu o înghesuire absurdă de obiecte menajere, aranjate regulat în vitrinele care tapisau pereţii, cei doi protagonişti erau acum faţă în faţă.

Eael îşi dădu seama de importanţa acestei întâlniri: era vorba de soarta memoriei sale, era vorba de soarta Terrei.

În momentul în care Simon începuse să-şi pună întrebarea cum de reuşise un locuitor al Ligii să treacă frontierele Piacom-ului, îi şi veni răspunsul fumizat de Eael.

La rândul său, Belgacen Attia fu avertizat că adversarul său îl recunoscuse. Datorită acestei noi entităţi, născută în dimensiunea fantasmelor, ei cunoscură totul unul despre altul: Belgacen află cum îi crescuse Cessieu fiul, la ce dusese această educaţie, află pentru ce Sahel fusese trimis în lagărul de reeducare psihologică şi ce însemna un astfel de lagăr. Informaţia sa se întinse şi asupra cauzelor reale ale existenţei acestui apartament colosal: nebunia maniacă ce-l cuprinsese pe proprietarul lui, ca să-l ridice la rang de muzeu imaginar al memoriei Piacom-ului. Simon Cessieu fusese informat asupra motivelor sosirii lui Attia în perimetrul comunităţii, asupra metodelor pe care le folosise pentru a pătrunde aici, asupra crudului atac al armelor neuronice pe care-l suportase şi a manierei în care scăpase de sechelele psihotice provocate de scurtcircuitul dintre conştient şi inconştient.

Imobili, Simon şi Belgacen se observau; primul voia să-şi urmeze experienţa de dilatare spaţio-temporală până la consecinţele sale ultime; cel de-al doilea trebuia să apere planeta de distorsiunea periculoasă din continuum, pe care această experienţă ameninţa să o producă.

Eael se distra văzând aspectul derizoriu al acestei confruntări: cei doi oameni păreau atât de minusculi în raport cu scara peisajului apartamentului, iar dimensiunile conflictului lor – atât de infime! Biroul de plastic galben, pe care stătea cocoţat Simon, nu părea mai mare decât o aripă de muscă, în comparaţie cu acest decor, iar Belgacen, drept, rigid, cu ochii ridicaţi spre plafonul-cer pe care străluceau lustrele-lună, îl sfida pe acest zeu de jucărie şi avea talia excrementelor aceleiaşi muşte. Dar Eael dorea, de asemenea, să cunoască finalul acestui conflict: partea de Elsa voia să ştie până unde mergea nebunia lui Simon pe care despărţirea lor o provocase, cea de Léo dorea să afle dacă sticla pe care o aruncase în acea zi în mare va duce la salvarea lumii.

Belgacen Attia avea mijloacele să suprime efectul încetinitorului spaţio-temporal generalizat, cu care se urmărea dotarea Piacom-ului; în urma simulărilor realizate de tehnicienii Ligii, se ajunsese la concluzia că era suficient să introduci un generator de câmp într-un singur dilatator, pentru ca să se producă o distorsiune a efectului spaţio-temporal, apoi o reacţie în lanţ urmărind să restabilească echilibrul continuum-ului. Nu-l era necesară decât o săptămână, unui depanator calificat precum Belgacen, ca să realizeze un generator. Dar această reacţie putea avea un efect secundar grav: risca să-l omoare pe toţi cetăţenii Piacom-ului care s-ar fi găsit în cabine, în momentul în care efectul de distorsiune s-ar fi produs.

Eael simţea că era pe punctul de a se divide; centrii săi de interes deveniseră deodată prea divergenţi, ca să se mai menţină stabilitatea entităţii. Léo Deryme şi Elsa van Leyden îşi reluaseră fiecare personalitatea.

Introducând un fragment de realitate în imperiul aparenţelor, era ca şi cum Eael crease o falie între straturile de conştient şi inconştient; Elsa şi Léo se adunară, îşi consolidară unirea, reflectară cu o viteză prodigioasă pentru a descoperi o soluţie. Care fu găsită rapid.

Preotul dorea ca Belgacen să salveze Piacom-ul, Elsa voia ca Simon să-şi urmeze experienţa nebunească. Trebuia în acelaşi timp să apere Liga şi Piacom-ul. Doar din acest motiv îşi abandonaseră corpurile terestre, îşi conservau echilibrul, se menţineau într-un univers paralel, în care propriile vise îi antrenaseră.

Eael dispunea de forţe considerabile în sânul acelui cosmos extraordinar în care se stabilise. Reuşi să desprindă spaţiul din jurul apartamentului lui Simon şi să-l antreneze în afara continuum-ului. Când acest minuscul fragment de realitate fu inserat în lumea închisă a fantasmelor lui, Eael îl prelucră, îl fasonă şi când simţi că opera căpătase caracteristicile proiectului său-lor, trimise apartamentul, pe Simon şi pe Belgacen, acolo de unde veniseră.

Acest ansamblu modificat se comportă precum o bombă. Într-o deflagraţie silenţioasă, zidurile apartamentului se întoarseră asupra lor însele şi înglobară întregul Piacom, urmând traseul frontierelor sale inviolabile. Simon Cessieu, dilatat la infinit de acest fenomen de inversiune spaţială, forma cerul; devenise zeul omnipotent al celor treizeci de state ale Comunităţii, aşezat de acum înainte în camerele apartamentului său. Redus la aceste dimensiuni, Piacom-ul nu mai ameninţa securitatea Terrei. Compania de timp încetinit putea să doteze toţi cetăţenii cu expandoare fără a putea să mai atingă siguranţa Ligii. Această minusculă modificare de timp şi spaţiu nu mai risca să antreneze o distorsiune şi în continuum.

Pentru Belgacen totul se transformă deodată, ca şi cum puterea electrică a lustrelor-lună, comandate de un reostat, fusese adusă la o valoare apropiată de zero. Nu mai rămăsese decât o lumină extrem de slabă, în care se cufundase întregul apartament. Omul Ligii se obişnui progresiv cu ea. Distinse diferenţe imperceptibile în continuitatea plafonului-cer, diferenţe care se intensificau până la a releva importante contraste de culori, ca şi cum cerul era făcut dintr-o ţesătură vărgată cu verde, roşu şi gri, dispuse geometric, aliniate regulat, unele după altele. Dimensiunile lor descreşteau până la orizont, urmând legile perspectivei. Spionul Ligii înţelese că revedea mirajul apărut încă de la sosirea sa în Comunitate. Era din nou încastrat în prezent. Lunga sa convalescenţă în compania lui Léo Deryme, creatorul de vise, îi părea aproape un episod inventat. Redevenise, în sfârşit, el însuşi.

Dar pentru ce acest cer vărgat? Eael îl lămuri; ceea ce Belgacen vedea, se datora ţesăturii costumului lui Simon, alungit până la dimensiunile Piacom-ului-apartament.

Eael, eliberată, privi în jurul ei-lui. Imperiul fantasmelor îi aparţinea. În primul vis pe care-l creă, un şarpe cu aburi, mare amator de piciorușe de broască, se plimba prin restaurante pentru a se hrăni. Eael trebuia să-l transporte

la bordul unui vapor care naviga pe asfalt. Se îmbarcă şi un vânt puternic, de culoare albastră, îi umflă pânzele.

*

La miezul nopţii, unul dintre preoţii moscheii începuse să se îngrijoreze de soarta lui Deryme. Îl găsi, strâns lipit de Elsa van Leyden, cu spatele lângă pântecul ei, înfăşuraţi, cu membrele întărite. Corpurile tensionate aveau consistenţa pietrei. Îi transportă în cripta iniţiaţilor.

CAPITOLUL 30

Sahel şi Sahel făcură câţiva metri pe strada pavată, o parte şi de alta a Glycinei. Plecau în căutarea lui Pleineselve şi a Nocturnilor. O burniţă îi biciuia pe faţă. Glycine, care refuzase orice îmbrăcăminte, nu părea să sufere din cauza acestei ploi îngheţate care o lovea în rafale. Cei doi Sahel se îmbrăcaseră cu câte un pardesiu şi parodiau, prin atitudinea lor, nişte gangsteri ai secolului trecut, pe care Sahel cel original îi admirase atâta pe ecranul cinematecii tatălui său. În secolul XX, mesagerii morţii nu mai erau de esenţă religioasă, ci de origine financiară.

Intrările, pridvoarele, uşile, coloanele, balcoanele erau înecate într-o lumină gri-albăstruie care emana din nori şi conferea o calitate particulară pietrei; basoreliefurile anumitor faţade păreau să distileze propria lor lumină; acea coloană era mai luminoasă decât o sculptură, acea balustradă mai întunecată decât o arcadă, în funcţie de materialul din care fuseseră tăiate şi care reflecta culorile spectrului solar, în maniere diferite. Casele îşi exprimau astfel sufletul secret, în lumina indecisă a zilei.

Sahel avusese tendinţa de a se lăsa fascinat de frumuseţea acestui spectacol încremenit; dublul său îl antrena spre aventură, mergând acum uşor în faţa trioului. Dintre cele două imagini ale lui însuşi între care Sahel ezitase în adolescenţă, originalul o alesese pe cea mai conservatoare, iar replica sa o preferase pe cea mai revoluţionară. O voce cu accent răguşit îi făcu să tresară pe toţi trei.

— Frumoasa, prietenii, şi orice sacrificiu pentru dragoste!

Se întoarseră prompt. În faţa lor, un grup de oameni, ieşit dintr-un coşmar medieval: şchiopi, chiori, ciungi, ponosiţi, îmbrăcaţi în haine cu paiete, înarmaţi. Sahel primi mesajul de a rămâne în urmă pentru a se proteja. Dublul său şi Glycine se năpustiră spre mica bandă. Sahel se aşeză pe pământ, pentru a simţi mirosul de nămol al pavajului. Luase deja distantă faţă de ideea acţiunii, pentru a cântări mai întâi lumea prin simţuri, în orice circumstanţă; ridică apoi capul. Altercaţia a fost scurtă: străinii, văzându-se atacaţi, îşi descărcară armele fără efect. Glycine şi celălalt Sahel nu trebuiră decât să-şi modifice structura moleculară a trupului pentru a lăsa razele laser să treacă fără a-i răni. Făcură la fel şi în lupta corp la corp: pumnii inamicilor îi traversau fără a-i atinge, în timp ce ei loveau cu toate forţele, cu pumnii deveniţi extrem de grei şi de compacţi. Glycine şi celălalt îşi decuplaseră puterea de atac, dezvoltând instantaneu fibra striată a muşchilor. Câteva minute mai târziu, cei cinci agresori, doborâţi, zăceau pe pământ. În privirea şefului se zărea o lumină de neîncredere. Glycine, graţioasă, se aplecă spre el. Vagabondul o întrebă:

— Dacă vreţi să mă luaţi în banda voastră, accept, într-o săptămână vom controla întregul lagăr de reeducare. Glycine îi mângâie fruntea, îl sărută pe gură. Sahel strigă:

— Glycine!

Ea se întoarse, mirată. Pentru ce acest gest de gelozie? Nu insistase el destul asupra libertăţii fiecăruia? Reacţia

acestei creaturi era logică şi îi justifica perfect comportamentul: superioară omului, accepta să recompenseze un adversar învins. Vagabondul se ridică şi se debarasă, rând pe rând, de toate protezele care făceau din el un lepros. Celălalt Sahel îl întrebă cum se numeşte, iar el îi răspunse:

— Valerio Brussotti, şi iată banda mea, Mizerabilii, sau ceea ce a mai rămas din ea. Înainte de venirea lui Pleinselve şi a Nocturnilor, domneam pe o parte a acestui lagăr. Ne-au învins de mai multe ori. Nici nu ştiu măcar cu ce scop; aceşti cretini nu profită de victorie, violând sau prădând, se comportă ca nişte justiţiari, aici! În această mizerie de lagăr, este incredibil! Şi dac-ar fi fost măcar cetăţeni veritabili ai Piacom-ului, dar disidenţii, zipii, care...

Brussotti n-avu timpul necesar să-şi termine fraza, celălalt Sahel îi trimisese un fascicul de laser de intensitate minimă. Vagabondul se chirci de durere. O grimasă de dezgust deformă buzele groase ale celuilalt Sahel; ochii săi exprimau o furie intensă.

Sahel îl privea perplex: se vedea acţionând aşa cum îşi imaginase că ar face-o atunci când se aflase în situaţii asemănătoare. Dar educaţia constrângătoare pe care o primise în Piacom îl împiedicase să acţioneze. Societatea îl forţase să respecte regulile ei, chiar dacă acestea îl revoltau; se satisfăcea din micile compensaţii în natură pe care i le oferea în schimbul neutralităţii. Deşi detesta acea adunătură rasistă, animată de un spirit demn de dispreţ şi în întregime mobilizată de impulsuri abjecte, fusese totuşi incapabil să corecteze spiritul uman.

Celălalt Sahel îl ridică pe Brussotti, trăgându-l de pielea spatelui.

— Condu-ne la Pleineselve!

Străinul se împotrivi.

— E periculos, vă previn, Nocturnii au luat în posesie cartierul de mlaştini, un oraş lacustru ridicat în mâlul unei vechi mlaştini, în apropierea spitalului. Cu această ploaie,

nici nu se mai poate recunoaşte drumul. Şi sunt locuri mişcătoare, în care e uşor să dai de dracu’!

— Înaintează, spuse celălalt Sahel.

Acesta din urmă îl împinse pe Brussotti cu ţeava armei, în timp ce Sahel şi Glycine stăteau în ariergardă. Tânărul pusese braţul în jurul taliei Glycinei şi îşi aşezase mâna pe şoldul ei: la fiecare pas, simţea sub palmă mişcarea cărnii alunecând pe osul iliac; îl reconforta să o simtă atât de umană.

Turna cu găleata şi veşmintele lui Sahel se îmbibaseră de apă. Acum i se lipeau de coapse. Starea lui de spirit se resimţea de pe urma acestui disconfort; mai întâi, fu mâhnit, apoi realiză cum i se infiltrează în suflet o disperare profundă, atât de profundă, încât crezu că va izbucni în lacrimi. Mintea Glycinei îl mângâie blând şi îl calmă, cu mici atingeri. Din moment ce ea îl cunoştea pe dublul Sahel, celulă cu celulă, ştia exact care erau procesele chimice care îl însoţeau tristeţea precum şi cele care îi aduceau bucuria, ce mişcare a neuronilor îi determina angoasa şi ce îi provoca euforia. Cu delicateţe, îi modifică sentimentele. Uşurat, Sahel se întoarse spre ea şi îi zise cu un aer de reproş:

— N-ar fi trebuit, Glycine; deja, celălalt Sahel îndeplineşte în locul meu actele de bravură şi tu mă împiedici să sufăr. Ce-mi mai rămâne?

— Nu te îngrijora, am fost creaţi pentru a te iubi şi a te proteja, lasă-ne să o facem.

Din toate puterile, refuză această soluţie; dar Glycine se opuse revoltei sale, îl calmă cu tandreţe. Se lăsă răsfăţat, căci ea îl pregătise pentru asta.

Mica bandă trebui să respingă câteva atacuri fără importanţă, înainte de a ajunge la mlaştină. În centrul unui vast lac negru ca tăciunele, punctat de tufe de trestie, se găseau două insule. După Brussotti, cea stânga adăpostea un spital, cealaltă bârlogul lui Pleineselve. Pe malurile dărăpănate, patru pisici tărcate cu maro şi gri se jucau de-a

hoţii şi vardiştii. Vagabondul trasă o linie mai clară pe lacul sumbru.

— Ruta asfaltată urmează acest traseu. Putem să o vedem de unde suntem acum, dar când vom fi pe teren nu vom mai avea nici un punct de reper. Trebuie să aşteptăm sfârşitul ploii, la două zile după mlaştina va fi uscată şi va fi uşor de traversat.

— Nici nu se pune problema, spuse celălalt Sahel. Hai!

Brussotti se arcui pentru a rezista loviturii; faţa sa roşiatică se făcu violetă în urma efortului. Ochii i se dădură peste cap şi căzu ca fulgerat. Sahel îşi privi dublul cu severitate.

— Pentru ce l-ai ucis? N-aveai dreptul!

— Nu l-am ucis, ajunsese la capătul propriilor puteri; i-am lăsat refuzul, pur şi simplu, să se exprime. Acest om a murit în deplină libertate.

Glycine îşi aplecă silueta graţioasă asupra vagabondului. Îi închise ochii. Brussotti păru să se liniştească, trăsăturile contractate de durere ale fetei se destinseră. Ea surâse.

Sahel şi celălalt Sahel, urmaţi de tânăra femeie, coborâră spre mlaştină. O pisică veni să adulmece cadavrul.

— Îmi voi micşora greutatea moleculară şi voi deschide drumul; cum voi simţi solul cedând sub paşi, vă voi avertiza. Glycine va face acelaşi lucru mergând pe cealaltă parte a drumului. Sahel, tu vei sta între noi.

Încă o dată, tânărul se simţi de liberul arbitru şi redus la rolul unui figurant. Dar ce să facă altceva? N-avea facultăţile fantastice ale celor două creaturi mutante. Se resemnă şi merse în urma lor.

Nişte pale bruşte de vânt provocară suprafeţei lacului; rafale de ploaie fină, căzând pe apă, îi stârniră valuri întunecate. Pe Brussotti îl aruncaseră la marginea lacului. Nu se mai vedea nici o urmă a drumului asfaltat. Tăvăluguri grele, maro-albastre, formau pe cer suprafeţe ameninţătoare, iar pe câmpiile de nori care le separau, mai strălucitoare şi nimbate în roz, treceau ciudate şiruri de

forme schimbătoare. Străluciri trasau semne enigmatice. Cu ajutorul vântului, mirosul de mâl le ajunse la nas. Păsări negre, cu cioc lung şi fin, trecură razant peste valurile mici; lumina era atât de neagră, încât zborul li se confunda uneori cu apele întunecate. Sahel avea ochii pironiţi asupra Glycinei care, delicată şi goală, înainta cu o mişcare suplă spre o tufă de trestii. El se distanţase. Deodată, piciorul îi alunecă în afara drumului şi fu înhăţat de mâl. De-abia avu timpul să reacţioneze, când simţi braţele tinerei ridicându-l de subsuori şi trăgându-l pe solul ferm. Îi zdrobi pieptul cu al său; simţi inima Glycinei prin haine, bătând calm, şi zgomotul surd, înnebunit, al propriei inimi. Rămase astfel lipit de ea, până când ritmurile lor cardiace se confundară.

— Nu mă mai părăsi, şopti ea...

Anxietatea vocii sale îi dezminţea calmul aparent. Simula teama pentru a-l face pe Sahel să se simtă bine sau simţea cu adevărat acest sentiment? Ea adăugă:

— Te iubesc.

Şi puse în aceste cuvinte atâta emoţie, atâta tandreţe, încât el nu se mai îndoi de sinceritatea femeii.

Celălalt Sahel se oprise în mijlocul vântului şi al ploii şi-l observa. Cum îşi reluară drumul, el întoarse capul şi-şi continuă explorarea.

O jumătate de oră mai târziu, ajunseră în cartierul general al lui Pleineselve, din mlaştină. Mai degrabă decât o insulă, era un ansamblu de stâlpi metalici haşurând spaţiul, ce susţineau o platformă de câteva hectare. O mulţime de cupole de plastic multicolor erau răspândite pe ea. Locul părea abandonat O scară strălucitoare se înălţa până la platformă. Celălalt Sahel, apoi Glycine, urmată de Sahel, se angajară pe ea fără ca cineva să se opună. Paradoxal, la înălţime, mirosul mâlului era mai puternic decât la suprafaţa lacului. Era chiar ameţitor. Aşezaţi în triunghi, erau gata să respingă orice atac. Celălalt Sahel era în vârful acestei formaţii, Glycine şi Sahel îl urmau. Pentru a deruta

un eventual adversar, avansau de parcă ar fi descris paşii unui balet ciudat.

Sahel simţi cum îl invadează deznădejdea. Ce spera să rezolve în urma întâlnirii cu Pleineselve? Simpatia pe care o simţise faţă de acesta, încă de la prima lor întâlnire, justifica dorinţa puternică de a-l vedea? Putea să spere la un ajutor, la o susţinere în acest mediu terifiant care era lagărul de reeducare psihologică? Ce-ar fi putut să-i aducă în plus, faţă de creaturile mutante, un disident şi banda sa? Dacă erau incapabili să iasă de aici, erau ca şi el condamnaţi la detenţie.

Cuprinsă de un impuls brusc, Glycine pătrunse într-una dintre cupole. Îşi adaptă corpul la structura moleculară a peretelui şi îl traversă la fel de uşor ca pe o perdea de ceaţă. Câteva minute mai târziu, ieşi pe uşă, urmată de Pleineselve.

Mare ca un taur, înfipt pe cele două picioare musculoase, şeful Nocturnilor surâdea larg, înaintând cu mâna întinsă spre Sahel, care făcuse un pas să-l întâmpine; paltonul său larg, ornamentat în roşu şi negru, flutura în vânt. Fără a pronunţa vreun cuvânt, îl îmbrăţişă şi îl invită să intre în dom, împreună cu prietenii săi.

Pe craniul ras al lui Pleineselve creştea un puf des ca o perie. Aşezaţi pe bancul circular care înconjura jumătate din cameră, cei trei bărbaţi şi tânăra se observau între ei. Stânjenit, Pleineselve începu:

— Ştii, prietena ta mi-a spus despre celălalt Sahel. De fapt, ea nu mi-a explicat deloc, ci m-a făcut să înţeleg în două secunde. Asta a fost mai bine, căci, dacă mi-ar fi spus-o, aş fi refuzat să cred. Tu... când... când te-am văzut urcând adineauri, cu încă un Sahel, am bănuit că e vorba de o capcană şi am ordonat bandei să se împrăştie în celelalte cupole şi să-mi aştepte semnalul.

Reflectă un moment, frecându-şi bărbia, apoi ridică ochii, fixându-l pe Sahel.

— E o istorie fantastică, nu? L-am întâlnit o dată sau de două ori pe acest Ferenczi. Un tip interesant. Făcea parte dintr-un fel de consiliu al lagărului, care exista încă de dinaintea venirii mele. Am avut încredere în el; nu avea aerul unui criminal. Chiar nimic dintr-un criminal, nu. Dar, în sfârşit, existenţa voastră, şi chiar şi a ei, e ciudată.

Părea îngrijorat, părea chiar că se simte prost. Sahel înţelese că trebuia să intervină, să-i dea asigurări, era urgent. Glycine şi celălalt îl presau mental să ia iniţiativa, ştiind că orice tentativă din partea lor va conduce la un eşec. Sahel se ridică; în pardesiul care i se lipise de piele, părea mai slab; părul ud forma o claie care îi accentua şi mai mult aerul juvenil. Îşi privi cu circumspecţie picioarele goale, îl ridică pe cel drept; pielea sa albă, supusă prea mult timp acţiunii apei, se încreţise. Ca aceea a unui fruct veştejit. Această remarcă îl amuză şi-i aduse pe buze un surâs de o inocenţă dezarmantă. Mai mult decât orice cuvinte, această expresie de candoare ar fi putut să-l liniştească pe Pleineselve.

— Spune-mi, când m-ai agăţat pe autostradă, n-ai uitat, chiar tu voiai să creezi un alt Sahel. Îţi aminteşti aventura? Am prins gustul ei.

Şeful Nocturnilor încuviinţă fără convingere. Înţelegând că nu va reuşi să-l convingă, să-l destindă, că prezenţa unui alt Sahel îi crea un blocaj profund, din de origine mistică, tânărul încercă o diversiune.

— Dar tu, nu înţeleg, pentru ce ai venit aici? Cum poate un Nocturn să accepte să trăiască într-un lagăr?

Cu jumătate de gură, Pleineselve începu să-şi povestească istoria:

— Sylvie ţi-a vorbit de ciudata boală care a cuprins plantele şi animalele. Aceasta n-a făcut decât să se extindă şi curând a apărut foametea. Când am văzut ce se întâmplă, am hotărât împreună cu Bob şi cu Gunther că, decât moartea, e de preferat lagărul. Vreo treizeci de zipi şi de disidenţi m-au urmat.

— Nu ai regretat nimic?

— În faţa lumii de coşmar care s-a organizat aici, am zis bande i că vom face ordine. Suntem departe de a fi reuşit complet, chiar şi numai în acest colţ; şi sunt mai multe zeci de oraşe precum acesta în lagăr. Totuşi, împreună cu zipii, am stopat puzderia de crime de aici. Din câte am auzit, cu câţiva ani în urmă, banditismul nu era aşa de bine organizat; viaţa era dură, periculoasă, dar nu riscai să mori în fiecare clipă. Deşi cetăţenii Piacom-ului erau trimişi aici prin forţă, nu existau poliţişti... De trei ani de zile există însă voluntari.

— Ce vrei să zici?

— Tipi care îşi ascund amprentele encefalografice luând droguri. Au înţeles că aici pot să-şi exprime instinctele fără să fie pedepsiţi.

Celălalt Sahel avusese dreptate să-l lase să moară pe Valerio Brussotti. Tânărul încercă să-şi imagineze o lume în care i s-ar fi satisfăcut toate dorinţele: cu siguranţă nu ar fi semănat cu aceasta! Pentru ce să ucizi, să violezi, să prădezi, când ţi se poate oferi totul prin dialog? Doar o lume ca Piacom-ul putea să producă oameni atât de respingători!

— Şi tu ai intenţia să-ţi asumi rolul de pacificator?

— Nu, am alte proiecte pe termen lung, proiectele Nocturnilor. Aici avem de toate, material, cercetători, tehnicieni, pentru a fabrica o navă şi a zbura în spaţiu. N-am renunţat să plec într-o bună zi.

Sahel îi arătă cerul întunecat.

— Cum vei trece de câmpul de forţă?

— Există cu siguranţă un mijloc.

— Nu crezi că ar fi mai uşor să părăseşti lagărul, să fugi din Piacom şi să te stabileşti în Ligă?

Pleineselve privi prin vastul hublou care acoperea cupola; ochii săi se întunecară.

— Cunosc un mijloc să evadez din lagăr, dar după aceea?

— Sahel şi Glycine ne vor ajuta.

Şeful Nocturnilor examină cele două creaturi unice, făcute după imaginea omului. Nu le putea privi fără a se gândi la nişte viermi care colcăie. Pentru ce îi mărturisise Glycinei totul? Ar fi putut să inventeze... orice! Simţi deodată o gândire străină furişându-i-se în minte şi, brusc, uită. În timp ce totul i se ştersese din memorie, admise că celălalt Sahel era fratele geamăn al tânărului şi că Glycine era o fată pe care o întâlnise în lagăr.

Totuşi, când îi examină din nou, cu simpatie, nu se putu opri să nu tremure. Sahel – cel adevărat? – îl întrebă cum se putea ieşi din acest infern. Se forţă să răspundă:

— Prin spital.

Glycine şi cei doi Sahel se ridicară.

— Trebuie să acţionăm repede.

— Vă previn că nu voi părăsi lagărul fără zipii mei.

Pleineselve apăsă pe un buton luminos şi-şi invită prietenii să iasă.

Deja soseau primii membri ai bandei. Aceştia aşteptaseră cu răbdare un sfert de oră pe poziţii.

— Lipsesc încă Gunther şi unitatea lui, spuse unul dintre zipi. Trebuiau să revină într-o jumătate de oră.

Burniţa se îndesise; cerul era şi mai întunecat ca înainte. Vântul bătea în rafale, cu o sută douăzeci de kilometri pe oră. Ei aşteptau în picioare. Pleineselve îi prezentă pe cei doi Sahel şi pe Glycine Nocturnilor, în funcţie de noile informaţii implantate; câţiva zipi îl recunoscură pe tânăr şi-i strânseră mâna şi celuilalt Sahel; aveau degete groase şi palme bătătorite. Sahel încercă o emoţie ciudată atingând această piele asprită de muncile câmpului. Să fi fost o premoniţie legată de Ligă? Bob se apropie de el, îl salută printr-o uşoară lovitură pe spate şi-l şopti la ureche:

— Nu trebuie ca tânăra să rămână aşa. Disidenţii vor începe să murmure, nu sunt sfinţi.

În timpul în care Sahel căută un pantalon şi o vestă de motociclist, într-una dintre cupolele care îi fuseseră arătate, Gunther se întorsese cu încă trei bărbaţi.

Pleineselve puse atunci Nocturnilor întrebarea-cheie; unii dintre ei refuzară să părăsească lagărul, preferând insecuritatea acestei lumi cu limite cunoscute, hazardului aventurii în ţări neştiute. Rămaseră vreo zece, între aceştia Bob şi Gunther, care acceptară să-l urmeze pe Sahel spre Ligă. După ce îşi adunară lucrurile şi armele şi îşi luară la revedere, plecară cu toţii, în coloană, spre insula spitalului.

Acum, suprafaţa lacului părea zdrobită sub violenţa rafalelor, presiunea furtunii; câteodată, cerul şi apa se confundau în întunecime sufocantă. Nu mai deosebeau nici destinaţia, nici itinerarul. Dar oamenii lui Pleineselve plasaseră balize secrete le permiteau să se descurce. După ce Glycine modificase memoria şefului Nocturnilor, nu se mai punea problema ca mutanţii să-şi utilizeze puterile. Această limitare de natură teoretică îi apropiase de Sahel. Femeia şi celălalt erau din nou mai umani. Tânărul simţi când reluară cu el schimburile telepatice. În cursul unui scurt dialog mental, îi convinse să mai rămână o perioadă liniştiţi: aveau nevoie să-şi facă ucenicia ca fiinţe gânditoare înainte a pomi să escaladeze scara lui Mendeleev pentru a ajunge superoameni. Părură convinşi; sau, cel puţin, admiseră că riscau manifestându-şi prematur puterile, oamenii păreau capabili să-i respingă cu violenţă, aşa cum ar fi reacţionat orice animal, din instinct, în faţa unei ameninţări misterioase.

*

Domul de plastic alb se înălţa, în sfârşit, în faţa lor. Sub bătaia vântului şi a ploii, clădirea părea să tremure ca o enormă picătură. Pleineselve îi adună pe toţi în jurul lui.

— Iată poarta spre libertate! După legendele care sunt răspândite în lagăr, e posibil să te prefaci mort şi să evadezi din containerul cu care eşti dus la cimitir pentru a fi incinerat. Se pare că anumiţi condamnaţi, trimişi pentru a doua oară la reeducare, au evadat deja în acest mod.

Spitalul este în întregime automatizat; dacă cineva se preface că este mort, este înregistrat ca mort; am făcut deja asemenea experienţe, trimiţând animale adormite în sala funerară.

Şeful Nocturnilor păstră un moment de linişte, îşi privi oamenii, apoi pe Sahel, pe geamănul lui şi pe Glycine. Ploaia ce-şi anina picăturile de vârfurile părului său tuns scurt îi crea o aureolă insolită. Adăugă:

— Insist să vă reamintesc că e periculos şi că nu vă pot da nici o garanţie în privinţa reuşitei. Deci, cine vrea să fie primul?

Glycine se oferi. Protestară cu toţii. Ea ştia că, după ce va da un exemplu, Nocturnii nu vor putea să refuze să o urmeze. Îi convinse. O priviră cum se culcă pe treptele care duceau la spital, cu sentimentul că asistă la o execuţie capitală.

CAPITOLUL 31

Trei zile mai târziu, sosiră în faţa intrării în Isle Abeau. Evadarea decursese fără neplăceri.

Primele zile călduroase de primăvară îmboboceau mugurii castanilor şi împodobeau tufişurile de spin negru cu milioane de confetti albe şi mirositoare; doar lalelele vechiului parc botanic, în care se găseau ei acum, se străduiau să-şi deschidă drum prin iarba deasă, pentru a înflori.

Pleineselve îi spuse lui Sahel:

— Vezi, tot ceea ce creşte natural, arborii, plantele sălbatice, nu este atins de anomalia temporală; nu încă; doar speciile obţinute prin selecţie, prin altoire sunt afectate.

Sahel dezaprobă în tăcere: prin comparaţie cu legumele şi cu fructele perfect îngrijite şi ordonate de pe câmpurile urbane, această exuberanţă vegetală îl indispunea.

Şeful Nocturnilor adăugă:

— La fel se întâmplă şi cu zipii şi cu disidenţii; nu se pot adapta în oraşe. Trebuie să ne despărţim aici; toţi cei care nu posedă buletin encefalografic vor aştepta în acest parc. Ceilalţi vor veni să-i ia, după ce îşi vor îndeplini misiunea.

Mutanţii hotărâră împreună cu Sahel că puteau participa cu toţii la expediţie. Studiaseră problema şi descoperiseră un sistem telepatic de protecţie, un fel de bruiaj mental eficace, care îi apăra de armele neuronice. Sahel se angajă să convingă membrii micului grup de eficacitatea procedeului şi reuşi fără prea mare greutate. După mai multe demonstraţii concludente, porniră pin Isle Abeau. Dar, din acea clipă, o jenă inexprimabilă se stabili între creaturile mutante şi Nocturni.

Ajunseră la esplanada Confederaţilor fără a suferi nici o pagubă; câteva clipe mai târziu, depăşiră adunătura de obiecte, apoi porniră spre Universitatea de Sud, după ce trecură şi de labirintul marii moschei. Le trebui o oră pentru a ajunge la baza imobilului în care locuia Simon Cessieu. Sahel era convins că tatăl său ştia un mijloc de a trece frontiera Piacom-ului. Era gata să-i smulgă, cu orice preţ, secretul.

Tânărul puse trei degete pe yala digitală şi uşa se deschise; pătrunse primul în apartament. La trei secunde după intrarea lui Gunther, care se găsea în ariergardă, domiciliul directorului Companiei se expandă în spaţiu sub acţiunea lui Eael şi îngloba Piacom-ul între zidurile sale.

Lumina saturată de galben se denatură, în mod subtil; griul orizontului se transformă în albastru. De acum înainte, capătul lumii exista: avea aparenţa unui zid, de mai mulţi kilometri înălţime, acoperit cu un tapet cu forme florale uriaşe. Sub acoperişul lumii erau agăţate abajururi în stil Tiffany, mari ca nişte luni.

Pentru moment, micul grup se găsea în sala de mese – care ocupa aproximativ suprafaţa Franţei, Belgiei şi a Luxemburgului – situată în apropierea vechii curţi de aerisire a imobilului, în care se fixase Elveţia. De cealaltă parte a culoarului, în biroul lui Simon, Germania şi Danemarca se lăfăiau.

Această trecere bruscă de la un univers la altul, această schimbare stupefiantă de proporţii, de lumină, îi cufundă în nelinişte pe Nocturni şi pe şeful lor, pe Sahel şi chiar pe mutanţi. Cum de trecuseră dintr-o dată, din sala de mese în care tocmai intraseră, într-un peisaj cu coline molcome şi văi? În locul parchetului lăcuit, picioarele le atingeau un pământ sfărâmicios, recent răvăşit. O mică podgorie se întindea pe panta dealului pe care se treziseră, înconjurată de o pădurice deasă de mesteacăn şi carpen, ale cărei frunze, proaspăt înmugurite, aureolau cu o verde sistemul vascular al ramurilor.

Sahel se întoarse spre Glycine cu o privire întrebătoare, apoi, datorită aerului ei descumpănit, îşi întrebă dublul:

— Poţi să ne explici această...

Celălalt Sahel schiţă un gest de negare. Pleineselve interveni, cu un surâs uşor nătâng:

— Vă pot spune unde ne găsim: în apropierea lacului Leman! Am călătorit în tot Piacom-ul şi doar în această regiune zipii cultivă clandestin viţă-de-vie, în acest fel.

— Şi?

— Şi, nimic, nu înţeleg nici eu mai mult decât voi.

Glycine îi transmise în taină lui Sahel:

— Am făcut o analiză a receptării evenimentelor de către toţi cei prezenţi; au conservat mental, fără excepţie, ceea ce am trăit şi noi: intrarea în sala de mese, cu dimensiuni deja anormale, apoi proiecţia bruscă în acest peisaj rustic. Nu există nici cea mai mică discordanţă, nici cel mai mic indiciu care să ne poată lămuri.

Căzură de acord; aveau o singură soluţie: să revină în Isle Abeau şi să mai intre o dată în apartamentul lui Cessieu. Să

vadă dacă se vor confrunta, din nou, cu acest fenomen. În acest caz, vor chibzui mai pe îndelete asupra problemei.

În marş forţat, ieşiră pe autostrada Alpilor, împrumutară motocicletele nucleare ale altor disidenţi şi plecară spre Isle Abeau, unde ajunseră la căderea nopţii.

Dar nu mai exista noapte. Pe cer, norii căpătaseră forme geometrice şi se distribuiau regulat, în trei culori: verde, roşu şi gri. Toţi se aşteptau să dispară o dată cu venirea serii. Dar nu mai exista seară. Acest fenomen îi intriga atât de mult, încât deciseră să aştepte apusul. Din momentul în care ciclul regulat noapte-zi se întrerupsese, realitatea putea fi pusă sub semnul întrebării, iar supoziţiile cele mai nebuneşti acceptate ca bază de discuţii.

Aşezaţi pe un bloc de beton din care ieşea un stâlp strâmb şi ruginit, Glycine şi celălalt Sahel tăceau. Decorul bulversat de vechea intrare a autostrăzii, demolată ca toate celelalte, părea să fie sursa melancoliei lor. Sahel ştia că luau acest aer trist când procedau la schimburi telepatice. Pleineselve se juca cu o tijă de platan, împinsă între două plăci de plastic; Bob lustruia caroseria unei motociclete cu un pumn de iarbă; Gunther îşi regla cu minuţiozitate motorul, iar ceilalţi se răspândiseră în jurul craterului format prin explozia schimbătorului.

O oră mai târziu, când soarele ar fi trebuit să fi apus de mult, iar luna nu apăruse printre nori, aceeaşi lumină neutră izvora din cer.

— Nu-i posibil, Glycine, nu am mai văzut nori de o asemenea culoare şi regularitate. În plus, nu plutesc. S-ar spune că vântul nu mai bate, acolo, sus.

— Mai sunt şi alte ciudăţenii, Sahel; soarele trebuia să apună la vest; vedem, într-adevăr, o urmă luminoasă la vest, ca şi cum a apus efectiv soarele, în spatele norilor, dar o pată luminoasă identică se găseşte şi în partea opusă, la est. Ar putea fi vorba despre lună, dacă n-ar mai fi încă două asemănătoare la sud şi trei la nord; şi toate aceste halouri sunt imobile.

Celălalt Sahel interveni:

— S-ar spune că este un fel de ţesătură ce difuzează lumina unor lămpi uriaşe.

Această frază aprinse un bec în mintea lui Sahel. Se strădui să uite gândul care-l străfulgerase, atât i se părea de incredibil.

— Ceasurile le-aţi verificat? Sunt dereglate?

— Ar însemna să fie şi cele ale motocicletelor. Nu, Pleineselve, toate arată exact aceeaşi oră. Dacă fac un calcul precis, această zi durează de mai bine de douăzeci şi şase de ore, concluzionă Gunther. Şi nu pare să se apropie de sfârşit!

Şeful Nocturnilor mergea fără sens, învârtind tija de platan pe care tocmai o smulsese. Îşi aruncase capa multicoloră şi corpul puternic i se reliefa acum prin salopeta de muşchi extensibil, mulată. Detesta tot ceea ce nu înţelegea. Urlă:

— Trebuie să plecăm imediat de aici! Cheia enigmei se găseşte, indiscutabil, în apartamentul lui Cessieu.

Pentru a ajunge la domiciliul directorului Companiei, o luară de această dată prin căile subterane de comunicaţie, folosind vehicule electrice. Nimic nu părea să se fi schimbat în Isle Abeau; traficul avea aceeaşi intensitate ca de obicei, cetăţenii păreau la fel de paşnici.

Sahel puse din nou degetele pe yala digitală şi uşa se deschise. Intrară unul câte unul în apartament şi se regăsiră în faţa uşii închise. Fără nici cel mai neînsemnat comentariu, reluară experienţa. Traversară, rând pe rând, neantul pentru a se regăsi în faţa imposibilului. Subiectiv vorbind, în cursul acestei călători i inedite, fiecare se simţea cuprins de senzaţii nemaiîntâlnite. Sahel, cel care deschidea yala cu amprentele sale, avea impresia că uşa se deschidea spre el, pe măsură ce împingea. Bob şi Gunther vedeau uşa rotindu-se în jurul balamalelor. Pleineselve nu voia să spună nimic şi îşi lovea palma cu pumnul.

Pentru cei doi mutanţi, verdictul era simplu:

— Apartamentul lui Simon Cessieu nu mai există, în limita conceptelor noastre spaţio-temporale obişnuite. Totul se petrece ca şi cum s-ar fi redus la două dimensiuni, la un spaţiu plan.

— Sau ca şi cum s-ar fi întors în jurul lui însuşi, zise Sahel. Ne găsim, deci, într-o imensă sticlă a lui Klein; indiferent de punctul în care ne-am afla, vom fi mereu pe aceeaşi suprafaţă.

— E o posibilitate. În acest caz, uşa nu are nici un sens, pentru că, deschizând-o, ne vom găsi mereu de aceeaşi parte a ei; interiorul şi exteriorul sticlei se confundă.

Pleineselve fierbea de furie.

— E absurd, adineauri ne găseam în Piacom, în plină natură, nu într-un apartament, aşa cum ne-am trezit după ce-am deschis uşa.

— Absurd, dar logic, replică celălalt Sahel. Este suficient să-ţi imaginezi, pur şi simplu, că Piacom-ul este acest apartament sau, mai degrabă, că apartamentul este Piacom-ul. De acum înainte, totul se explică; când pătrundem prin uşă, ne trezim, de fiecare dată în acelaşi loc, adică în interiorul Piacom-ului.

— Sahel, spune-i dubiile tale, să nu ne mai împuieze capul cu tâmpenii!

— Calmează-te, Pleineselve; nu sunt tâmpenii; ne găsim în faţa unui fenomen de neînţeles şi căutăm să-l explicăm. Priviţi-mă cu atenţie, în timp ce voi trece din nou prin uşă!

Se adunară în cerc în jurul şefului Nocturnilor şi-l urmăriră pe Sahel care apăsa cu degetele în locul precis al peretelui, de unde semnalul electronic, provocat de aplicarea adecvată a amprentelor sale digitale, antrena desfacerea zăvorului. Uşa se deschise; de cealaltă parte nu se distingea nimic; Sahel făcu un pas şi se regăsi în faţa uşii închise.

— Vedeţi, concluzionă Glycine, Sahel înaintează până în spatele apartamentului... care coincide cu intrarea. Este indiscutabil. Nu-l aşa, Pleineselve, că este indiscutabil?

Întreaga furie a acestuia se risipi ca prin farmec. Îşi apăsă indexul la baza buzei inferioare şi se jucă cu ea; apoi spuse pe un ton gânditor:

— Să spunem că nu vom mai discuta despre asta.

Gunther adăugă:

— Durata zilei este o probă suplimentară la ceea ce susţine Sahel. Dacă ne găsim într-un apartament, e normal să nu fie întuneric, de vreme ce lustrele sunt aprinse. Cel puţin, până se va găsi comutatorul. Şi izbucni în râs.

Din acel moment, Nocturnii priviră altfel decât până atunci halourile luminoase, şi această idee le dădu ameţeli.

Pleineselve făcu turul etajului imobilului, examinând cu atenţie scara, tubul de coborâre, şi întrebă cu o voce nehotărâtă:

— Dar ce s-a întâmplat cu mobilele?

— Au devenit atât de mari, încât nu le mai putem vedea, răspunse Sahel.

Si el, la rândul lui, simţea că integritatea sa mentală nu va rezista mult timp dacă ar fi continuat explorarea acestor ipoteze.

Glycine şi celălalt Sahel simţiră că trebuiau să intervină. Încercarea prin care trecuseră, sărind de la starea de „pulvus mutabilis” la cea de homo sapiens, îi pregătise pentru orice miracol. Era necesar să-şi calmeze însoţitorii. Mai întâi le şterseră frica şi le alungară ameţeala. Apoi le integrară în conştiinţă, progresiv, o nouă axiomă: Piacom-ul era un apartament. Această noţiune deveni la fel de uşor de admis ca aceea a unui apartament situat într-o clădire dintr-un oraş, aflat într-o ţară, de pe o planetă, găsită în spaţiu, iar acesta din urmă în univers; în sfârşit, că universul nu se găsea nicăieri, că era vorba de un concept fără fundament logic, destinat să ducă la acceptarea ideii de infinit. Era o teorie acceptată de toată lumea. Exact ca acea uşă, în acelaşi timp deschisă şi închisă.

Piacom-ul deveni atunci apartamentul lor natal, cu scaunele, mesele, oceanele, dulapurile, câmpiile,

lavabourile, colinele, văile, munţii şi colecţiile sale de obiecte.

Încă o dată, se formula eterna întrebare: Cine îl crease, cine crease Piacom-ul-apartament? De această dată, răspunsul părea mai simplu de dat decât pentru univers.

Glycine şi celălalt Sahel tocmai îl găsiseră în subconştientul lui Sahel. Nu era rodul unei lungii reflecţii, ci un act de voinţă. Simon Cessieu crease Piacom-ul-apartament. Dar unde se găsea acest zeu? Acolo, peste tot, în cer!

Iată ideea incredibilă care se născuse anterior în mintea tânărului: misterioasele dâre roşii, verzi şi gri, răspândite pe cer, erau provocate de ţesătura costumului de golf al lui Simon, dilatat la infinit. Fiul său îl cunoştea bine, era îmbrăcămintea preferată a tatălui său. Şi răspunsul acesta îi venise la nivelul inconştientului, la fel de uşor cum i se întâmpla uneori, atunci când dezlega o şaradă în imagini. În alt loc, mult mai departe, spre Nord, locuitorii Finlandei vedeau, probabil, faţa zeului Cessieu, amprenta lui nemuritoare fixată cerul boreal.

În ciuda extraordinarelor lor facultăţi, cei doi mutanţi nu reuşeau să rezolve toate contradicţiile pe care noile date ale universului le implicau. Ei se mulţumeau să claseze informaţiile, să pună în ordine tot ce Sahel putea să fumizeze în legătură cu tatăl său. În timp ce îndeplineau această muncă, îşi divulgau cu zgârcenie rezultatele, doar în măsura în care ele confirmau logic noua interpretare a cosmosului.

Pleineselve se lăsa cu greutate convins de caracteristicile actuale ale Piacom-ului; îi lipsea o dovadă: ar fi dorit să descopere o mobilă, la scara acestui apartament-univers. Din cauza acestei absenţe, refuza ideea acelui zeu, mare cât treizeci de state, situat pe cer.

Cea mai mare parte a zipilor trebui să suporte o restructurare totală a spiritelor. Nu erau pregătiţi să asimileze, prin propriile puteri, noţiuni atât de

traumatizante. Întreaga lor fiinţă se revolta, toate convingerile lor se opuneau. Bob şi Gunther, eterni vagabonzi, poeţi motociclişti, cântăreţi şi traficanţi de obiecte, extraseră din caracterele lor originare convingerea că acest nou zeu, egoist şi introvertit, nu merita mai multă atenţie decât un rotocol de fum, împins de vânt. Piacom-ul-apartament îi distra.

Când Glycine şi celălalt Sahel sfârşiră lucrul, propuseră însoţitorilor lor să plece în căutarea ultimei dovezi cerute de Pleineselve. Sahel se oferi să-l conducă. Intrarea apartamentului, de mici dimensiuni, dădea, într-o parte, spre un coridor lung, iar în alta în sala de mese. Atingând peretele din stânga şi mergând de-a lungul lui, trebuiau să pătrundă în această ultimă încăpere şi să găsească aici indispensabila masă, o antichitate în stil Pétain, pe care Sahel o ştia dintotdeauna aşezată în acel loc.

Traversară Isle Abeau, mergând spre vest, şi, după două zile pe autostrada Valurilor, până în punctul cel mai depărtat al Finistère-ului, în apropiere de Conquet, descoperiră peretele exterior al Piacom-ului.

Aici, ruinele unui hotel mare şi gol, aşezat pe malul apei, şi acelea ale unui sătuc care îl înconjura erau erodate de vântul salin. Cormoranii pescuiau de-a lungul recifelor. Marea era calmă, fără valuri, căci apele teritoriale ale Piacom-ului erau, de acum înainte, separate de ocean prin zidul uriaş, acoperit cu tapet cu forme floral-geometrice, care se ridica la orizont şi proteja coastele de revărsarea furioasă a valurilor. O lumină ciudată nimba ţărmul, arborii, pereţii, pajiştile, apele liniştite cu un albastru-galben nedefinit; această lumină emana din abajururile cosmice; era uşor supărătoare, mai confuză şi mai imaterială decât cea răspândită de soare, ca o lumină de acvariu, o stare diferită a atmosferei care filtra culorile, Sahel avea impresia că pătrunsese într-un tablou în care pictorul ar fi surprins rozul granitului, brunul algelor, culoarea de oţel a apei, ocrul ruinelor, verdele pajiştilor într-o manieră personală. Şi

această realitate diferită era apăsătoare. Mai ales când ochii, puşi să compenseze culorile imaginare cu acelea care existau în amintiri, se îndreptau spre zidul-orizont, aflat la câteva mile marine depărtare de ţărm, iluminat cu acelaşi albastru-gălbui. Acest zid reprezenta limita extremă a apartamentului-univers.

Şi evitară cu toţii să privească cerul, de teamă să nu descopere încă o dată mâna lui Simon Cessieu, vastă ca Bretania, care-şi flexa uşor degetele. Moleculele cărnii sale se depărtaseră atât de mult, încât lumina, traversându-le, le estompa forma. Totuşi, când privirea îmbrăţişa o porţiune mai largă de spaţiu, forma mâinii apărea cu precizie. Bob urmărea fascinat un nor în formă de index, care se întindea pe mai mulţi kilometri, apoi se strângea lent, cu un gest mult încetinit. Pleineselve, pradă încă ideii sale fixe, mormăi:

— Bine, de acord, aveţi dreptate, tatăl lui Sahel este într-adevăr cerul, dar încă nu am văzut vreo mobilă, pentru a mi se demonstra că Piacom-ul a devenit apartament.

Încălecară deci, din nou, motocicletele şi plecară spre Paris. Urmând indicaţiile lui Sahel, care începea să se orienteze, ţinând cont de forma şi aşezarea Piacom-ului, părăsiră autostrada pe înălţimea Mans-ului şi explorară aşezările rustice. Câţiva kilometri mai departe, într-o pădure de pini negri, stâlpul unui picior de masă, din lemn, înconjurat de aramă la bază, se înălţa vertiginos pentru a se pierde, la vârf, în tăblia de stejar ceruit al mesei. Cerul era maro, punctat cu alb.

Pleineselve părea satisfăcut; întreaga sa furie părea să se fi calmat. Mulţumi însoţitorilor săi pentru că-l ajutaseră şi se scuză pentru îndărătnicia de care dăduse dovadă. Apoi tăcu. Călare pe motocicletele nucleare, zipii, Bob şi Gunther, mutanţii aşteptau; se părea că şeful Nocturnilor ajunsese la o concluzie importantă şi că reflecta înainte de a o comunica tovarăşilor săi.

O ploaie fină, uşoară, începu să picure. Evaporarea naturală a umidităţii solului antrenase un efect de condensare la o anumită înălţime a sălii de mese; acum, se transformase în ploaie. Această burniţă scurtă era semnul că se organiza clima, era primul element al unei ecologii generalizate la scara Piacom-ului-apartament.

Şeful Nocturnilor îşi drese glasul şi declară, apăsând pe cuvinte:

— Am o ipoteză privind formarea acestei ciudăţenii.

Arătă spaţiul cu un gest larg al braţelor, apoi, călit, fără îndoială, de experienţa de cabotin pe care şi-o crease exersând pe seama zipilor, îşi privi rând pe rând însoţitorii, până când se simţi stăpân pe auditoriu. Atunci reluă:

— Printre ultimii sosiţi în lagărul de reeducare psihologică, am întâlnit un anume Tukenen. Pretindea că avusese un post important în Compania timpului încetinit. Era un prieten al lui Simon Cessieu. Spunea că acesta din urmă tocmai dăduse un fel de lovitură de stat în Companie; cauza: o nouă descoperire a serviciului de cercetări, un expandor spaţio-temporal. Teoretic, posibilităţile dilatării de timp şi spaţiu sunt infinite, cu condiţia să dispui de energia necesară. Cessieu şi partizanii săi voiau să difuzeze foarte rapid noile cabine, menţinând preţul vechi, în timp ce adversarii lor erau decişi să facă din ele un obiect de lux, destinat unei elite; aceştia din urmă l-au trimis pe Tukenen în lagăr. Imaginaţi-vă, deci, că tatăl lui Sahel a încercat, ca măsură de represalii, să-şi mărească apartamentul până la dimensiunile Piacom-ului, şi ce repercusiuni ar fi putut avea asupra continuum-ului această tentativă. Avem aici, fără îndoială, elementele unui răspuns.

— Cu siguranţă, răspunse Glycine, dar lipseşte esenţialul pentru a descoperi soluţia exactă. Nu ştim nici cine a provocat dilatarea spaţială a apartamentului, nici ce a furnizat energia realizării acestui fenomen.

— În biroul tatălui meu vom găsi indiciile care să ne permită să interpretăm evenimentul.

Sahel pronunţase aceste cuvinte fără a le înţelege; era cufundat într-un fel de ceaţă mentală. Ca şi la camarazii săi, intelectul îi era supus unor presiuni prea puternice; încercarea mutanţilor de a-l linişti nu fusese suficientă; întreaga sa fiinţă se revolta împotriva situaţiei în care se afla. Avea sentimentul că se găseşte în centrul unui vârtej de forţe al căror echilibru fragil conducea, cu certitudine, la o catastrofă colosală.

Îşi reluară călătoria şi traversară Piacom-ul de la vest la est pentru a ajunge în locul unde presupuneau că se găseşte biroul lui Cessieu. Disidenţii şi zipii se opuseră trecerii lor. Apariţia progresivă a unor semne insolite, hibernarea prematură a animalelor, germinaţia încetinită, clima perturbată, lumina ciudată, absenţa nopţii, prezenţa elementelor gigantice pe cer şi la sol, toate le amplificau isteria.

Într-adevăr, o enormă masă de culoare gri bara autostrada; se înălţa până la plafon. Era probabil zidul culoarului de la intrare. Îi blocase pe zipi şi pe disidenţi în cursul migraţiei lor în căutarea hranei. Pleineselve ducea tratative. Dar discuta dintr-o poziţie dificilă: ceilalţi îl acuzau că se raliase guvernului secret după intrarea în lagărul de reeducare; pretindeau că el afla la originea tuturor acestor fenomene stranii, căci încheiase un pact cu conducerea Piacom-ului pentru a curăţa de disidenţi zonele virgine. Răbdarea nu era punctul forte al lui Pleineselve; discuţia degeneră rapid în încăierare. Glycine şi celălalt Sahel îşi demonstrară încă o dată invincibilitatea şi, în ciuda inferiorităţii numerice, altercaţia se sfârşi în avantajul Nocturnilor.

— Acum, spuse Sahel, nu mai avem decât să urmăm acest zid şi vom ajunge la birou.

— Nu-i în cealaltă parte? întrebă Glycine.

— Ba da.

— Vom câştiga timp dacă vom trece de-a dreptul.

Pleineselve îşi bătu joc:

— Cu condiţia să avem puterea să pătrundem prin zid.

— O avem, răspunse femeia, noi o avem, şi chiar şi voi o posedaţi; materia acestui perete e dilatată de mai multe mii de ori, spaţiul dintre moleculele care îl compun s-a lărgit în aceleaşi proporţii, sunt sigură că a devenit penetrabil. Uitaţi-vă!

Şi împinse un deget care intră ca în brânză şi ieşi în partea cealaltă. Nocturnii şi mica bandă de disidenţi pe care o învinseseră o priviră cu stupoare pe tânăra ce pătrundea prin zid; fragilă, brun-roşcată ca focul, cu un combinezon din piele neagră, mulat, evoca pentru ei o întruchipare modernă a povestirilor cu zâne.

Câteva clipe mai târziu, se întoarse.

— Nu abuzezi de puterile tale ca să-ţi modifici structura corpului? se informă Sahel.

— Nu, nu, te asigur, ai încredere în mine, am traversat acest zid în aceleaşi condiţii fizice ca ale voastre.

Tânărul încercă s-o imite. Mai întâi, se apropie lent de zid; pe măsură ce înainta, îşi dădu seama că era victima unei iluzii optice. Peretele, de la distanţa la care se afla, părea neted, în timp ce privit de la câţiva centimetri era făcut din grăunţe puternic distanţate; instinctiv, privirea reconstituia ceea ce se obişnuise să vadă. Sahel pătrunse printre grăunţe şi se trezi în zid. „Sunt primul explorator al aparenţelor”, gândi el şi o excitare extraordinară puse stăpânire asupra sa. Realitatea Piacom-ului devenea ficţiune, iar frontierele sale se vor fonda pe o convenţie de acum încolo formală. Nu va fi nici o dificultate să le treacă.

De cealaltă parte a zidului, peisajul era identic cu cel pe care îl lăsaseră în urmă: drumul se încolăcea la fel spre Nürenberg. Sahel îşi aşteptă însoţitorii.

Se grăbiră şi ajunseră cât mai repede posibil la finalul călătoriei lor, adică acolo unde se găseau, după estimările lui Sahel, instalaţiile spaţio-temporale ale lui Cessieu. Nocturnii începuseră să stea departe de cei doi mutanţi, ceea ce văzuseră le confirma bănuielile. Glycine şi celălalt

Sahel aveau puterea de a neutraliza armele neuronice, loviturile nu-i atingeau şi transformau zidurile în gumă, deci erau cu siguranţă complici ai acestei răsturnări a ordinii fireşti a lucrurilor, care debutase o dată cu apariţia lor. Sahel, simţind cum se amplifica tensiunea, prefera să aştepte sosirea la Nürenberg înainte de a-i destăinui lui Pleineselve şi prietenilor lui ce erau cu adevărat dublura sa şi tânăra fată.

La douăzeci de kilometri în spatele oraşului roz, orizontul era efectiv barat de un cub de metal, de mai multe sute de metri înălţime; pete luminoase formau pe el constelaţii baroce al căror desen se pierdea în albastrul acid al atmosferei. Era panoul de comandă al instalaţiei de expandare spaţio-temporală. În înaltul cerului cufundat în ocru-albastru, prezenţa imanentă a lui Simon Cessieu se manifesta sub forma unor pete colorate, repartizate regulat, urmând liniile costumului său de tweed. Sahel ghicea că la cealaltă extremitate, în nordul acestei imagini a cerului care acoperea Piacom-ul-apartament, trona obrazul tatălui său, pătat de roşeaţă.

CAPITOLUL 32

În picioare, la baza cubului, Belgacen Attia contempla cu aviditate cerul a cărui imagine se suprapunea cu cea pe care o văzuse prima oară când pătrunsese în Piacom. Cine-i va furniza informaţiile necesare ca să înţeleagă fenomenul care tocmai se produsese? Acest zeu care, ca în scrierile sfinte, se găsea simultan în cer şi pe pământ? Îşi aminti de o expresie care îi plăcea odinioară: „Tatăl nostru care le eşti în ceruri, rămâi acolo!”

Sahel şi însoţitorii lui urmau liziera formată de panoul de comandă, adânc înfipt în sol. Glycine îl avertiză pe Sahel:

— Acolo se află un om care îl cunoştea pe tatăl tău; el a asistat la eveniment

Celălalt Sahel adăugă:

— Am intrat în legătură cu el, este o persoană din afara Piacom-ului!

Feţele celor doi mutanţi încremeniră într-o expresie de intensă stupoare, ca şi cum fuseseră izbiţi de o înspăimântătoare revelaţie. Apoi trăsăturile lor se destinseră. Glycine spuse simplu:

— Acest om te aşteaptă, Sahel, a venit pentru a te întâlni.

Sahel înaintă încet spre silueta măruntă a necunoscutului, minusculă la baza generatorului de expandare spaţio-temporală. La jumătatea drumului, se întoarse: Nocturnii, călare pe motocicletele nucleare, adunaţi în formaţie triunghiulară, îl priveau în linişte, imobili; mai încolo, fortificaţiile roz ale Nürenbergului, bisericile, turnurile, palatele, reliefate în întreaga lor splendoare de construcţii noi, se profilau cu claritate în haloul albastru-gălbui emis de abajur. Totul în acest decor, în atitudinea protagoniştilor acestei scene, în raporturile pe care Sahel le avea cu diferitele elemente care o constituiau, ba chiar însăşi substanţa luminii, îi părea familiar; evenimentele se gravaseră deja în memoria sa.

Când se găsi la câţiva paşi de străin, acesta se întoarse şi spuse:

— Această impresie se va risipi, o simţiţi fiindcă o încerc şi eu, ea v-a fost transmisă de către Simon Cessieu; încearcă să ne contopească.

Belgacen îi arătă cerul vărgat. Un mormăit surd răsuna acolo: să fi fost vorba de primul tunet al unei furtuni de apartament? Nu, Sahel avu certitudinea că auzea vocea tatălui său, încetinită la maximum şi deformată de ecouri. Voia Simon să-l transmită un mesaj?

— Vrea să ne eliberăm, să distrugem Piacom-ul aşa cum este el astăzi. Nu mai poate să suporte această închisoare în care l-a întemniţat o entitate misterioasă. Speră să-l ajutaţi. O s-o faceţi?

În acest personaj, cu atitudine maiestuoasă, cu ochii negri, cu un nas cârn, Sahel văzu încarnarea unei puteri magice. Încerca să se împotrivească acestor senzaţii mistice pe care începuse să le simtă după transformarea Piacom-ului. Misterele aveau cu siguranţă o explicaţie materialistă. Fiinţele pseudodivine care populau universul-apartament aveau aceeaşi origine ca şi el; deţineau doar puteri diferite. Trebuia să comunice cu tatăl său, să-i smulgă secretul acestor vrăjitorii.

Şi, brusc, i se păru că se alungeşte la infinit, că şi cum corpul i s-ar fi răspândit în cele patru colţuri ale lumii, iar creierul său ar fi atins dimensiunile planetei. Foarte departe, jos, trăiau oamenii, pe această planisferă minusculă.

— Ce părere ai, Sahel, dacă acest univers ar dispărea? Ce importanţă ar avea?

Vocea tatălui său îl pătrundea în întregime; timp de câteva fracţiuni de secundă, el se identifică total cu Simon Cessieu, se impregnă de disperarea formidabilă care îl sufoca, gustă din tristeţea absolută. Dar, în vreme ce era copleşit de această uriaşă melancolie, impresii diferite îl inundau.

Alţi Simon Cessieu îi apăreau mental, personaje diverse pe care tatăl său le inventase în cursul vieţii şi care nu făcuseră decât să-l schiţeze portretul imaginar, toţi ceilalţi Simon Cessieu care nu trăiseră niciodată şi toţi cei care o făcuseră doar câţiva ani sau numai câteva zile.

În aceste o mie şi una de fantome, toate ale tatălui pe care îşi amintea să le fi întrezărit într-o reflexie, un gest, o privire, printre toate aceste identităţi posibile, Sahel înţelese că nu putea să se găsească o fiinţă unică, că ele existau în acelaşi timp, în concurenţă. Zeul trist şi sinucigaş

nu era decât o alegere a lui Belgacen Attia. Toţi ceilalţi Simon Cessieu se opuneau propriei distrugeri.

Prin intermediul tatălui său, Sahel intră în Belgacen. Îl întrebă:

— De ce doriţi moartea lui Simon Cessieu, când el nu este decât un zeu provizoriu în Piacom-ul-apartament?

— Acest zeu slab este incapabil să conducă lumea în s-a închis. Ameninţând planeta prin cabinele temporale, el a făcut dovada periculoasei absurdităţi a puterii sale, prin incapacitatea de a-şi da seama la timp de repercusiunile fenomenelor pe care le-a provocat, de lipsa sa de autocontrol. Ca orice zeu, el reprezintă o ameninţare pentru aceia care îl adoră. Oferind o şansă de autodistrugere a zeului Cessieu, îi acord dreptul de a accede la singura demnitate la care cu toţii putem aspira. Orgoliul omului se sprijină pe capacitatea sa de a muri: este singura noastră modalitate de a sfida universul care ne-a creat, demonstrându-i astfel că suntem capabili să ne neantizăm.

Sahel auzi vocea tatălui său suprapunându-se peste cea a lui Belgacen.

— Nu-l crede, Sahel, nu-l crede; acest om vrea să se răzbune pe mine, pentru că l-am frustrat involuntar de paternitate.

Printr-un val tumultuos de imagini, Sahel văzu cum fusese procreat, cum sperma lui Belgacen Attia fecundase ovulul mamei sale, Cecilia. Cunoscu orele calme şi călduroase ale vieţii intrauterine, şocul naşterii, văzu de asemenea episodul adopţiei. Într-un abominabil spasm al întregii fiinţe, înţelese pentru ce Simon îl respinsese în momentul în care devenise adult, alunga instinctiv imaginea tatălui său veritabil, care îi apăruse printre trăsături. Simultan, se simţi respins şi scoase un strigăt atroce, privindu-se cum cădea de la mai multe sute de metri înălţime, răsucindu-se de-a lungul cerului albastru-gălbui.

Decorul iniţial se schimbase: în jurul lui Sahel se găsea tot zidul de metal mărit de microscopul generatorului de dilatare spaţio-temporală, ledurile panoului de comandă, etajate în constelaţii pe cerul de tweed, panorama Nürenbergului, care se profila în umbre roşiatice, însoţitorii săi, aşezaţi în cerc, în apropierea motocicletelor, şi Belgacen Attia, rigid ca o statuie. Sahel înaintă spre acesta din urmă; era tatăl său, adevăratul său tată! Se apropie de el bulversat de o emoţie caldă şi, când se găsi suficient de aproape pentru a-l atinge, îi puse mâna pe umăr. Belgacen îl privi îndelung şi îşi înclină încet gâtul înspre umărul pe care tânărul îşi pusese mâna.

— Cred că zeul Cessieu este foarte maleabil, zise încet Sahel; în realitate, el nu doreşte să impună, în nici un fel, un mod de viaţă locuitorilor Piacom-ului. Acum, când şi-a atins dublul scop, să posede un spaţiu destul de vast pentru a studia civilizaţia şi să dispună de un timp, practic nelimitat, pentru a o face, el se mulţumeşte să existe pur şi simplu, asta îi ajunge. Dacă ne vom exprima vreo dorinţă, nu va refuza, probabil, să ne-o satisfacă. Spuneţi pentru ce aţi venit în Piacom şi el vă va îndeplini dorinţa.

— Este imposibil, fiul meu, Cessieu a pus în pericol pământul prin extinderea cabinelor de timp încetinit şi prin favorizarea introducerii spaţiului expandat. Asta riscă să antreneze planeta în afara continuum-ului.

— Este fals, tună Simon. Nu sunt decât un zeu de apartament, domnesc într-un univers finit, ale cărui limite sunt extrem de restrânse. În interior, are dimensiunile Piacom-ului, dar în exterior, adică în comparaţie cu Terra, nu ocupă decât locul unui microcosmos, câteva sute de metri pătraţi. Universul meu nu mai este un pericol pentru ţările Ex-comunitare. Lăsaţi-mă-n pace!

— Atunci, pentru ce aţi devenit zeu, pentru ce apartamentul s-a dezvoltat în spaţiu, absorbind întreaga naţiune, întreaga populaţie?

Atitudinea lui Attia era o sfidare. Simon răspunse pe un ton slab:

— Am fost victima unei intervenţii exterioare. Voinţa mea nu a fost destul de puternică pentru a deveni stăpânul unui domeniu determinat, de care să pot dispune după bunul meu plac. Cineva, ceva, mi-a satisfăcut dorinţele. Eu sunt un zeu fără ambiţii.

Pleineselve, care ascultase în linişte acest dialog, interveni:

— Nu te lăsa păcălit de acest suflet larg, Sahel! Tatăl tău este un zeu megaloman; este expresia însăşi a unei întregi civilizaţii represive, fondată pe introversiune, pe cultul propriei fiinţe, pe refuzul evoluţiei. Din cauza lui şi a civilizaţiei care l-a generat, pădurile mor, grânele se etiolează, poporul se închide în spatele zidurilor, trecutul se erijează în exemplu. Este un zeu pe dos, un zeu static, reprezintă imobilitatea, semnifică neantul!

— Şi eu pot să-l distrug, adăugă Belgacen, daţi-mi câteva zile şi voi face iluzia să dispară, introducând un perturbator de câmp într-o cabină. Am ajuns într-un punct critic; este suficient să se provoace o distorsiune uşoară în continuum-ul acestui univers-apartament, apoi, prin inducţie, va exploda ca o vezică de porc foarte umflată.

— Sahel, îmi doreşti moartea?

Mormăitul vocii lui Cessieu se repercuta în straturile înalte ale atmosferei.

Sahel îşi dădu seama de falsitate. Tatăl său adoptiv nu acceptase niciodată realitatea, din orgoliu. Viaţa sa nu era decât o lungă suită de acte cabotine, incluzând aici şi educaţia pe care i-o dăduse; îndoindu-se permanent de propria existenţă, încercase să travestească realitatea. Trebuia să-l condamne pentru asta? Îi ţinea soarta în mâini. Belgacen Attia, Glycine şi celălalt Sahel, Pleineselve şi Nocturnii, toţi, din motive diferite, aşteptau din partea lui o decizie. Ce făcuse pentru a obţine această putere? Doar fiindcă, într-o zi, dorise să traverseze Piacom-ul pe o

autostradă abandonată, destinul îl plasase în acest punct nevralgic.

— Fie, zise Sahel, să trăiască! Dar să-mi promită că va reda libertatea tuturor celor care o vor dori.

Ca toţi megalomanii care reuşesc să-şi satisfacă nevrozele, Simon Cessieu avea momente de euforie. Acordă cu generozitate această libertate.

CAPITOLUL 33

A doua zi, Piacom-ul devenise o federaţie liberă: guvernul dizolvat pentru a se face noi alegeri, mai democratice; informatorii, comisarii poluării, poliţiştii de toate felurile fuseseră destituiţi, buletinele encefalografice – retrase din circulaţie, lagărele de reeducare psihologică – desfiinţate. Nu mai exista nici o lege; între timp, toţi cetăţenii Piacom-ului trebuiau să se adreseze direct zeului lor dacă aveau vreo problemă de rezolvat şi zeul se străduia întotdeauna să găsească o soluţie. Dar asta nu schimba cu absolut nimic decorul cotidian al Comunităţii. Marea parte a cetăţenilor se comporta conform obişnuinţelor. Pentru ca schimbarea să se instaureze, trebuie ca poporul să o dorească; nu-i posibil ca, dacă un pumn de privilegiaţi o provoacă, ea să-şi atingă singură scopurile.

Sahel se lungise pe sofa, în apartamentul Elsei van Leyden. Privea fix micul grup de scafandri de pe macheta în formă de prăjitură cu frişcă din fundul peretelui-acvariu. În ciuda tuturor eforturilor, nu descoperise nici o urmă a tinerei femei, ea se volatilizase pur şi simplu.

Glycine, flacără neagră, vlăguită, întinsă lângă el, goală, brunetă, îl privea; nu contrasta cu acest decor conceput pentru o alta. Era naturală. Corpul său, arcuit într-o postură

amoroasă, nu avea nimic obscen; şi totuşi, M-ul gambelor şi al coapselor larg desfăcute, steaua obscură a sexului său strălucind încet în centrul nebuloasei cărnii sale îl antrenaseră pe Sahel din rut în rut, violent, incontrolabil, până la epuizarea totală.

El se gândea la vechile sale convingeri şi sentimente şi realiza cât se maturizase de atunci. Maturizase? Nu! Toate iluziile erau acolo! Nu fusese niciodată capabil să-şi decidă soarta, fiecare secundă a vieţii sale îi fusese impusă fie de hazard, fie de voinţa altora, sau îi fusese dictată de ciudate capricii, ale căror motivaţii nu-i apăreau decât după ce şi le satisfăcuse.

Glycine încercă să risipească acest acces de melancolie depresivă.

— Cum poţi să gândeşti aşa? Ai contribuit la înfrângerea sistemului de opresiune din Piacom.

— Chiar am vreun merit? Şi, de fapt, ce-am obţinut? Am fost cu toţii păcăliţi de Simon; acest zeu de apartament este mai degrabă viclean decât nebun. De acum înainte, toţi oamenii se vor supune capriciilor sale, chiar şi noi. Cum îţi imaginezi că vom putea scăpa din Piacom-ul-apartament? Acum nu mai e decât o ieşire, ca Belgacen să reuşească să restabilească normalitatea, iar noi să ne integrăm în vechiul nostru continuum spaţio-temporal. Dacă nu, suntem condamnaţi să trăim o eternitate în acest univers în care timpul se dilată la infinit, fără posibilitatea de a ne revolta, de a doborî acest zeu care de acum înainte nu mai poate fi atins.

— Deci, nici convingerile, nici sentimentele tale nu sunt destul de puternice pentru a depăşi dificultăţile? Întreaga ta educaţie te-a pregătit să fii adaptabil şi tu vei fi docil? Vechile tale accese de revoltă nu sunt decât clipe de proastă dispoziţie? Pasiunile pe care crezi că le simţi, doar iluzii ale propriilor tale simţuri? Tot ceea ce ai fi capabil să trăieşti cu atâta intensitate va deveni doar melancolie?

— Da, din păcate! Nu sunt decât un veleitar. Dacă aş fi cel puţin sigur că voi trăi întotdeauna cu tine, poate că aş fi capabil să depăşesc acest moment.

Tânăra se lipi de el, ca o liană, suplă, îndrăgostită, flacără de păr întunecat. Cu pielea sa brună. Un foc care-l devora.

— Te înşeli văzând fără încetare în spatele meu profilul celuilalt Sahel. Crezi că sunt destinată lui? Pe tine te iubesc, îţi aparţin! Celălalt nu este decât umbra ta, o emanaţie a ta, nu un supra-Sahel cum crezi.

Pentru moment! În realitate, este o creatură capabilă să înfrunte şi să rezolve orice problemă. Priveşte, pentru ce n-am fost şi eu urmat, precum el, de către Pleineselve şi Nocturni, plecaţi către lagărele de reeducare psihologică pentru a-l convinge pe vechii condamnaţi să organizeze comunităţi agricole pe întreaga suprafaţă sălbatică a celor treizeci de state. Boala care a lovit plantele şi animalele ar trebui să dispară acum, când continuum-ul spaţio-temporal s-a reinstaurat într-o manieră generalizată. În chip de pionieri, defrişând aceste terenuri, ei se afirmă ca oameni în toată puterea cuvântului, scapă parţial de legile zeului Cessieu.

— Ce extraordinară forţă de caracter! spuse în bătaie de joc Glycine. Eu te consider mai temerar dacă vrei să-l înfrunţi pe Simon chiar pe teritoriul în care vrea să-şi exercite megalomania!

— Şi ce să fac pentru a-l combate? Nu sunt apt nici măcar să mă sacrific pentru a face speranţele să renască. M-am resemnat de la început, convins de inutilitatea oricărui efort. Crede-mă, Glycine, sunt născut învins. Sunt un copil al acestui Piacom, în care cultul imobilităţii a erodat imaginaţia.

Femeia deveni mai tandră şi-l cuprinse şoldurile în menghina coapselor sale.

— Dar tu eşti Sahel al meu, tu eşti Sahel al nostru, al celuilalt Sahel şi al meu, ne-am născut pentru tine. Nu poţi să ne dezamăgeşti !

— Aminteşte-ţi de ce spunea Ferenczi: sunt un zeu prea mic pentru a-mi asuma destinul creaturilor mele.

*

Belgacen Attia se ivi în faţa lor ca o nălucă; avea o manieră de a se deplasa atât de discretă, atât de subtilă, încât părea să navigheze printre iluzii. Lui Sahel îi plăcea savoarea uşorului său accent: făcea cuvintele să cânte.

— S-a făcut, zise el, am introdus o sursă de distorsiune într-un generator de câmp. Asta n-a avut nici un rezultat. De acum înainte, acest univers-apartament este stabil. Nu mai ameninţă Terra. În caz contrar, dezechilibrul pe care l-am provocat ar fi putut să conducă la distrugerea instalaţiei.

Le arătă un film holografic, aşezat în căuşul palmei, şi adăugă:

— Voi lua, totuşi, aceste documente cu mine, sunt planurile expandorului spaţio-temporal. Cred că poate avea alte aplicaţii importante pentru viitorul omenirii, zborurile spaţiale, de exemplu; vom şti să-l folosim bine.

— Dar unde te gândeşti să le duci, Belgacen?

— În ţările Ex-comunitare, mă întorc acasă.

Sahel se despărţi de Glycine; îi era un pic ruşine că fusese surprins într-o atitudine atât de intimă. Femeia, din contră, era o statuie a lipsei de pudoare. El se aşeză pe mocheta climatică şi mângâie floricelele cu un aer absent.

— Şi cum te vei întoarce acasă? Ştii foarte bine că suntem izolaţi de restul planetei, că s-a produs o ruptură în urma modificării spaţiale a apartamentului lui Simon şi că zidurile sale constituie de acum înainte un obstacol de netrecut. Nu mai este nici un mijloc să ajungi în Elveţia prin munţi; dincolo de frontieră, nu mai sunt munţi, nici peisaj, nimic.

— Există un mijloc, întreab-o pe Glycine.

Sahel ridică ochii spre ea; graţioasă, femeia se ridică în picioare, apoi se întinse, cu fesele încordate, cu braţele ridicate în spate. O dorea întreaga zi şi chiar mai mult decât le permitea aceasta. Niciodată nu putea să se despartă de ea.

— Zeul Cessieu ţi-a încredinţat în acea zi secretul trecerii. O ştim, am descoperit urmele ei în inconştientul tău. Dar tu ai uitat-o voluntar; informaţia este ascunsă foarte adânc în memoria ta. Nici chiar celălalt Sahel nu reuşeşte să ajungă la ea.

Glycine, cu părul ca noaptea, cu pielea ca noaptea, vlăguită, vegetală, îl privea cu o asemenea intensitate, încât simţi un adevărat şoc, ca şi cum un curent electric i-ar fi traversat şira spinării. Irişii, pupilele lui Sahel deveniseră fixe. Părea fascinat, aspirat de neant.

Belgacen îşi contempla fiul, încremenit în spaţiu ca şi cum ar fi fost prins într-o masă de plastic transparent. Îi plăcea aerul lui adolescentin, silueta delicată, nasul scurt, dar agresiv, aşezat între cei doi ochi de un albastru marin. Aprecia contrastul dintre aspectul ofensiv al părţii de sus a feţei, părul rebel, fruntea largă şi bombată, şi alura visătoare a privirii, întărită de senzualitatea buzelor cărnoase, roşii, avide. Fizic, se simţea atras de el, ar fi vrut să-l atingă mai des, să-şi lipească pieptul de al său. Ah! Când Sahel îl întâlnise în acea zi la Nürenberg, cât de dulce i se păruse acel simplu gest al mâinii pe umărul său! La nivelul pielii, al privirii, al alurii fizice, îşi plăcea fiul, îl recunoştea. Dar, în afară de această atracţie strict senzuală, nu resimţea nici o afinitate faţă de el.

Explicaţia era evidentă: ca o epavă în derivă, Sahel atinsese multe maluri, suferise multe avarii, purta pe carena sa, agăţate în cârduri, toate moluştele societăţii Piacom-ului. Simon Cessieu, luând lemnul, îl tăiase în felul său, apoi îl împinsese pe apă. Ce putea să mai facă el, Belgacen Attia, decât să-şi ajute fiul să supravieţuiască în Piacom? În ciuda revoltei spontane care-l împinsese pe

Sahel să treacă frontierele închisorii, era incapabil să se adapteze moravurilor Ligii, mentalităţii locuitorilor săi.

Belgacen regreta că nu putea să-şi îndeplinească misiunea până la capăt; nu era suficient să elibereze populaţia Piacom-ului, ar fi trebuit să anuleze timpul încetinit, chiar şi în cazul în care nu mai constituia un pericol pentru restul lumii. Această societate era definitiv pervertită, iar simulacrul acesta de zeu nu putea să o ajute să se schimbe. Viitorul lui Sahel era sumbru. Pentru Belgacen, pătruns de sensul divin al fatalităţii, zeul era catalizatorul forţelor declanşate de către oameni, era un punct de convergenţă şi de reflexie. Însă acest zeu de apartament, care-şi sprijinea autoritatea pe expansiunea uriaşă a duratei pe care o oferea cetăţenilor Piacom-ului, reprezenta mai mult decât un simbol. Locuitorii Comunităţii nu se vor debarasa niciodată de el, îi semănau atât de mult!

Totuşi, oricât de dureroasă putea să fie decizia sa, Belgacen hotărâse să-l sfătuiască pe Sahel să rămână aici; în Ligă, tânărul ar fi fost mereu bântuit de regretul paradisului pierdut. Aici ar putea să-şi ajute concetăţenii să se elibereze, prin luptă. Acolo, ar fi fost dezrădăcinat, neputând să adere la un mediu mult prea diferit de al său.

Toate speranţele şi le pusese acum în celălalt Sahel. Ştia că acest fiu geamăn era o creatură mutantă, care îşi va abandona, fără îndoială, într-o zi, înfăţişarea umană. Dar transformarea avea să dureze şi Belgacen putea să-l atragă în toate acţiunile sale. Copia avea mai multă valoare decât originalul, căci se filtrase de toate problemele de conştiinţă, de prejudecăţile datorate societăţii sau educaţiei, şi va deveni în final fiinţa iniţială, copilul său necunoscut, supraomul aşteptat prin evoluţie, apoi se va dezvolta la scara cosmosului.

Pupilele lui Sahel erau încă fixe. Se adâncise în memorie, în căutarea secretului pe care Cessieu i-l încredinţase în privinţa trecerii frontierelor, iar Glycine îl însoţea în această

călătorie fantastică în interiorul lui însuşi. Depăşiseră de mult tărâmul inconştientului şi se apropiau de acel pământ al nimănui în care ajunseseră Elsa şi creatorul de vise. Mai trebuiau să străbată ultimele bariere care separau universul realităţii de al fantasmelor. Pătrunseră imediat într-o lume a cărei suprafaţă se concretiza şi dispărea în neant. Câteva personaje se schiţau aici, prime note ale unei game onirice, gesturi fără urmare, iar imaginea strălucea ca o picătură de lichid. Sahel simţea că alunecă în derivă; Glycine căută în viziuni, născute din subconştientul colectiv, toate informaţiile care-i vor permite într-o zi să-şi depăşească condiţia de fiinţă umană; ca în primul ciclu al transformării lor, „pulvus mutabilis" care o compuneau utilizau mimetismul la cel mai sofisticat nivel al său pentru a achiziţiona noile caracteristici structurale.

Dar cum să caute răspunsul la întrebarea pe care şi-o puneau Belgacen şi prietenii săi? În acest univers iluzoriu nimic nu exista şi totul era posibil. Trebuia să-l oblige pe Sahel să recunoască, în acest alandala suprareal, născut din derularea automată a viselor, secretul care se încastrase aici. Femeia bănuia că un sentiment de culpabilitate motiva acest refuz de a furniza cheia evadării. Ea îl pătrunse în întregime, se identifică cu el, se confundară. Şi, pentru prima dată de când se născuse, Sahel se simţea bine în pielea sa. Era întregit de fiinţa suplimentară care îi lipsise dintotdeauna pentru a se realiza; era un Janus hermafrodit, jumătate bărbat, jumătate femeie. Sahel înţelese că îi lipsise cea de-a doua parte pentru a se afirma cu adevărat; educaţia primită îl atrofia atât de mult, încât antrenase un dezechilibru fatal, ireversibil.

Şi imaginea virtuală disimulată de Sahel se materializă: un motociclist rula cu viteză de-a lungul unei plaje situate, probabil, extremitatea sudică a Spaniei. Era împopoţonat cu un ciudat echipament, un bobinaj de fire de cupru îi înconjura corpul de la coapse până la subsuori; strălucea în

lumină. Iată-l apropiindu-se cu toată viteza de frontiera invizibilă a Piacom-ului. Ce se va întâmpla când motocicleta se va lovi de ea? Mumia de metal aurit scânteia, traversând reţeaua de apărare, şi trecu fără probleme; apoi, despărţit de motocicletă, chiar în momentul care sărea de pe faleză, necunoscutul căzu învârtindu-se în apa verde. Locul putea fi recunoscut acum, era strâmtoarea Gibraltarului, şi putea fi zărit prin unica fereastră normală din apartamentul lui Simon Cessieu.

— Viteza, care este exact viteza care permite sincronizarea motociclistului cu zidul de forţe?

Vocea interioară a Glycinei îl interoga pe Sahel. Dacă îi va răspunde, îl va părăsi, îl va lăsa pentru totdeauna infirm? Rezistă, ştiind că îşi pierdea ultimul atu dând această informaţie. Dar Glycine îl cunoştea acum pe Sahel mai bine decât se cunoştea el însuşi. Îi smulse ultimul secret.

Imediat după aceea, Sahel se trezi, întins pe sofaua Elsei van Leyden. Cât timp se scursese de când îl părăsise tânăra femeie? Deschise ochii, stupefiat; Belgacen şi Glycine îl priveau cu tandreţe.

— Ştiu răspunsul, zise Glycine.

Călătorise, într-adevăr, cu el în cel mai profund strat al eului său sau visase că îşi împărţea cu ea visele? Ce importanţă avea, de vreme ce în acest periplu absurd îşi pierduse în mod irevocabil cea de a doua jumătate a lui însuşi.

CAPITOLUL 34

Glycine şi celălalt Sahel aşteptau pe mare, într-o barcă improvizată pe care o găsiseră în timp ce înotau în raza

portului Gibraltar. Trecuseră primii pentru a experimenta procedeul. Traversaseră frontiera fără probleme, iar capacităţile de fiinţe mutante le permiseseră să-şi desfacă rapid benzile de cupru în timp ce picau: când doreau, puteau să se priveze de aer.

Un soare arzător mânjea cerul de azur; suprafaţa apei era de un indigo atât de profund, încât se apropia de negru. Goi, umăr lângă umăr, aşezaţi pe micul banc central al iolei, vâsleau pentru a menţine ambarcaţiunea pe direcţia micului grup de fugari, rămaşi de cealaltă parte a ferestrei Piacom-ului-apartament. Se lăsau impresionaţi de mare şi cer, totul era nou; şi totuşi, îşi aminteau senzaţiile pe care le încercaseră deja în circumstanţe asemănătoare modelele lor umane. Niciodată nu realizaseră toate astea la scara fiinţelor pe care Ferenczi, artist în biologie, le realizase. Acum, înţelegeau universul cu propriile simţuri; înainte reacţionau instinctiv la solicitări. Niciodată nu aduseseră un omagiu atât de sincer creatorului.

Glycine retuşase de mult timp un anumit număr de caracteristici psihologice ale tinerei fete pe care o reproducea; ea avea deja o individualitate originală. Diversele experienţe ale vieţii sale îi permiseseră să înţeleagă cât era de diferită de „pulvus mutabilis” care o compuneau, dar, mai ales, să măsoare distanţa vertiginoasă care o separa de fiinţa umană cu care semănase la început. Se simţea legată de condiţia sa de femeie doar prin sentimentele pe care le avea pentru Sahel. Dragoste? O necesitate născută din nevoia de reproducere pe care pe care ea o transpusese pe un plan pur filozofic. Sahel se găsea acum în spatele zidului de forţe. Probabil nu-l va mai revedea niciodată. O fotografie şifonată, o floare uscată într-o carte, o scrisoare împăturită, o şuviţă de păr într-un medalion. Amintirea sa avea mai multă valoare decât toate aceste suveniruri sentimentale, colecţionate de oameni. Inima i se strângea de fiecare dată când se gândea la el, şi această evocare era un omagiu

adus gândirii care o făcuse să se nască şi să trăiască. Sahel. Înduioşarea pe care o resimţea, caldă şi dureroasă, avea sinceritatea dragostei care se poartă răposaţilor, amară şi blândă. Izbucni în plâns.

Celălalt Sahel era încă împietrit, gândindu-se la modelul său. Din respect pentru el, de fiecare dată când putuse, rămăsese în expectativă în cursul aventurilor pe care le trăiseră împreună. Pentru a-i da ocazia să facă faţă unor probleme noi, pentru a-l incita să se autodepăşească... El, dublul lui, copie fidelă a originalului, era prea conştient de slăbiciunile sale pentru a nu le face să dispară. Dar acest aspect veleitar nu reuşea să-l dezamăgească: reflecta poziţia la care trebuia să acceadă orice fiinţă conştientă, ajunsă la un stadiu anumit al evoluţiei sale, în faţa absurdităţii existenţei. În cursul educaţiei sale, Sahel fusese pătruns de simţul umorului tatălui său adoptiv şi îl transmisese copiei sale; împărtăşeau acel gust suprem al batjocorii care îi împingea să se îndoiască de utilitatea unei acţiuni sau al unui angajament în momentul în care necesitatea acestuia apărea. Ce putea fi mai logic decât să pună la îndoială bazele unei vieţi care conducea inevitabil la moarte?

Totuşi, dacă celălalt Sahel nu avea certitudinea finalităţii existenţei, cel puţin nu mai mult decât originalul, dispunea în schimb de o imortalitate relativă şi de capacitatea de a-şi ameliora corpul şi spiritul pentru a se consacra scopului ultim al întregii vieţi: să înţeleagă de ce. Glycine şi el aveau posibilitatea de a pleca în căutarea unui răspuns, cu şanse reale de a-l găsi; dar sarcina aceasta era titanică. Trebuiau să-şi alinieze puterile de mutanţi la nivelul propriilor ambiţii. Ucenicia va fi lungă. Era nevoie să se debaraseze de un mare număr de noţiuni achiziţionate în cursul elaborării lor pentru a-şi depăşi condiţia umană, pentru a ridica imaginaţia la nivelul unei ştiinţe exacte.

Celălalt Sahel decisese, totuşi, să-şi conserve simţul umorului. Va fi ultima lui scăpare în caz de eşec. „Sahel,

Sahel, fratele meu”, murmură el şi un surâs blând îi apăru pe buze.

*

După Gunther, Bob şi alţi câţiva, Pleineselve, înfăşurat în cupru ca o mumie electronică, conducându-şi motocicleta nucleară cu o sută patruzeci pe oră, trecu zidul de forţe printr-un salt fantastic pe deasupra ferestrei. Simţi cum vehiculul cădea de sub el; mult mai liber, plană încă vreo câţiva metri şi plonjă în mare. O spumă galbenă semnală celor doi locul exact al căderii sale. Nocturnii îşi adunară toate forţele pentru a-l pescui înainte de a se îneca. În ciuda vestei gonflabile care era plasată sub bobinaj, şeful Nocturnilor începea să se scufunde fără a se putea împotrivi. Ajunseră chiar la timp pentru a-l trage şi a înlătura firele de cupru. Pleineselve le surâdea cu un aer încântat.

— Simţiţi, simţiţi, urla el, respiraţi acest miros al mării, este acela al libertăţii!

Nocturnii îşi priveau motocicletele dispărând în adâncuri; apa, atât de neagră la suprafaţă, devenea surprinzător de transparentă la nivelul stâncilor şi al algelor care se găseau pe fund. Belgacen avea ochii fixaţi asupra siluetei mici a lui Sahel, aflat în picioare, în depărtare, în spatele geamurilor întunecate ale Piacom-ului; emoţia îl gâtuia. Belgacen se aplecă spre el şi murmură:

— Nu este decât o iluzie, o aparenţă, veţi vedea, va dispărea. Am crezut că vin aici să-mi caut fiul, dar nu era decât un efect al imaginaţiei mele. Ţara pe care o căutam nu există sau, mai degrabă, nu va mai exista.

Ca şi însoţitorii săi, Pleineselve văzu cum se produce un fenomen ciudat. Imaginea se învălmăşi, silueta lui Sahel se topi rapid, se diminuă, până ajunse să se confunde cu geamul. Fereastra apartamentului lui Cessieu deveni vizibilă în totalitate; avea câteva zeci de metri înălţime

încă, apoi douăzeci, apoi zece. Deja se materializa zidul exterior al Piacom-ului. Forma un plan neclar care se întindea de o parte şi de alta a Spaniei.

Zidul se micşoră, apoi deveni neted, negru, dur. Piacom-ul-apartament îşi relua locul exact, închizând într-un volum ridicol de mic un zeu, o societate, treizeci de naţiuni, milioane de locuitori. Munca făcută de Eael pe tărâmul fantasmelor se insera în realitate. Totuşi, nu mai era nimic, decât marea care se întindea la infinit şi, în depărtare, o insulă acoperită de munţi, probabil Elveţia. Partea din Europa a Comunităţii devenise un punct pe harta Atlanticului. Şi el se micşora la rândul lui.

Pleineselve tocmai îşi termina de spălat în apa mării rănile provocate de firele de cupru.

Belgacen şi Gunther vâsleau. Întorseseră vârful bărcii spre sud.

Deja primele mirosuri ale uscatului veneau până la ei. Soare şi umezeală, nisip şi arome. Peste câteva clipe, vor aborda un nou continent. Vor aborda în acelaşi timp şi partea luminată a umanităţii.

Mai târziu, poate, Glycine şi celălalt Sahel vor pleca în spaţiu cu Nocturnii, pentru a-i smulge neantului masca.